

Občasník Blatničky

2021

Kačák

MRS BLATNIČKA

2 Rekonstrukce KD
3 Slovo starosty
3 Občané v číslech
4 O titulní straně
5 Kulturní akce 2021
8 Budovatelské akce 2021
11 Slovo zastupitelů
12 Fašank
13 Morena
14 Padlí Rudoarmějci
16 Královničky

17 Jídlo do Tornádova
20 Sjíždění Moravy
21 Hospůdka na hody
22 Naši prvňáčci
23 Kafičko u Ludmily
25 Volby
26 Výlov přehrady
27 Křest knihy
28 Mikuláš
28 Myslivci
30 Rybáři

32 Dechovka
33 Jasenka a Jasani
35 Pomáháme lidem
37 Chov koní
41 Chov králíků
42 Chov holubů
44 Silák Jahoda
46 Dula šampionem
49 Ovárek s hudbou
50 Obecní suška
51 Děti malují vtipy

52 Pražské Jezulátko
53 Pouť za papežem
55 Kostel v roce 1941
56 Obec v roce 1971
58 Osobnost Růžena
60 Marek tanečník
61 Vzpomínky na zesnulé
64 Zlaté svatby
66 Jubilanti
68 Naši senioři 2021

Rekonstrukce kulturního domu 2021

Slovo starosty

Každoročně v tuto dobu vydáváme Občasník Blatničky, ve kterém bilancujeme úspěchy a události předešlého roku. Ne jinak je tomu i letos. Během roku jsme se snažili na obecních webových stránkách, v rubrice obrazem – fotogalerie, informovat o tom, co se v obci během roku děje. Ke každé akci je zde uloženo nemálo fotek, ale přesto Vám předkládáme tento občasník. V obci se již minulý rok utvořila skupina občanů, která chce v této činnosti pomáhat a doplnit práci kronikáře o nové postřehy z dění v obci Blatnička. Letos si dala za cíl vydat Občasník Blatničky 2021 v novém čase – hned v lednu. Sám se z této iniciativy občanů raduji, že se jim tento počín zdaří a budeme všichni spokojeni. V klidu si sednu a budu si číst, jak ten rok 2021 vidí naši spoluobčané a ostatní, kteří přispěli k rozšíření informovanosti o dění v obci.

V novém roce 2022 Vám všem přeji hodně zdraví, štěstí a rodinné pohody.

Váš starosta

Společenská kronika 2021

Narození

29. 10. Bartoloměj Roubal čp. 102

Sňatky

24. 6. Martin Stodolák čp. 80
Hana Ševečková Kuželov
19. 6. Petr Nedoma Uherský Ostroh
Jana Matušková čp. 21
17. 7. Ivo Peterka Uherský Brod
Ludmila Janásová čp. 115

Přistěhovaní

Eliška Švábíková čp. 16
Kristýna Zadžora čp. 75
Erik Zadžora čp. 75
Jaroslava Adámková čp. 114
Martina Branná čp. 114
Kryštof Branný čp. 114
Zbigniew Branný čp. 114
Elizabeta Branná čp. 114
Pavel Minařík čp. 146
Roman Bártek čp. 203

Odstěhovaní

Jiří Dula čp. 45
Tomáš Pančík čp. 114
Karolína Pančíková čp. 114
Martin Procházka čp. 190 (nájemník)

Zemřelí

22. 2. Marie Šurýnová
21. 6. František Škodák
16. 11. Josefa Škodáková
16. 11. Zdeněk Krábek
20. 11. Oldřich Mičulka
6. 12. GDPR
27. 12. Josef Symerský

Nejstarší občankou je Anastázie Minaříková, kterou v polovině letošního roku čeká oslava krásného kulatého jubilea devadesáti let.

Nejstarší muž je Antonín Marek, 85 let

K 1.1.2021 měla Blatnička 414 obyvatel
K 31.12.2021 má Blatnička 418 obyvatel
Žen 200, Mužů 218, dětí 62, dospělých 356
Důchodců 89, Produktivních 267
Rodáků 251, Příchozích 172
Průměrný věk obyvatel 45

Celková katastrální plocha Blatničky je 8,82 km². Hustota zalidnění naší obce je 48 obyvatel na jeden km². To znamená, že na každého z nás připadá 20 750 m². Pro vaši představu je to čtverec o stranách zhruba 150 x 150 metrů.

K titulní straně

Tak, a Olin Mičulka už dofotil, už dopsal, dohrál, dozpíval. Naposledy ještě zašel za včelami.

V tichosti a smutný jsem u šálku kávy bilancoval, co všechno jsme spolu s Olinem prožili a vytvořili a co všechno jsme už nestihli. Napadlo mě, která pak fotka byla asi jeho poslední? Tato úvaha mě přivedla k tomu, aby jeho poslední fotka byla na titulní straně Občasníku. Titulní strana je pocta a on si ji zaslouží za své fotografické zaznamenávání historie běžného i spolkového života v obci. To, co nám tu zanechal, není jen hromadou fotek a nějakých divných brožurek s ještě podivnějšími verši, ale ucelené dílo Oldřicha Mičulky. Dílo, které ještě stačil posvazovat do knih. Víím, jak ho trápilo, že jeho snažení nebylo nikdy v Blatničce doceněno, nedošlo patřičného uznání. Už při tvorbě minulého Občasníku na jaře jsme se s Liduškou Peterkovou domlouvali, že bychom chtěli iniciovat Oldřichovo veřejné uznání a poděkování za jeho přínos pro obec. Jeho osmdesátý rok života se nám zdál být dobrou volbou pro tento slavnostní akt. Bohužel, zůstali jsme mu to dlužni. Nikdy jsme neuspořádali pro žádnou jeho vlastnoručně svázanou knihu pompézní křest jako pro některé jiné knihy. Nikdy ho žádné vedení obce nepozvalo na pódium při obecním dnu nebo při posezení seniorů, aby mu veřejně oficiálně řekli, „Děkujeme ti Oldřichu.“ O to více jsem přesvědčen, že právě pro to si tu titulní stranu opravdu zaslouží. Je snad někdo, kdo si to nemyslí?

Vůbec nejde o to, kdo, anebo co je na fotce zobrazeno, ale jde o správné pochopení „Memento mori.“ („Pamatuj, že jsi smrtelný“) ukrytého v této fotografii. Žádnou jeho další fotku už nikdy nikdo z nás nespátří. Olin byl neskutečně všestranný a spolehlivý všumělec. Nikdo z nás dnes ještě ani netuší, co nám tu opravdu zanechal. Teprve ti, co za nějaké desetiletí budou psát o historii života v obci, poznají opravdovou cenu jeho díla, až z něj budou čerpat informace a fotky. Stalo se: Jeden mladý, ještě neznámý autor křtil v Praze svou knihu, patrně nějakou prvotinu, a přišla k němu již hodně letitá Ljuba Skořepová. Poprosila jej, zda by jí do knihy vepsal věnování. On jí to beze všeho rád napsal a podepsal. Ljuba poděkovala a dodala, „Víte, ono to dnes nemá žádnou cenu, ale jednou, až umřete!“ Nevím o nikom, komu by Olin úmyslně a zákeřně ublížil, ale víím, kolika lidem pomohl, když ho někdo o něco požádal. Nafotil se nás tu všech až až, ale někteří lidé nevděčně od něj při focení odvraceli tvář. Jak rádi ještě zalistujeme za pár roků v jeho brožurce a budeme rádi, že jsme ji nevyhodili.

Jaký byl klíč výběru fotografie? Napadlo mne dát na titulní stranu poslední fotku, kterou Olin vyfotil v Blatničce. Přál jsem si, aby poslední fotka, kterou vyfotil, měla nějakou vazbu na naši obec, aby šla použít. Když mi jeho syn Robert přinesl kartu z jeho fotoaparátu, prohlížel jsem si postupně filmový pás a trnul jsem, aby to byla nějaká smysluplná fotka, která bude na titulní stranu vhodná. A co vidím - na poslední fotce Luděk, Marcel a nápis Kačák. Bingo, je to tam!!! Požádal jsem kluky o souhlas a oba ho rádi dali a řekli, že se jim to líbí. Myslím si, že je to i povzneslo.

Jak na zrození titulní fotografie vzpomínají sami protagonisté?

Luděk Chovanec: Já s tím sůhlasím. Já už jsem aj zapomněl, že nás fotil. Já bych si vybral rači tú s tým nápisem Kačák. Mě sa to fakt moc lúbí, je tam pěkně vidět Kačák a o tom to je, je to o nás, o rybářoch. Není to o myslivcoch. Myslivci budú závidieť.

Marcel Sedlář: On s námi seděl na hody v hospůdce dlouho do noci, hrál na harmoniku a zpíval. On byl vlastně aj harmonikář. Jak nás fotil, tak já už jsem tak trochu věděl, o koho jde. Jak čekal, než mu uděláme karbanátky, jsem se ho zeptal, jestli fotí. A tak jsme pokecali o tom, že příroda se fotí lepší než lidi. Takový sympáťák, dobrý chlapík, jako tak. Jako opravdu bylo vidět, že zná. To byl přínosný člověk pro tuto obec, nikdo mu za to asi nic nedál, nebo dál?

Když už odcházel domů, tak se nás zeptal: „Možu vás blíknút?“ Asi chtěl, aby měl ty chlapy, co tam smažili ty karbanátky, zaznamenané na fotce. Olin nás tam tehdy aj nadirigoval, abychom byli pod tú cedulú Kačák. „A mávnite na mě, jako že sa se mnú lúčíte,“ chtěl Olin po nás. Tak jsme zvedli ruce. Vtom okamžiku nikdo z nás tří nemohl ani jen tušit, jak moc je to loučení opravdové.

Václav Hučík

Překlady se soudním ověřením
Mgr. Eva Minaříková
Blatnička č. 1
tel.: 775 331 523
e-mail: e.minarikova@atlas.cz

*Překlady dokumentů se
soudním ověřením Aj, Čj...*

Kulturní akce roku 2021

Plesová sezóna letos nebyla žádná, bylo zakázáno se shromažďovat a bavit, což trvalo až do května. Ani již nevím, kdy se postupně začalo uvolňovat. Víím, že na Velikonoce se psal pořadník, kdo kdy půjde do kostela. Určovaly se počty míst u stolů v restauracích, jejich naplněnost a ve večerních zprávách nás media informovala o kontrolách, o udělených pokutách podnikatelům za nedodržování platných nařízení správními orgány státu. Co by pak někdo něco připravoval.

V půli května, jsme se zúčastnili se starosty Mikroregionu Ostrožsko-Veselsko v Praze Svatojánské slavnosti NAVALIS – oslavy nejznámějšího českého svěťce a „Pražana“ Svatého Jana Nepomuckého, patrona všech lidí od vody. V květnu jsme po roční odmlce měli na svátek Letnic obchůzku Královniček. Letos jsme měli dokonce dvě krojované Královničky a děvčata se mohla rozdělit na dvě skupiny, aby stihla obejít dědinu, než začalo pršet.

V červnu jsme podpořili a uvítali „Peloton Josefa Zimovčáka – Na kole dětem“. Účast cyklistů byla velká a byli jsme moc rádi, že Josef na svém historickém kole zavítal opět do Blatničky.

V srpnu jsme připravili naše tradiční srpnové hody. V pátek večer se konala rocková zábava na tanečním kole se skupinou Lord. V sobotu odpoledne byl pro děti po celé odpoledne volný skákací hrad a malování na obličej. V podvečer se děti vyřádily na diskotéce pro ty nejmenší pod zastřešením u KD. V sále kulturního domu bylo přichystáno překvapení pro všechny zúčastněné – po padesáti letech se v obci promítalo přes dataprojektor kino na plátně 5 x 4 metry, které bude sloužit i do budoucna všem. Využili jsme při nepříznivém počasí i zastřešení párty stany, které nám zajistila firma Chabičovský. Večer pak pokračoval taneční zábavou s DH Blatnička pod pergolou KD do pozdní noci a vydrželi jsme sedět na cestě před KD. Občerstvení po celé odpoledne a večer zajišťovali rodiče a děti z FS Jasani a DFS Jasenka. Jen velká škoda, že účast večer byla menší.

Starosta Blatničky Ing. Antonín Minařík přivítal charitativní peloton Josefa Zimovčáka a předal mu finanční dar pro Nadační fond Josefa Zimovčáka na podporu onkologicky nemocných dětí.

V neděli byla mše v místním kostele, včetně posvěcení sošky Pražského jezulátka, které je zde umístěno. V hospůdce ve dvorku bylo zajištěno dopolední pívko a odpolední grilování a míchané nápoje. Večer se pak mládenci sesedli k jednomu stolu a začali zpívat za doprovodu harmonikáře, což bylo krásné kulturní spojení mládeže s osmdesátníkem Oldřichem Mičulkou.

Koncem srpna rybářský spolek za podpory obce pořádal tradiční rybářské závody pro děti na rybníku Kačák. Akce se jistě vydařila a delší čekání na příznivější situaci s covidem se vyplatila. Účast byla skvělá.

Zúčastnili jsme se slavnosti vína v Uherském Hradišti – FS Jasani, děti z Jasenky se starostou a jeho manželkou. Bylo velmi hezké zase se potkat v rámci mikroregionu Ostrožsko-Veselsko s krojovanými na Redutě, kde odpolední program zahájila DH Blatnička. Prvními tanečníky byly krojované páry z Blatničky.

V září se uskutečnilo dostaveníčko u Sv. Ludmily. Účast byla velká. Jen jsem litoval, že jsem tam opět nebyl, ale zastoupil mne spolužák a organizátor celé akce Václav Hučík a za obec Jarmila Hrušková s vnukem Toníčkem, kteří popřáli s kytičkou všem Ludmilám pevné zdraví.

V říjnu jsme z „Podpory vinařství v obci Blatnička“ uskutečnili přednášku Prof. Pavla Pavlouška v penzionu Blatnička na toto téma. V průběhu roku jsme nakupovali zařízení, která jsme si z toho projektu mohli pořídit a které budou součástí vybavení kulturního domu. Naši občané je budou moci využívat při pronájmu prostor KD.

Setkání se seniory

Dne 27. 10. 2021 se uskutečnilo přátelské posezení se seniory v kulturním domě, včetně poutavé přednášky spojené s promítáním fotek a videí Mgr. Štěpána Míška z cesty po Střední Asii. Musím říci, že se tato akce líbila nejen seniorům. Jakmile to covidová situace dovolí, budeme pokračovat poutavou přednáškou z jeho další cesty.

Pak začala čtvrtá vlna covidu 19. Sami víte, jaká je situace nyní – stále houpačka. Snad se vše vrátí do normálních kolejí a budeme svobodně žít.

Rozsvícení stromku

Vánoční stromek nám před obecní úřad věnovala Milka Maňáková č.p. 107. Štěpán Maňák a Jakub Hučík ho uřezali a usadili na jeho místo již týden dopředu, aby nám ho pan Kraus z Tasova nasvítíl a nazdobil. Na první adventní neděli jsme se rozhodli stromek oficiálně rozsvítit. Byla to neplánovaná akce, jen že se nás pár sejde. Odpoledne jsem to vyhlásil rozhlasem a byl jsem mile překvapen, kolik se nás sešlo. Největší radost měly nejmenší děti, které se před stromčkem i vyfotily. Do konce roku jsme ještě uskutečnili adventní koledování dětí z Jasenky před kulturním domem a vánoční koncert DH Blatnička, ale o tom jistě budou informovat jiní.

Zleva: Sebastián Ševčík (Kráčalík), Barbora Koňárková, za nimi nejvyšší Jakub Koňárek, Kristýna Chovancová, Dominika Chovancová.

Silvestrovský pochod

31. 12. 2021 jsme se opět vydali po roční pauze na silvestrovský pochod na vyhlídku do vinohradů. V jednu hodinu odpoledne byl sraz u kulturáku, odkud se šlo pěšky na vyhlídku ... 86 zúčastněných, ne všichni se šli vyfotit ...

Váš starosta

**PRANÍ
PRÁDLA**

Božena Maňáková

Objednávky 778 066 034

Budovatelské akce roku 2021

Plesová sezóna letos nebyla žádná, proto jsme začátkem roku, ve spolupráci se členy rybářského spolku, využili kulturní dům k přípravě řeziva a natírání palubek na stavbu nové pergoly. Jakmile to počasí dovolilo, zbourala se stará pergola a začala se stavět nová na našem rybníku Kačák. Práce začaly již v lednu a v únoru již bylo zastřešení provedeno. Ostatní práce na rozvodech elektrické energie, na osvětlení a obložení palubkami probíhaly během celého jara až do května, kdy již byly práce hotovy, včetně přípojky vody a elektrické energie z místní ČOV. Rybáři chtěli pergolu slavnostně otevřít na dětský den. Bohužel to covidová situace nedovolila a otevření se uskutečnilo až v srpnu po hodech – na dětských rybářských závodech. Investice do nové pergoly byla 462.656 Kč, včetně přípojek energií.

Koncem ledna jsme podali pět žádostí o dotace z rozpočtu JMK – na údržbu cyklostezky, podporu prodejny potravin, opravu sálu a přísálí KD, na podporu vinařství v obci a na opravu levého břehu rybníku Kačák. Uspěli jsme u všech žádostí a v květnu jsme dostali ke schválení smlouvy s Jihomoravským krajem.

Z těch podpořených budovatelských akcí minulého roku, z programů MAS Hornácko-Ostrožsko, jsme v březnu dokončili projekt ozvučení, videoprojekci a osvětlení podia v KD firmou Tonstudio Rajchman z Dolních Bojanovic za 772.530 Kč. Ještě letos pošleme žádost o platbu dotace - měla by být vyplacena do 30. 6. 2022.

Cyril Minařík provedl malířské práce

Plynule jsme se pustili do rekonstrukce KD, kde se provedla výmalba sálu, podia, místnosti za podiem, sociálního zařízení, renovace parket v sále a na podiu, včetně nového tvrdého laku. Práce se prováděly koordinovaně a mohly zde být uskutečněny všechny plánované akce. Koncem roku jsme ještě provedli akustický podhled, osvětlení a výmalbu vestibulu. Celkově jsme letos do rekonstrukce kulturního domu zainvestovali 615.171 Kč.

V lese se z jara provedla prořezávka sedmi a půl hektaru mladého lesa. Prořezávku provedla firma Cigánek Slavkov za 59.100 Kč. Letos v lese probíhala těžba samovýrobou suchých borovic a jasanů.

Myslivci provedli na své náklady betonovou podpůrnou konstrukci pro rozšíření pergoly u myslivecké chaty. Obec zaplatila materiál, stavbu si prováděli myslivci sami v rámci brigád a zastřešení pergoly provedla firma Střechy Jánás. Investice do myslivecké chaty byla 167.869 Kč.

Sečení trávy jsme si prováděli sami víceúčelovým traktorkem DAKR a novým traktorkem STIGA, který jsme pořídili v březnu za 151.994 Kč na údržbu parků, hřišť a na sečení ploch kolem potoka u silnice a na horním konci. Letos té trávy bylo hodně, ale dokázali jsme si poradit. Na žádost občanů jsme prováděli sečení trávy i u cesty I/54 v intravilánu obce až po kapličku. Firma Tady se maká s.r.o. z Blatnice p. Sv. Antonínkem nám opět provedla sečení vysoké trávy na cyklostezce a mimo intravilán obce, na příkopu na Žlabské cestě – HC4, na Lánské cestě a k vyhlídce.

Nový sekací traktor STIGA, Štěpán Maňák se popral s potokem a Lukáš Minařík z Blatnice posekl kolem cyklostezek.

V červnu nám Firma Bachan - Ing. Hanáková Marie začala provádět stavbu ZTI v lokalitě za Kostelem – SO 01, kanalizaci a SO 02 vodovod. Dnes je již stavba předána a zkolaudována. Na tuto stavbu jsme minulý rok požádali o dotaci, ale nebyla nám schválena. Investice do této stavby činila dle smlouvy o dílo 1.385.771 Kč a byla již zaplacená z vlastních zdrojů.

Firma Bachan pro naši obec odvádí vždy kvalitní práci, proto u nás pracuje už třetí desetiletí.

Začátkem října nám firma Ing. Osičková na katastru obce začala vytyčovat pozemky, na kterých se má realizovat výsadba stromů a keřů do připravených oplocenek a zatravnění určených pozemků bělokarpatskou směsí. Po domluvě s vítěznou firmou Na Mlatevni s.r.o. Uherské Hradiště nám geodeti vytyčili první pozemky pro výsadbu stromořadí a pro výsadbu keřů v oplocenkách. Na těchto pozemcích se začalo přednostně s přípravou půdy pro výsev trávy bělokarpatské směsi s příměsí bylinek, aby se projekt výsadby dokončil včas. Protokol o vytyčení pozemků nám byl předán 27. 10. 2021. Dnes již máme vše zrealizováno a do konce roku bude podána žádost o proplacení dotace za rok 2021. Přípravné práce – vlastní projekt pro realizaci vybudování prvků ÚSES, žádost o dotaci, provedení výběru dodavatele, práce spojené s administrací tohoto projektu a zajištění žádosti o platbu nás tento rok stály 185.122 Kč a vlastní realizace 1.687.676 Kč.

Na stavebním úřadě ve Veselí nad Moravou je zahájeno řízení o povolení stavby HC 1 k vodojemu, na kterou chceme mít stavební povolení začátkem příštího roku. Pak stavbu převedeme na pozemkový úřad, který ji již dal do plánu výstavby na příští rok, kdy provede výběrové řízení na dodavatele stavby. Za projektovou dokumentaci, včetně jednání, jsme zaplatili 99.946 Kč.

Obec Blatnička přijala v roce 2021 do svého rozpočtu dotaci 50.000 Kč na podporu prodejny potravin, dotaci 250.000 Kč na rekonstrukci KD Blatnička, na podporu vinařství 63.000 Kč, na údržbu cyklostezek 42.000 Kč a na opravu levého břehu rybníka Kačák 390.000 Kč. Na opravu přístřešku v lokalitě BORKY jsme dostali 12.000 Kč na lesy a 19.128 Kč na zmírnění kůrovcové kalamity v lesích ve vlastnictví obce a na obnovu v lesích 40.800 Kč.

Za rok 2021 se proinvestovalo na opravách a nových investicích cca 5.587.835 Kč z rozpočtu obce na tyto větší práce, včetně těch menších, a na přípravy projektů na příští rok. Děkuji všem občanům, kteří se do těchto projektů aktivně zapojovali. Peníze, které nám zůstaly ze sdílených daní, využijeme pro investice v roce 2022.

Co připravujeme budovat v roce 2022

Jistě jste si všimli, že se naváží stavební materiál na opravu chodníků na horním konci, kterou nám zahájí Firma Bachan - Ing. Hanáková v novém roce 2022, jakmile to počasí dovolí. Na tuto akci jsme získali dotaci na 95% způsobilých výdajů s podmínkou, že práce budou ukončeny do 30. 6. 2022 a do 31. 12. 2022 bude podána závěrečná zpráva z realizace díla. Předem se omlouvám spoluobčanům na horním konci za stísněné prostorové podmínky při realizaci díla, která bude probíhat po etapách, tak aby byl zajištěn provoz po silnici na horním konci. Zároveň všechny občany žádám o trpělivost, ohleduplnost a snížení rychlosti při průjezdu stavbou, abychom zabránili a předcházeli konfliktním situacím.

Letos ještě chceme pokračovat v opravách na kulturáku – čeká nás oprava stropu, osvětlení bufetu a galerie. Vše bude záviset na tom, zda uspějeme s dotacemi od JMK. Z vysoutěžených stavebních prací nás čeká realizace veřejného osvětlení v lokalitě výstavby nových domů za kostelem.

Prodejna potravin „Marková,“ s podporou dotace od obce padesáti tisíc korun vyměnila dveře i okna.

Pomalů se rozbíhají nové dotace, které vypisuje MAS Horňácko-Ostrožsko, kde máme první schůzky začátkem ledna a kde nám budou upřesněny okruhy výzev PRV ČR na období 2022 – 2027. Sběr záměrů je pouze orientační pro účely strategického plánování. V obci máme nachystány projekty, které bychom mohli financovat z těchto programů. Letos musíme zrealizovat do 31. 12. 2022 opravu levého břehu rybníka Kačák, na kterou jsme dostali dotaci z JMK. Až do roku 2023 nám běží projekt pro realizaci vybudování prvků ÚSES, kde nás letos čeká realizace následné péče na založených travních porostech, výsadbách keřů a stromků v realizovaných oplocenkách. V neposlední řadě nás čeká každoroční údržba zeleně v intravilánu obce, následná péče o nové výsadby stromů realizované koncem roku 2021, včetně financování energií, které nám letos dost narostou. Musíme dotáhnout stavební řízení o povolení stavby polní cesty HC 1 (k vodojemu), abychom pak stavební povolení předali Pozemkovému úřadu v Hodoníně, který bude stavbu realizovat. Zároveň pak chceme připravovat projekty nové, které povedou ke zlepšení společenského života v naší krásné obci Blatnička.

Váš starosta

Tradice Slovácka o.p.s.

Výroba krojů, prodej doplňků ke krojům,
čištění krojů a půjčování lidových krojů.

VÍNO HRUŠKA®

Vino, které chutná

Ptali jsme se zastupitelů

Co se vám osobně povedlo, anebo z čeho máte největší radost za uplynulé tři roky ve funkci zastupitele obce.

Osobně největší radost mám z toho, že jsem byla u položení základů projektů, které nyní zastupitelstvo realizuje. Je potěšením sledovat plnění Místního programu obnovy venkova v naší obci a mít na zřeteli, že jednota je nadřazena konfliktu.

Jarmila Hrušková

Na slovíčko se Štěpánem Maňákem

Jak hodnotíš tvé dosavadní působení v zastupitelstvu?

Moje dosavadní působení v zastupitelstvu hodnotím kladně díky skvělé spolupráci se starostou i zastupiteli. Za tři roky působení v zastupitelstvu se realizovala řada projektů, na kterých jsem se i já aktivně podílel. Za zmínku stojí oprava sálu KD, realizace pergoly před KD a pergoly rybářům, včetně připojení vody a el. proudu. Podílel jsem se také na vytvoření sběrného místa, na opravě střechy obecního bytu a na mnoha dalších neméně důležitých akcích.

Ani na přírodu nezapomínáme, a proto jsme vysázeli několik desítek stromů v okolí obce. Společně se všemi zastupiteli jsme podpořili projekt ÚSES (rozdělení velkých lánu polí protierozními prvky na 10 ha obecních pozemků). V tomto roce nás čeká také řada větších či menších akcí, ale o tom až v příštím vydání.

Jak vnímáš kolem sebe covid-19?

Nejvíce mně vadí rozdělování společnosti, které se bohužel nevyhnulo i naší obci. Žádný recept nemám, ale hádat se pořád s někým mě už také nebaví. Každý má svůj rozum, tak snad to brzo skončí...

Co bys vzkázal lidem ze sběrného místa?

Nejprve musím naše občany velmi pochválit za to, jak sběrné místo (SM) řádně začali využívat. Myslím si, že to je CESTA k zodpovědnosti za naše odpady, protože nároky na třídění od EKO-KOMU se stále zvyšují!

Pár užitečných připomínek:

- Plné žluté pytle prosím nenoste do žlutých kontejnerů, jednou za čas je dejte před dům a problém s plností kontejneru bude vyřešen.

- Pet-lahve řádně sešlapávejte.

- Polystyren patří do žlutých kontejnerů, tak ho nevozte na SM.

- Listí a haluze nepalte doma a ani je nevyvážejte nikam jinam než na SM.

- Komunální odpad (popelnice) je trochu oříšek. Rok co rok se zvedá tzv. skládkovné. Zvýšení je vyvoláno změnou zákona. Obec za vývoz popelnic doplácí čím dál víc, a proto se bude muset každoročně uvažovat o zvýšení poplatku. Proti zvýšení poplatku může každý něco udělat. Více třídit odpad. Větší část odpadu se dá vytrídít, proto nechápu, jak někteří mají každých 14 dní plné dvě popelnice. Těm zodpovědnějším stačí jedna na celý měsíc.

Na závěr chci poděkovat starostovi, zastupitelům i lidem z naší obce, díky kterým obec vzkvétá.

Štěpán Maňák, Václav Hučík

Foto: Václav Hučík.

Štěpán Maňák provedl výsadbu durancí u kapličky sv. Ludmily. Doufejme, že se již brzy dočkáme „obecní slivo-vice.“

Fašank – začátek doby postní – 13. února

*Ježíš řekl svým učedníkům: „I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však brzy a vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme.“
(Jan 16, 22)*

Foto: Ludmila Peterková

Svátky a tradice jsou důležitou součástí života člověka. Stejně jako se v přírodě střídá období vegetačního klidu s obdobím hojnosti plodů přírody, v církevním roce se rovnoměrně střídá vánoční a velikonoční veselí s obdobím klidu a s rozjímáním v adventní a postní době. Příležitost k zastavení a uvědomění si smyslu svého působení na tomto světě nám dalo celé předchozí dvouletí. Bylo a stále je zkouškou odvahy, trpělivosti i zkouškou víry. Změnil se náš každodenní život, nedělní bohoslužba se na čas vyprázdnila a přesunula do našich domovů, možná i do našich srdcí.

Foto: Ludmila Peterková

Právě ve chvílích smutku nesmíme zapomenout, že upřímná radost je lékem na řadu nemocí. Pokud je naše radost opravdová, nikdo nám ji nevezme. Proto nás i tohoto roku při fašankové obchůzce provázely pouze upřímné úsměvy místních obyvatel. Ať už se jenom mihnuli za záclonou, nebo vyhlédli z okna, měli radost v očích, že zase po dlouhé době mohli slyšet živou hudbu a vidět tolik veselí. Jeden ze spoluobčanů dodal: „Tentokrát zdaleka nejde jen o tradici, folklor, zpěv a tanec, ale především o šíření tolik potřebné pozitivní energie. Je to vzkaz budoucím generacím, že lidé, kteří tuto dobu žili, nepodlehli některým nesmyslným zákazům a rozhodli se vnést do lidských příbytků trochou toho oživení, optimismu a veselejší nálady. Veselá mysl, půl zdraví.“ Potřebnou dávku radosti přinesla dechová hudba Blatnička, jejíž členové byli tematicky oděni v dobových kostýmech. Šikovné zdravotnice, Amálka a Natálka Sečkařovy, nabízely všem spoluobčanům prémiovou dávku vakcíny Sputnik. Našli se dokonce i dobrovolníci, kteří se během obchůzky nechali naočkovat. Velmi vydařený den. Nezbývá než poděkovat všem spoluobčanům za vřelé přijetí a vynikající pohoštění.

Ludmila Peterková

Smrtná neděle v Blatničce ve světle minulosti i současnosti

Bylo tomu právě před padesáti lety, kdy Blatničku navštívila Zdenka Jelínková – významná osobnost české etnocho-reologie, rodačka z Velké nad Veličkou, která zasvětila celý svůj život zápisu lidových tanců a dalších mizejících proje-vů našeho kulturního dědictví. Nejenom členové folklorních souborů, ale i milovníci hudebního a tanečního folkloru všeobecně jí dodnes vděčí za to, že můžeme i nyní ve 21. století podle jejích zápisů rekonstruovat prastaré a dávno zapomenuté tance, které v lidovém prostředí ustoupily vlně novějšího tanečního repertoáru.

Zdenka Jelínková zavítala v lednu 1971 do Blatničky na č. 70, kde navštívila Kateřinu Kubicovou. A neodjela s prázdnou. Pořádila zde cenné zápisy obřadních jarních a předjarních obchůzek.

Jak tedy vypadala Smrtná neděle ve vzpomínkách Kateřiny Kubicové? Smrt – Mařenu představoval došek na palici, oblečený jako panna: červený šátek na záušnice, rukávce, kordula atd. S takovou parádou se za zpěvu písně chodilo po humně nebo po pažitě. Pak se šaty Mařeně svlékly, došek se vymáchal ve vodě a zahodil. „Čmáhalo sa to ve vodě, jako že to léto už zimu odplaví“, uvedla Kateřina Kubicová.

Blatnička Smrtná neděle zpívala Kateřina Kubicová roku 1971

Smrt-ná ne-dě-la, gdes ty klí-če po-dě-la? Da-la sem jich, da-la,
 sva-té-mu Ji-ří-mu,
 a-by nám o-tev-řel od rá-je dve-ří.
 A-by ho-re stá-val,
 po-le od-my-ká-val,
 a-by trá-va růst-la,
 vše-li-ja-ká bí-lá, mod-rá le-lu-ja.

Originál notového zápisu uložen v dokumentačních sbírkách a fondech Etnologického ústavu AV ČR,
 v. v. i., Praha - pracoviště Brno. Zdenka Jelínková, sign. A 1483.

A jaké bylo vynášení Smrti v Blatničce roku 2021? Parta děcek z horního konca vyrazila před setměním s Mařenou na palici směrem ke splavu. Bylo to sváteční veselí, kluci si na tu slávu vzali kola i koloběžky, Mařena měla kolem pasu povijan a břicho plné voňavého sena. U splavu zazněla písnička, Mařena začala hořet a pak se „učila plavat“. Celkem jí to šlo, a tak jsme čekali pěknou chvíli, než nám dohořela.

Jenomže jsme to celé vzali za špatný konec. Blatnička začíná na horním konci u splavu a na dolním konci končí. Místo toho, aby zima vyšla ze vsi, přizvali jsme si ji na dalších pár dní. Že to byl docela špatný nápad – pálit zimu na horním konci, to jsme se dozvěděli hned následujícího dne, kdy nám Mařena poslala do Blatničky hrstku chladivého sněhu. V tomto roce proto budeme moudřejší a celou věc napravíme. Zveme děcka z celé Blatničky na letošní upálení zimy o 5. neděli postní, tedy 3. dubna 2022 před setměním. Půjdeme průvodem z horního konca na dolní, kde vyprovodíme zimu ze vsi za zpěvu písně zapsané u Kateřiny Kubicové.

Bc. Ludmila Peterková

Foto: Ludmila Peterková

Naši padlí Rudoarmějci – 27. dubna

Ano, jsou to naši bezejmenní padlí rudoarmějci, kteří položili svůj život, abychom v Blatničce mohli žít v míru. Jak to bylo v ten osudný čtvrtek 26. dubna pětáctýřicátého, tak to pro generace budoucí zaznamenal Jan Kubica č. 70 do kostelní kroniky.

254

A ještě jsem stůl sakalil tuto věc mé matce
 náladu. To když přivešli na křivky ty, kteří se
 tu naši svobodu položili životy. Přišli Rusi v
 odkud s východu, sta a tisíce kilometrů a krev
 jejich skopila „jasenové, Mohy, Západoi.“
 Bylo jich! A u nich dva byli polospáleni.
 Při útoku dne 26. dubna někde smad nad Pánský v
 lesku jich stenci několik sežali.
 Po svých dvou při nějakém řádě, aby prohlásili,
 že Stalin je „kaput.“ Oti oni hrdě pravili:
 „Stalin není kaput, ale Hitler je kaput a vy všichni budete
 kaput.“ Za to je uvázali u hrušky, polili benzinem
 a sežíteli. Byli strašně opateli. Leny se na ně stý
 prodávat, já však nemám na to nárad.
 Pohřbili jsme je v cistnem hrobě hned u kostela.
 Jest budiz jejich památce!

Převzato z kostelní kroniky.

Náladu v obci ve chvíli osvobození pan Kubica popsal jen krátce, „Lidé plakali radostí. Prostě perem se to nedá vypsát, to se mohlo jen prožít.“

Letošního 27. dubna za mnou přijel starosta ke Sv. Ludmile a při odjezdu se mě zeptal, jestli nechci jít s ním položit věnec na hrob padlých rudoarmějců. Ne, nejdu, já to tu chci ještě dodělat, odpověděl jsem mu bez rozmyslu. Na druhý den jsem zahlédl fotku, jak tam starosta stojí sám u hrobu padlých Sovětů s věncem v ruce. Někdo ho fotil, takže tam byli dva. Tehdy jsem se zarazil a položil si otázku, jak to a proč je tam starosta sám? Jak to, že jsme na ty naše hrdiny zapomněli, když oni za nás dali to nejcennější, co měli. Za našeho dětství bývaly u jejich hrobu všechny děti ze školy, býval lampionový průvod, u hrobu se četly různé proslovy. Jako dítě jsem neměl ani potuchy, zda to byly ódy poplatné té době, anebo slova úcty těm padlým. To už si fakt nepamatuji. Najednou mi jich přišlo líto a začal jsem se sám za sebe stydět, že jsem s Tondou nešel.

Vždyť oni jsou od té doby, co jsme je tu pochovali, naši spoluobčané a navždycky už budou. Nikdo je už do jejich rodné Rusi nevrátí. Na českém území padlo 144 tisíc rudoarmějců. Kdybychom k Devíti křížům na dálnici z Brna do Prahy přidali jeden kříž za každého padlého sovětského vojáka, tak by stály kříže metr třicet od sebe. Každý ten jeden kříž by měl v sobě vepsaný jeden lidský osud. Někde se narodili, někde vyrůstali, měli kamarády, rodiče, sourozence, mnozí už byli tátové a taky se jim chtělo žít jako nám všem. Měli taky jen jeden život, jako každý z nás. Uvědomme si, že oni u nás padli ve čtvrtek 26. dubna a do 8. května, kdy válka skončila, zbývalo už jen pouhých dvanáct dnů. Ale ještě hodně krutých a krvavých dvanáct dnů. Jak se asi už museli těšit na konec té nesmyslné války, kdy se konečně budou moci vrátit domů ke svým rodinám po všech těch bitvách, po tom pekle, kterým si museli projít od Stalingradu až sem k nám do Novosádů, aby se zde v Novosádech setkali se svou smrtí.

Přišli nás osvobodit, bojovali a umírali pod jejich rudým praporem se srpem a kladivem. Dodnes je tento prapor symbolem konce války, porážky nacistického Německa a vítězství míru v Evropě, ale zároveň je i symbolem naší nenávisti k Rusku za srpen 1968. Je mezi námi jeden občan, který dodnes vztyčuje každý rok na konci dubna ve své zahradě sovětskou vlajku. Jejich vlajku, vlajku našich padlých hrdinů. Sami si sáhneme do svého svědomí, kdo z nás šel kolem a řekl si, „pane Bože, to je ale blázen.“ Ne, není blázen, to je jen náš nevděk a naše lhůstojnost a odpor ke všemu ruskému. Hanbou bychom se asi propadli, kdybychom těm vojákům na jejich počest vyvěsili na obecním úřadě jejich sovětskou vlajku. Já to chápu, není ji kde vsunout, protože tam už visí v tu dobu mnohem záslušnější vlajka Tibetu. Nevíme, jaké víry byli ti padlí vojáci. Ale to je přece úplně jedno, jestli byli komunisti, nebo pravoslavní. Já jen, že si ten náš nevděk a lhůstojnost nezaslouží.

Říkám si, s jakou chutí by asi šli naši nynější politici do boje, kdyby tam měli položit život za svou vlast? Vidíte a ti rudoarmějci své životy položili za cizí vlast, právě za tu naši.

Lidstvo si moc dobře uvědomuje, k čemu jsou nám, obyčejným lidem války. Jejich nesmyslnost, když musí táta na tátu střílet jen z rozmaru bohatých a mocných světa. Jaká je to bezmoc a beznaděj, když miliardy lidí nedokážou zabránit několika stovkám tyranů tohoto světa v rozpoutávání válek. Taky je vám to divné, proč se navzájem musíme vraždit? Jim to divné nepřipadá.

Než jsem napsal těchto pár řádků, ptal jsem se lidí tady z Blatničky, jestli ví, kolik vojáků je v tom hrobě pochováno. Nebudu lhát, ani já to úplně jistě nevím, ale jak jsem to někde četl, tak mi utkvělo v hlavě, že tam snad pochovali pět sovětských vojáků. Ale jednoho důstojníka pak odtud odvezli pochovat do Blatnice k mlékárně a odtud ho nakonec ještě převezli snad do Hodonína. A jak dopadl ten můj osobní sociologický průzkum? Nejvíce respondentů, především těch mladých, odpovědělo, že to absolutně neví a ani je to nezajímá. „Šak už by teď stejně byli aj tak mrtví, tož co.“ Těch bylo 72% a z těch zbývajících někdo tvrdil, že pět, někdo čtyři, nebo dokonce tři. Ale ani jeden z nich si nebyl svou odpovědí na sto procent jistý. Jak se padlí jmenovali nebo odkud byli, jsem se nikdy nikde nedočel. Myslím si, že těm našim padlým hodně dlužíme. I těm našim rodákům, co padli v první světové válce za císaře pána. Kde jsou asi pochováni naši rodáci a zda jim tam někdy někdo zapálí svíčku? Hoří-li na některém hrobě svíčka, znamená to, že ten nebožtík ještě není mrtev, ještě žije v něčí paměti, ve vzpomínkách, anebo že na něj i po sto letech někdo myslí.

Mohu říct, že Tonda u jejich hrobu byl proto, že na ty padlé kluky nezapomněl a ten věnec je naše lidská povinnost, no, a když je zrovna starostou... Bude nás tam příště stát aspoň deset? Tito bezejmenní vojáci, co tu spí svůj věčný spánek, nám přece nikomu neublížili. Až půjdu kolem, tak aspoň lehce kývnu hlavou u jejich hrobu. To přece není hanba.

Václav Hučík

Foto: Tomáš Minařík

Starosta Ing. Antonín Minařík taky ví, že to není úplně nejdůstojnější, ale žijeme v takové době. Doufejme, že se mu podaří změnit náš přístup k tomuto pietnímu aktu.

Královnička, královna – 23. května

Křesťanské letnice mají své kořeny v židovském svátku díkuvzdání za první úrodu. Letnice nebo také svátek Seslání Du-cha svatého slavíme sedm týdnů po Velikonocích. Památkou naplnění Duchem svatým tak uzavíráme padesátidenní velikonoční období.

Zleva: horní řada - Ludmila Peterková, Adéla Jemelíková, Natálka Sečkařová, Zuzana Minaříková, Kamila Marková, Amálka Sečkařová, Tereza Jemelíková. Prostřední řada - Nikola Weissová, Karolína Hluší. Spodní řada - Dominika Chovancová, Kristýnka Chovancová, Sofie Vajglová, Kateřina Palíková - (její dědeček je Cyril Minařík).

Letniční obchůzka královniček se v roce 2020 poprvé za dvacet let od jejího obnovení nekonala. O rok později se proto obcí vydaly na obchůzku s lipovou ratolestí královny rovnou dvě. Mladší kráľkou byla roztomilá Kristýnka Chovancová, která vedla svoji kráľovskou družinu na dolní konec ve složení: Dominika Chovancová, Sofie Vajglová, Nikola Weissová a Kateřina Palíková. Starší kráľovnou se stala Zuzana Minaříková. Doprovázely ji šikovné zpěvačky: Karolína Hluší, Amálie Sečkařová, Natálie Sečkařová, Kamila Marková, Adéla Jemelíková a Tereza Jemelíková, které rozveselily horní část obce.

Královničky a jejich družinu cestou potkal déšť, ale také mnoho rozzářených úsměvů, které všechno vynahradily. Děkuje se za ně a těšíme se na letošní svatodušní obchůzku královniček, která připadá na neděli 5. června 2022. Vycházíme v 10:00 od místního kostela.

Ludmila Peterková

Irena Knápková, impulsem i motivací – 7. července

Neštěstí, které se na svatého Jána prohnalo mimo jiných vesnic i Mikulčicemi, mě nenechalo lhostejným. Pracovně jsem se pohyboval po všech postižených obcích, ale v Mikulčicích mi starostka vyšla nejvíce vstříc a poskytla mi na kulturní i zázemí pro mou práci. Tam jsem taky viděl, jak děvčata, co vaří a vydávají obědy, padají únavou. Pak se stalo, že Irena Knápková, choť našeho Milana Knápka, zveřejnila na facebooku fotky, jak vaří nějaké maso, ale bylo toho jak pro celý regiment. Zavola jsem jí a ptal jsem se z legrace, jestli mohu taky na tu hostinu. Irena mi vysvětlila, že to vaří někam pro lidi postižené tornádem. Popsala mi, jak to probíhá, a to mne inspirovalo. Druhého dne jsem se v Mikulčicích domluvil s vedoucí kuchyně, jaká pomoc by jim byla přínosem. Pomozte nám připravit nějaké jídlo, zněla její odpověď. Ale já umím jen palačinky a chleba ve vejci, zažertoval jsem. To je skvělé, takže si vás pší na zítřek, na večeri bude ten chléb a ve čtvrtek na oběd palačinky. Všeho tak pět set kusů. Jak to dopadlo, je napsáno níže v mém poděkování, které jsem dal veřejně na sociální síti.

Toto jsou ty fotky z facebooku, které nás tu v Blatničce přivedly k vaření do tornádova. Zleva: Irena Knápková a její kamarádka Markéta Husková z Uherského Ostrohu. Jak vidíte, holky se činily a výsledek se povedl, byl určen dalším dobrým lidem, co pomáhali v těch postižených obcích.

Z textu: Vážím si lidí, kteří si našli čas, abychom spolu pomohli lidem v oblasti postižené tornádem tím, že jsme do jedné z obcí připravili ve středu k večeri 550 porcí chleba ve vajíčku a ve čtvrtek k obědu 550 ks palačinek. Děkuji přátelům z Blatničky, Suchova a z Uherského Ostrohu za to, že mně v přípravě těch pochutin nenechali samotného. Ve středu mi pomáhaly s chlebem dvojice Lidka Holasová – Emílie Maňáková, Jarmila a Mirek Hudečkovi, Marie a Jirka Dulovi, Iveta Zalubilová a její kamarádka Romana Šopíková, obě z Uh. Ostrohu. O den později mi s palačinkami na oběd obrovsky pomohla Ilona Sečkařová s dětmi Amálkou a Natálkou, Iveta Němečková spolu s mamkou Františkou Čambalovou ze Suchova. Nejvíce toho se mnou „potáhla“ moje žena Jana. Jani, Lidko, Milko, Jarko, Mirku, Tondo, Maruš, Jiřine, Františko, Iveto, Romano, Kamile, Ilčo, Natálko a Amálko, velice moc vám všem děkuji za pomoc. Bez vás všech by to fakt

nešlo časově zvládnout. Dále děkuji za darované suroviny Pekárně Velká nad Veličkou za 30 chlebů, Martinovi Matuškovovi za vejíčka a marmelády, Tondovi a Marii Markovým za cibuli, paní Cíchové z Blatnice č. 504 za sterilizované okurky, Pekárně Bachan za obaly. No a tomu nejhlavnějšimu, Kamilovi Markovi, za všechno, co bylo potřeba a co jsme neměli. Děkuji vám. Odměnou nám všem buď, že naše obyčejné pochutiny nám v Mikulčicích mizely před očima a palačinky nám lidé brali z krabic zrovna, jak jsme je tam nesli.

Lidce Janásové jsem ještě toho večera napsal zprávu. Ahoj Lidy, tak jsme to nakonec přece jen dali. Máme z toho všichni příjemný pocit. Malé Sečkařky s Ilonou dělaly palačinky. Když je přivezly ke mně, Ilona se mně zeptala, jestli by se tam holky mohly se mnou zajet podívat. No, beze všeho, sedejte a jedeme. To bys nevěřila, jak holky po cestě zpátky z té apokalypsy pořád přemýšlely, co by jim ještě uvařily, ale hlavně řekly zásadní věc: „šak kdyby nás bylo víc, tak každý trochu a bylo by to.“ Pokud se holky rozhodnou, že něco navaří, tak jim s tím pomohu. Mám číslo na tu paní, co to koordinuje v práci v té jídelně. Takže jí nabídneme, co chceme navařit a ona chce jen vědět na jaké množství si troufáme a ona si to запиše, aby s tím počítala, kdybychom to dovezli. Holky byly úplně unešené tím, jak nesly své palačinky v nezakrytých krabicích z auta na kulturák do jídelny, a tím, jak to tak chutně vonělo a lidé jim to z těch krabic zrovna brali. Jak šly zpátky k autu, lidé je chválili, že takové dobré palačinky ještě nikdy nejedli. Holky byly v sedmém nebi. To jim bylo velkou odměnou a upřímným poděkováním. Jejich přání ještě někdy vařit do Mikulčic se jim přece jen splnilo, ale o tom až později. Projeli jsme spolu všemi postiženými obcemi, které ta zkáza zasáhla. Měli jsme tak možnost na vlastní oči vidět to neštěstí, které mnozí z nás naštěstí nikdy nezažili, a doufám, že ani nezažijí. Na druhé straně, ale holky viděly i to lidské hemžení při odklizení všeho zničeného.

Václav Hučík

Příběh třetího menu – 14. července

„Vážení fc přátelé v Blatničce a v okolních vesnicích. Právě nyní ve středu 14. července ve 20:45 hodin mně požádala paní z kuchyně v Mikulčicích, jestli bychom jim ještě vypomohli 300 porcemi teplého jídla.“ Tak zněla moje facebooková výzva na samém začátku tohoto příběhu.

Když jsme dodali do Mikulčic asi před týdnem jednou oběd a jednou večeři, tak jsme toho měli všichni až nad hlavu. Tenkrát jsem si řekl, že už stačilo, ať to zkusí zase jiný kolektiv. Jenže znáte to, zazvonil telefon a na druhé straně drátu byl někdo, kdo mě požádal o pomoc. Uprostřed hovoru bylo moje kategorické ne! „Paní Zemánková už asi ne, nebo já nevím, tak já se zeptám, jestli někoho najdu, tak teda jo, v sobotu oběd - vepřo knedlo zelo.“ Během hovoru se tak jasné NE pomalu přesunulo přes, „já nevím“ až po „tak teda jo“. Já osobně už sice fyzicky práci moc nedám, ale organizovat přece jen ještě umím. Tak jim sakra pomoz, když to umíš dokázat! Poručil jsem sám sobě. Aniž bych se mohl kohokoliv zeptat v deset hodin večer, rozhodl jsem se, že to uvaříme na kulturáku u nás v Blatničce. A takto jsem to uvedl i do výzvy na fc. Starosty jsem se ani neptal, jestli mě pustí na kulturák do kuchyně, protože v tomto směru je na něj sto-percentní spoleh. Ví, že vyjde každému vstříc, pokud se jedná o takovouto pomoc. Jenže na druhý den mi naše tajemnice „tajemně a jemně“ sdělila, že tam bude svatba Lidušky, za svobodna Janásové, dnes už Peterkové. Ihned jsem volal Ludmile, a ta mě rozespale odkázala na babičky. Ony prý dělají svatbu a ona prý v tom příběhu hraje jen hlavní roli v kroji. Téměř babička Helena mě odkázala na Kamila Marka, který má na starosti obsluhu na KD. Kamil dal svolení, protože my jsme chtěli vařit od 6:00 do 10:00 hodin a svatba tam byla až od 15:00 hodin. Fuch, to jsem si oddech!

Na moji výzvu ihned zareagovala kamarádka Iveta z Ostrohu a napsala, „že vezme s sebou aj Romču.“ Po chvílce zazvonil můj mobil. „Vašku já ti na to dám pětku, stav sa.“ To byla Alena Těthalová, taková dobrá duša z Blatnice. Na druhý den ráno jsem měl ve zprávě od blatnického místostarosty napsáno: „Stav se, dám ti 2000.“ (nepřál si, abych ho někde jmenoval, tak slib dodržuju a jeho jméno neuvádím). Ještě jsem ani nedočel zprávu a na mobilu zvoní neznámé číslo. „Dobrý den, pane Hučíku, tady Bachanová ze Lhoty. Já vám přijedu pomoci ... tak já s sebou vezmu i svou kamarádku.“ Tak, a už nás bylo pět. Za deset minut mi opět volala paní Bachanová, že si pozvala jednoho pána, který se v té kuchyni dobře vyzná, ví, kde co je a jak se co zapíná, a že spolu často vaří a jsou spolu sehaní. Zeptal jsem se jí, jestli přijede s ní. Ne, on je z Blatničky. Z Blatničky ?!?!? Ano, pan Marek. A který? Josef Marek, odpověděla. Jóóó, já vím, „Kmoche“, tak to je super. V tom okamžiku v mé duši zavládl klid a jistota, že se vše povede.

Ve čtvrtek jsem zavolaal na firmu LEF Milotice, jestli by nám mohli dodat 70 knedlíků a jestli by nám neudělali nějakou rozumnou cenu, protože to vaříme amatérsky do tornádova. Paní na druhé straně telefonu mě nejdříve velmi ochotně poradila, že už je mají zrovna nakrájené, ale pokud to jde do tornáda, tak nám je dají zdarma, ať si v pátek po obědě přijedu. Waúúú! Kamarádka Romana mi ještě pak dala tip na zelí. Zajel jsem do Ostrožské Lhoty na prodejnu Zemědělství Ostrožsko a i zde mi vyšli ochotně vstříc. Za patnáct minut jsem odjížděl se čtrnácti kýbly kysaného zelí, které nám Ostrožsko věnovalo zdarma. No, vlastně nám ne, ale lidem v Mikulčicích. Maso nám objednal řezník Valášek z Blatnice a ostatní ingredience dodaly Potraviny Markovi z Blatničky jako jejich dar postiženým tornádem. A máme všechno!!!

V pátek v noci jsem do dvou hodin čistil cibuli, oloupal a namačkal česnek. Ráno v šest hodin jsem odemkl kulturák. První se přiřítíl „Kmoch“ a najednou to tam pod jeho velením lítalo z rohu do rohu, jako by od Suchova šla povodeň. Holky přijely, a když pozdravily dobrý..., tak než řekly den, už krájely cibuli. Jožka Marek to tam řídil bravurně, jak dirigent Alexandrovce. Já jsem se na vaření vůbec nepodílel, jen jsem zařizoval logistiku, nebo jak se tomu dnes po modernu říká. Čas od 6:00 do 10:00 hodin utekl jako tlesknutí rukama. Moje obava, že kuchyň bude páchnout po kysaném zelí a že ten zápach vletí i do sálu, se naštěstí nenaplnila. Kdyby se to stalo, tak by mě Liduška asi zaškrtila. Naopak, kuchyň voněla dobrým obědem.

Oběd byl vynikající a v Mikulčicích byl přesně na jedenáctou hodinu. Nakonec se nám podařilo uvařit místo požadovaných 200 porcí, tak asi 300 porcí. Tam se oběd servíroval k jídlu na plastové misky nebo do polystyrénových boxů, které se pak rozvážely lidem a brigádníkům po Mikulčicích. Mikulčický stravovací tým nám od srdce moc poděkoval. Nám taková odměna naprosto stačila.

A komu patří to mikulčické „děkujeme“? Generálnímu sponzorovi Aleně Těthalové z Blatnice. Dále pak firmám LEF Milotice, Zemědělskému podniku „Ostrožsko“ Ostrožská Lhota, řeznictví Valášek Blatnice a nemenským darem se podíleli také Ilona Sečkařová, Kamil Marek a jeho rodiče, Antonín a Marie Markovi z Blatničky. Ing. Antonínu Minaříkovi, starostovi obce Blatnička, za poskytnutí kulturáku, energií a za pořízení foto. A abych nezapomněl: „Mňa daj až někde na konec a bez jména,“ přál si Ing. Antonín Há. z Blatnice.

No, a nakonec nejvíce celému kuchařskému týmu pod vedením skvělé kuchařky Štěpánky Bachanové z Ostrožské Lhoty. Štěpánčině pravé ruce Josefu Markovi z Blatničky. Blance Vyskočilové (Italce) z Blatnice. Kamarádkám Ivetě Zalubilové a Romaně Šopíkové z Uherského Ostrohu. Ti všichni přiložili ruku k dílu za „božské euro“ (pán Bůh zaplať). Těmto všem děkuju, že jsem jejich „vinou“ mohl splnit můj slib daný paní Zemánkové z Mikulčic.

Zleva: Iveta Zalubilová, Josef Marek, Romana Šopíková, Václav Hučík, Blanka Vyskočilová, Štěpánka Bachanová.

Děvčata z Mikulčic, co jídlo od nás přebírala, se mě ptala, od koho to je. Já jsem jen pokrčil rameny a řekl jsem: „Já nevím, od nás!“ Co byste jim řekli na mém místě vy? A vám všem ostatním jen tolik - neptejte se nás, kteří jsme to vařili, proč jsme to dělali a co z toho máme. Nic a přitom moc. Nejsme ani hrdinové a nejsme ani skromní. Jsme normální,

jen nás baví, že někomu pomůžeme. Příběh jsem nepsal proto, abych glorifikoval náš tým, ale abych inspiroval jiné ochotné lidi, kteří prozatím jen váhali, a ukázal jim cestu, jak na to. Pokud by v budoucnu bylo opět potřeba takové pomoci, prosím lidičky z okolních dědin. Neváhejte, kdo můžete, běžte do toho, ale nejdřív se spojte s některým výdejním místem, ať je to aspoň trochu koordinované. Aktivním lidem s dobrým srdcem vzkazují jen tolik. Na začátku nebudete mít nic - ani prachy, ani lidi, ani kde vařit. Oslovte lidi kolem sebe ve vaší dědině a najednou se budete divit, kdo všechno je vám ochoten pomoci vařit anebo přispět penězi. Místo, kde se dá vařit, se taky nakonec najde. To je rada přímo z bojiště.

Příběh posledního menu

Utekl další týden od té zkázy v Mikulčicích a děvčata z kuchyně mě opět poprosila, jestli bychom jim pozítří ještě naposledy nepomohli alespoň s jedním jídlem. Nešlo říct ne, ale obával jsem se, zda seženu dost lidí na vaření. Obvolal jsem všechny, co vařili minule, ale má obava se naplnila. Nikdo neměl v ten den volno. A nyní přišel čas pro holky Sečkařovic, aby si splnily své přání. Taky jim to sice moc časově nevycházelo, ale nenechaly mně ve štychu. Vařili jsme rizoto. Já jsem si rýži uvařil předem doma. Začal jsem v jednu hodinu v noci, aby se to včas stihlo. Ráno jsme na kulturáku osmahli maso, holky nakrájely cibuli, v pánvici se udělala směs a pak jsme to jen smíchali s rýží. Zvládli jsme to přesně načas. V deset hodin jsme už nakládali do várníc. No, aby taky ne, vždyť Vašek, Amálka a Natálka jsou silná a sehraná trojka. Nakonec jsme těch 350 porcí zvládli lehce levou zadní. Holkám děkuji za spolupráci, jely jako fretky.

Václav Hučík

Sjíždění Moravy – 8. srpna

Zleva: Daniel Marek, Kamila Marková, Martin Matuška, Jakub Soviš, Ing Marek Soviš a Veronika Marková.

Letošní voda byla tak trochu speciální. Nejprve nás mělo jet opravdu hodně, ale nakonec jela asi jen polovina lodí co vloni. Trasa začínala v Bzenci – přivozu a končila v Rohatci – kolonii. V polovině dne jsme si dali odpočinek na písčité pláži. Dospělí stáli u grilu a jako každý rok připravovali oběd v podobě klobásek, zatímco jsme my, děti mezitím statečně přeplavaly řeku Moravu na druhý břeh. Následovala ta největší obtíž, a to vyšplhat se na vrchol písčité zdi.

Poté jsme si jenom užívali a už nás doháněla lehká únava, ale naštěstí rodiče už byli hotoví s klobáskami, a tak o energii nebyla nouze. Po doplnění energie jsme se nalodili a pokračovali v cestě. Cesta byla sice daleká a proud byl obtížnější než obvykle, ale i tak jsme to zvládli a všichni jsme se ve zdraví doplavili do cíle.

Den jsme zakončili v Hospůdce ve dvorku vychlazeným pivem a zmrzlinou.

Kamila Marková, Amálie Sečkařová, Natálie Sečkařová

Čtyři mušketýři – 15. srpna

Jarmila Říhová, Jan Kubica, Jaroslav Maňák, Stanislav Žufánek a Jaroslav Nezval.

Na hodovou neděli dopoledne po kostele se starosta práskl přes kapsu a pozval všechny občany do Hospůdky ve dvorku na pivo se starostou. „Důchodci“, jak my štamgasti říkáme této partě kamarádů, co se zde schází pravidelně ve čtvrtek a v neděli po kostele, se usadili protentokrát ke stolu hezky na sluníčko. Bylo radost na ně pohledět, všechno kluci srdcem třiatřicátníci. Mělo to jen jediný škraloup, že ta „Rada starších“ nebyla kompletní. Fotografie ve mně vyvolává směs nostalgických emocí. Během roku jsme tam s nimi běžně zahlédli ještě Tonda Šuránka, Tonda Minaříka jedna, Frantu Pančíka, Olina Mičulku a Jožku Marka. Pokud bychom se podívali ještě malinko hlouběji do historie, stačí tak dva roky, byl by tu s nimi určitě seděl ještě i Bohuš Maša, Tonda Hána a Mira Macek, jenže tito senioři už sedí s ostatními našimi předešlými důchodci u nebeského stolu. Dnes už tam s nimi popíjí i Olin Mičulka. Ještě Josef Symerský patří mezi ně, ale už mu neslouží zdraví tak, jak by si přál. Inu, proti věku není léku. (Zemřel ještě v průběhu příprav Občasníku). A tak z kmenového stavu deseti staršinů si pivko se starostou dali jen tito čtyři mušketýři. Moje generace pamatuje dobu, kdy v hospodě „U Maňáka“ sedávalo i dvacet takových starých dědků, pohledem našich očí tenkrát. Jsme tu na tom světě jako ta voda v potoce - jedna generace odtéká, druhá přitéká. Už jen Salák, Rumíšek, Němeček a pak jsme na řadě my, ročník jedenašedesátý. Přejme si proto, ať nám ti naši předci ještě dlouho sedávají u toho jednoho stolu, abychom mohli poslouchat jejich životní příběhy.

Václav Hučík

RYBÁŘSTVÍ **MINAŘÍK**
www.vylovblatnicka.cz

**TRADIČNÍ KAŽDOROČNÍ ŘÍJNOVÝ
VÝLOV PŘEHRADY BLATNIČKA
PRODEJ ŽIVÝCH RYB A ATRAKCE**

Hola, hola, škola volá! – 1. září

Kdo z nás si dnes vzpomene, co dělal ve středu 1. září 2021, ale Kristýnka Chovancová a Sofinka Vajglová na tento den nikdy v životě nezapomenou. Byl to jejich den. Pro nás ostatní to byl sice jen takový obyčejný polojasný den s teplotou 16°C a s bio zátěží na čísle jedna. Ale to ráno v domě číslo 50 u Chovanců a na čísle 132 u Vajglových se strojily Krystýnka a Sofinka k jejich významnému životnímu milníku. Byl to jejich první školní den. Určitě se na tenhle okamžik těšily a nemohly se ho už dočkat. Tak už to těm princezničkám začalo. Ranní vstávání, pospíchání na autobus s aktovkou na zádech, kterou jim naložil Ježíšek a on přesně věděl, kterou vybrat, školní jídelna, družina, zájmové kroužky a nové kamarádky, leckdy i na celý život. Dodnes jsem nezapomněl, jak nás hned první den učitelka naučila říkanku, „hodný záček tiše vstane, tiše sedne, když chce mluvit, ruku zvedne“.

Foto: Stanislava Chmelařová

Zleva: Kristýna Chovancová a Sofie Vaiglová.

Rodičům se ani nechce věřit, že ten čas tak rychle utekl a než se nadáli, tak jejich malé holčičky už sedí spolu ve školní lavici. Tak se i rodičové dočkali, přišlo to a je to tady. Obrnění božskou trpělivostí teď budou muset přijmout fakt, že na otázky typu, jak bylo ve škole, co jste dělali, se jim bude dostávat standardních odpovědí: „jo dobrý“, „nic jsme nedělali“, „já nevím“.

Přejeme holkám hodnou paní učitelku, samé hezké známky a dobré kamarády, ať se jim ve škole líbí a daří.

Školní lavice letos opustily holky Jemelíkovy Adéla a Tereza, Vendula Vaňková, Nikola Hrušková, Zuzana Minaříková a jejich ochránce Lukáš Müllner.

Václav Hučík

Kafíčko u Sv. Ludmily – 17. září

Foto: Oldřich Mičulka

Zleva: Ludmila- Mičulková, Peterková, Poláchová, Maňáková, Holasová, Pančíková, Václav Hučík, Chmelařová, Šimčíková.

Už zase uběhnul rok jako voda. Končí léto, dozrává víno a modré ovoce, pod kterým se zase letos lámou větve. Neklamné to znamení, že v tomto nejkrásnějším období na vesnici oslaví svůj svátek Ludmily. Když jsme se již potřetí sešli s Ludmilami, řekl jsem si, že to už stačí. Nestačí! Utekl nějaký ten měsíc a přišlo mi tak nějak líto, že už se tam nebude nic dít. A tak jsem si vymyslel turistickou fotografickou soutěž, kterou každý rok 17. září vyhodnotím. A najednou byl důvod k setkání. Poslal jsem Ludmilám pozvánky na „kafíčko“, natisknul jsem na hrnky kapličku a do hrníčku jsem dal sušenou „Míškovu dyňu“ a jiné ovoce, které jsem nasušil v „obecní sušce.“ Nesešlo se nás mnoho. Ovšem kolik je mno-

ho a kolik málo v době covidové? Děvčata si posedala ke stolům, moje kamarádky je pohostily kávou, vínem, vdolečky, chlebičky, no prostě klasika. Starosta nemohl být přítomen, tak jsem ho zastoupil a spolu s Petrou Švrčkovou jsme Ludmilám popřáli k svátku, dali kytičku a hrnek plný sušeného ovoce jako pozornost.

Poté proběhlo vyhodnocení soutěže, s čímž nám pomáhaly i oslaivenkyně. Jak byli někteří vítězové spokojeni s výhrami a dary od Sv. Ludmily, si můžete přečíst na www.vaclavhucik.cz. Nebudu jmenovat vítěze všech kategorií, ale zmíním jen soutěžící z Blatničky. Ceny, které se losovaly, vyhrála Petra Stašková a Ludmila Peterková. Cenu nejmladšího účastníka si odnesl Toník Hruška. Potom jsme se spolu pomodlili za to, ať už skončí ten chmur, co nás tu dva roky jen trápí. Na sluníčku se sedělo dobře, děvčata besedovala, ale najednou po páté hodině malý mráček zatemnil sluníčko, foukl větřík od strniště, Ludmily přešla zima, oblekly si bundy a najednou všechny vykročily do tepla domovů.

Ludmila Poláchová přemýšlí, jak ten Vašek tu kapličku na ten hrnek nalepil?

Foto: Oldřich Mičulka

Foto: Oldřich Mičulka

Přítomnost Ludmily Pančíkové mě opravdu potěšila.

bíčky moje žena Janka, na placi obsluhovaly kamarádky z Uherského Ostrohu Iveta Zalubilová a Romana Šopíková. Na posledy nás fotil Oldřich Mičulka. Finančně mi s tím každý rok vždy ochotně vypomáhal starosta Ing. Antonín Minařík. Letos to byl opět skvělý tým, děkuji vám všem i Ludmilám, že přišly.

A ještě přidám jednu perličku ze zákulisí. Dlouho jsem nevěděl, jaký dárek letos pro Ludmily připravím. Chtělo by to nějakou pozornost, nějakou blbůstku, ale aby to bylo zároveň i symbolem té kapličky? V srpnu na mě vyskočila z počítače reklama na potisk hrníčků. To je nápad, to je ono! Bum! Bingo! Teprve dva dny před setkáním u kapličky jsem se mohl pustit do potisku hrnků. Potisk hrnků šel tak příjemně a lehce, že ještě ten večer jsem udělal svých prvních dvacet hrnků pro všechny Ludmily, co by měly přijít. Měl jsem z toho radost jako malý kluk. Tím jsem zabil nikoliv dvě, ale rovnou pět much jednou ranou!

Václav Hučík

ZS Marek
Marek zabezpečovací systémy
BLATNIČKA • www.ezs-systemy.cz

**Dodávky a montáž
zabezpečovacích,
protipožárních a
kamerových systémů.**

**tel: +420 775 733 170
marekezs@seznam.cz**

BLATNIČKA
PENZION

Tož vitajte aj v roce 2022

Moderní ubytování, rodinné oslavy,

posezení s přáteli, firemní večírky,

menší svatby, cateringové služby.

Kolektiv Penzionu se těší na Vaši návštěvu

Volby do Parlamentu PSČR – 8. a 9. října

Začátkem října se konaly parlamentní volby do poslanecké sněmovny ČR. Od předešlých voleb se odlišovaly jen tím, že odměny pro každého člena komise byly s ohledem na covidovou situaci navýšeny o pět set korun. Moje odměna předsedy VK tak činila 2 700 Kč. Ve volební komisi usedli členové, které delegovaly jednotlivé politické strany uvedené na kandidátce. Volby proběhly zcela standardně bez jakýchkoliv komplikací. Komise pracovala zodpovědně a s přehledem ve složení:

zleva: Hana Lapšanská, zapisovatelka Ing. Jana Vašíčková, Regina Jahodová, Jana Hučíková, předseda komise Václav Hučík a Václav Němčický z Blatnice.

Právo volit mělo 365 občanů Blatničky, tohoto svého práva využilo 255 občanů a odevzdalo 255 platných hlasů. Volební účast 69,86% se nikterak moc nelišila od účasti okolních vesnic.

Na prvním místě skončilo ANO 2011 – 70 hlasů, 2. SPOLU – ODS, KDU – ČSL, TOP09 – 68 hlasů, 3. Svoboda a přímá demokracie (SPD) – 26 hlasů, 4. Přísaha – občanské hnutí Roberta Šlachty – 25 hlasů, 5. PIRÁTI A STAROSTOVÉ – 24 hlasů, 6. Česká strana sociálně demokratická – 10 hlasů, 7. Komunistická strana Čech a Moravy – 9 hlasů, 8. VOLNÝ blok – 7 hlasů, 9. Švýcarská demokracie – 5 hlasů, 10. Trikolora Svobodní Soukromníci – 4 hlasy, 11. až 12. Aliance pro budoucnost – 2 hlasy, Hnutí Prameny – 2 hlasy, 13. AŽ 15. Strana zelených – 1 hlas, Levice – 1 hlas, Urza.cz – 1 hlas.

Václav Hučík

OBKLADY
TOMÁŠ MÜLLNER

Kompletní rekonstrukce bytů, rodinných domů.
Kompletní rekonstrukce bytových jader.
Koupelny, kuchyně, obklady, dlažby, mramor.
775 949 099 www.obklady-mullner.cz 704 449 494

Výlov přehrady – 23.–24. října

Podzimní výlov Vodní nádrže Blatnička se stává pro milovníky Petrova cechu velkým zážitkem. Reálně hrozilo, že výlov proběhne bez doprovodného programu. Po konzultaci s hygieniky jsme se rozhodli, že návštěvníkům umožníme plný zážitek z výlovu, na který se celý rok těší. Přijali jsme všechna pravidla, která umožnila výlov pořádat v plném rozsahu. Pestrá paleta dětských atrakcí a stánků byla příjemným zpestřením pro malé i velké. K tradičnímu občerstvení jsme přizvali ke spolupráci firmu z Moravského Krumlova Vespalec Catering. Tato společnost postavila své gastronomické zázemí dál od centra výlovu. Tímto byl umožněn návštěvníkům volnější pohyb i posezení v pártý stanu. Jídelní lístek lákal na spoustu čerstvě připravených rybích specialit. V areálu rybářství jsme prodávali velký sortiment lovených ryb za dobrou cenu. Milovníci vína ochutnali přívlastková vína a burčák našeho rodinného vinařství.

Letošní rok byl pro chov ryb velmi specifický. Abnormálně chladné jaro opozdilo vývoj přirozené potravy, což se projevovalo na nižším přírůstku ryb. Změna nastala v září nástupem babího léta, kdy ryby dorostly na dlouhodobý průměr. Největší vylovené ryby byly Sumec velký – 145 cm/28 kg, Kapr šupináč – 95 cm/14 kg, Amur bílý – 88 cm/10 kg a Candát obecný – 5 kg. Kapitální kusy si zakoupili rybáři z Luhačovic na přehradu a rybáři z Modré do stálé rybářské expozice Živá voda. Přejeme si a doufáme, že příští výlov bude už bez omezení, anebo alespoň jako letos.

Josef Minařík

Cestovatelská beseda o střední Asii

Ve středu 27. října se v kulturním domě v Blatničce uskutečnila cestovatelská přednáška o střední Asii, která byla součástí besedy pro důchodce. Přednášejícím byl Štěpán Míšek z Boršic, který má silnou vazbu na Blatničku. Je totiž vnukem Marie a Tondy Míškových.

Povídání bylo o cestě po střední Asii, konkrétně se jednalo o Uzbekistán, Kyrgyzstán a Kazachstán. Na toto putování se Štěpán vydal se dvěma kamarády a také se svou sestrou Radkou. Jednalo se o premiérovou besedu, protože zrovna o této měsíční cestě z roku 2018 zatím Štěpán ještě nepřednášel.

Jaký byl důvod, proč se parta mladých studentů vydala právě sem? „Již několik let na sobě pozoruji, že mě to táhne víc na východ, do chudších a levnějších zemí. Zde se můžeme častěji setkávat s lidskou pohostinností. Také jsou to většinou země, které stojí mimo hlavní proud davového turismu, takže to pro mne má i lehký nádech exotiky. Možná to někoho překvapí, ale ono se jedná o celkem rozmanitou oblast. Uzbekistán je zemí, kde převládá poušť Kyzylkum, proto je to vyprahlá země, nicméně má nádherná historická města jako jsou Chiva, Buchar a nebo Samarkand. Kyrgyzstán je hornatá země, kde můžete zdolávat několikatisícové vrcholy, pozorovat pastevce se svými stády, typickými obydlími jurtami nebo obdivovat vysokohorská jezera. Kazachstán má od všeho trochu. Hory, jezera, stepi, pouště, ale také supermoderní hlavní město Nur-Sultan,“ popisuje Štěpán své důvody.

Naplnila cesta vaše očekávání? „Rozhodně ano. Když člověk vyrazí do takových končin, tak mnohdy ani neví, co má očekávat, a spousta věcí ho překvapí. To se stalo i u mě. Opravdu jsem se cítila bezpečněji v noci uprostřed Taškentu (hlavní město Uzbekistánu), než třeba v Brně na Mendlově náměstí, kde jsem zrovna v té době bydlela. Takový výlet mi ukázal svět zase v jiném světle, představil mi islámskou kulturu. Ne však v takovém světle, jak vidíme v televizních novinách. Jedinou nevýhodou cesty byly ty zatraceně těžké krosny na zádech, ale nic jiného vám nezbyvá. Prostě nahodíte na záda celé své živobytí, které momentálně máte, a šlapete,“ vzpomíná Radka Míšková na středoasijské putování. Po zhruba hodinovém povídání se Štěpán dostal k další části programu, kterou byl křest vlastní knihy Tři cesty.

Můžeš nám knihu představit? „Na konci roku 2020 jsem si na vlastní náklady vydal cestopisnou knihu, ve které popisuji zážitky ze svých tří největších cest. V první části knihy se čtenář dozví o tom, jak jsme přespali na Velké čínské zdi, trajdali mongolskou stepí bez jasněho cíle nebo o putování legendární transsibiřskou magistrálou. Druhá cesta pojednává právě o střední Asii a třetí popisuje tříměsíční cestu napříč osmi zeměmi Jižní Ameriky. Namátkou můžu zmínit návštěvu slavného města Machu Picchu, uvěznění v bolivijském městě La Paz, kde právě probíhal státní převrat a svržení prezidenta, nebo návštěvu československých potomků v Argentině, kteří stále mluví česky a zpívají si naše krásné písně,“ dodává Štěpán.

Jak to bylo s nápadem na křest knihy? „Kniha sice už rok „pobíhá“ po světě, ale ještě se neuskutečnil žádný veřejný křest. Proto mě napadlo, že by mohl proběhnout právě tady v Blatničce, když se přijde podívat i můj největší a nejzvědavější fanoušek, můj děda Tonda Míšek. To je ten pravý člověk, který by měl být kmotrem mé knížky,“ vysvětluje Štěpán.

Můžeš zhodnotit besedu v Blatničce? „Myslím, že na tuto otázku by lépe odpověděli lidé, kteří seděli v sále kulturáku. Za sebe však můžu říct, že mě povídání o střední Asii velmi bavilo. Rád jsem zavzpomínal na ty krásné chvíle na cestě a ještě radši jsem se o ty zážitky podělil s ostatními. Nicméně, u jednostranného projevu, ve škole bychom mohli říct u frontální výuky, člověk tolik nevidí ten zájem posluchačů. Proto mám nejraději závěrečnou část, kdy dostávám zajímavé dotazy. Ještě nadšenější jsem byl z následné neformální diskuze, která se po promítání strhla, a já jsem viděl, kolik věcí lidi zajímá a co vše je zaujalo,“ hodnotí Štěpán Míšek.

Dědeček Antonín Míšek křtí Štěpánovu první knihu

Mikuláš – 5. prosince

Roznesla se novina, že děti během tohoto koronaroku převelice zlobily. Z pekla proto vylezlo pět velice škaredých čertů. Ti dva největší uzavírali sázky, kolik dětiček letos odnesou. Nejen že čerti neumí pořádně počítat, ale také se trochu přepočítali. Děti z Blatničky na ně totiž chytře vyzrály. Všechny se pořádně obrnily statečností. Většina si navíc ještě připravila písničku, básničku nebo i modlitbičku, kterou lichotila nebeské družině. Pekelníci z toho byli velice rozčarovani, nemohli to ani slyšet. Brblali, dupali a plivali síru, až to práskalo. Nakonec jim nezbylo, než se s prázdnými pytli vrátit nazpět do pekla.

Svatému Mikuláši i andělům se krásně letělo zpět na nebesa. Dolů poslali ještě několik sněhových vloček a už se těší, až zase v prosinci navštíví děti z Blatničky.

Napsal Anděl Páně Petronel

Mikuláš, andělíci a čerti

Foto: Ilona Sečkařová

Myslivecký spolek Blatnička

Začátek roku 2021 byl pro myslivecký spolek neobvyklý. Poprvé v novodobé historii našeho spolku jsme nemohli pořádat náš tradiční a v celém okolí již vyhlášený myslivecký ples. Naštěstí aspoň každoroční prodej zvěřinového guláše jsme uskutečnit mohli. Zájem byl tak enormní, že bohužel z kapacitních důvodů jsme nebyli schopni uspokojit všechny potencionální zákazníky. Do budoucna se budeme snažit tento nedostatek eliminovat.

Rozvolnění epidemiologické situace nás inspirovalo k obnovení červencové myslivecké noci na tanečním kole, kde k tanci i poslechu hrála od 21 hodin skupina Artemis. Odpoledne patřilo našim nejmenším, pro které byla připravena dětská diskotéka s DJ Jožkú Hrabalem. Nechybělo ani zvěřinové občerstvení v podobě guláše a srnčích řízků. Pro děti pak byly připraveny párky v rohlíku a smažené hranolky. Akci hodnotíme velmi pozitivně a zájem byl větší, než jsme očekávali. Chtěli bychom proto pokračovat i v příštích letech.

Naším hlavním úkolem tohoto roku bylo vybudování venkovní pergoly na naší myslivecké chatě. Začali jsme již na jaře a práce pak pokračovaly během téměř celého roku. V první řadě jsme museli odstranit starý, majestátní, avšak bohužel již odumřelý jasan. Dále se vybetonovaly základové patky a položila se podlaha. Potom již pergola kvapem rostla do výšky. Díky našemu dlouholetému členovi Vénovi Vaňkovi, který si vzal tuto stavbu na starost, jsme mohli akci provést svépomocí. Finanční podporu, bez které bychom nemohli tuto akci sami realizovat, jsme dostali od našeho obecního zastupitelstva. Tímto mu děkujeme. O tom, jak se nám to povedlo, se může přesvědčit každý sám. Stačí si udělat malou procházku na Kobylicu.

Foto: Petr Moštěk

Příprava prken na pergolu.

V rámci drobnějších aktivit stojí za zmínku například vysazení 300 ks ořešáku černého podél Žlabské cesty. Zasetí a následné udržování mysliveckého políčka u Žlabské cesty. Každoroční polodivoký odchov kachny divoké na vodní nádrži Blatnička. Aplikování pachových ohradníků kolem dalších cest, jelikož srážek aut se zvěří bohužel každým rokem přibývá. Proto bychom chtěli apelovat na všechny řidiče, aby se věnovali řízení se zvýšenou pozorností a opatrností. Stavby drobné zvěře jsou v posledních letech velmi nízké. Ještě před 20 lety bylo naprosto běžné, že člověk potkal zajíce či bažanta téměř na každém kroku. O tom už si v dnešní době můžeme nechat asi jen zdát. Alespoň malý záblesk zlepšení podmínek pro drobnou zvěř by mohly znamenat různé krajinné úpravy, které se koncem roku začaly realizovat na obecních pozemcích po celém katastru.

Zleva: Otec a synové Němečkoví, Petr, Rostislav a Rostislav ml. u skoleného jelena na Velicku

Nad takovými zásahy do krajiny se každý zapálený myslivec a milovník přírody může pouze zaradovat. Snad se projekt setká s porozuměním i u širší veřejnosti.

Náš spolek se aktuálně skládá z dvaceti členů a jednoho čekatela. Průměrný věk je 50 let. Tento poznatek byl pro nás trochu šokující a vede nás k dojmu, že dnešní mladá generace nemá vybudovaný takový vztah k přírodě, což je obrovská škoda. Každý občan, který by měl chuť, čas a zájem stát se myslivcem, je u nás vítán.

Jubilej v tomto roce bylo hned několik. Marek Maša oslavil 30. narozeniny, Radek Míšek a Václav Vaněk 50. a Vojtěch Vašíček 60. narozeniny. Závěrem bychom chtěli za celý výbor MS poděkovat členům, čekatelům, honcům a podporovatelům za vykonanou práci pro rozvoj myslivosti v Blatničce. Dále pak manželkám, přítelkyním a milenkám za spousty osamělých nocí, budíčků v podobě nočních telefonátů od ostatních myslivců, za jejich toleranci a podporu v našem nelehkém a časově náročném koníčku.

Petr Moštěk a Bc. Rostislav Němeček

Místní rybářský spolek Blatnička 2021

Ještě v roce 2020, v úterý 29. prosince jsme na Kačáku demontovali starou pergolu. Po dlouhém přemýšlení a mnoha schůzkách jsme se rozhodli, že si postavíme novou. Najali jsme inženýra, který projektuje pergoly, a pak už jsme čekali jen na výsledek. Po domluvě s majitelem Kačáku jsme nakoupili materiál a začali pomalu chystat věci na novou pergolu. Čtrnáct dní jsme natírali novou vazbu a palubky, samozřejmě tou naší zelenou.

Bohužel pandemie na začátku roku 2021 neustupovala, věděli jsme, že výroční schůzi a Rybářský ples dělat nebudeme, tak jsme 9. ledna v omezeném počtu lidí začali s výstavbou nové pergoly. No, práce to byla náročná, bylo deštivo, samé bahno, i sníh nám napadl. Byli jsme špinaví, zablácení, prostě hrůza. Ale když mají rybáři vůli a pílí, tak to přece musí jít. Co chcete po počasí v lednu a únoru. Předseda rybářů se snažil už 2 roky dotáhnout na Kačák elektřinu a pitnou vodu. Po výpomoci našeho pana starosty, po dlouhých jednáních a spoustě telefonátů se nám to nakonec podařilo. Získali jsme oficiální povolení a dneska už máme elektřinu i vodu.

Firma Janás odvedla skvělou práci a v dubnu jsme pomalu začali finišovat, ale bylo tam ještě spousta malých dodělávek, takže kolaudace byla až v květnu. Pozvali jsme všechny, co se na výstavbě podíleli, i náš Veselský výbor, který byl unesený z toho, co se nám podařilo vytvořit. Chtěl bych vyzdvihnout a pochválit ty rybáře, kteří tam se mnou ty čtyři měsíce pracovali a pomáhali s výstavbou. No, moc jich sice nebylo. Ale chlapi, děkuji vám!!!

Za celý rybářský spolek musím poděkovat hlavně panu starostovi ing. Antonínu Minaříkovi a zastupitelům obce, kteří nám celou dobu vycházeli vstříc, za což jsme všem nesmírně vděční. Celá ta naše krásná stavba vyšla na 480 000 Kč. Ještě jednou děkuje.

Když začala pandemie v polovině roku ustupovat a rozvolnilo se, naplánovali jsme rybářské závody. Ty se konaly v sobotu 28. srpna od 6.00 do 13.00 hodin. Bohužel účast byla slabší než vloni, ale to nevadí, my jsme si to užili. Ráno byla gulášová polévka, v deset hodin jsme začali grilovat pstruhy, rybí karbenátky a cigára. Všechno se kupodivu snědlo, takže to muselo lidem, kteří nás přišli podpořit, určitě moc chutnat.

Maňáková Klaudie, Ševčík Sebastian, vodník Dušan Švrček, Falešník Libor.

Výsledky dospělých závodníků:

1. Kusák Vašek - kapr 62 cm. 2. Stodolák Michal - kapr 56 cm. 3. Hanák Kamil - kapr 51 cm.

Výsledky dětí:

1. Maňáková Klaudie - kapr 63 cm. 2. Ševčík Sebastian - kapr 54 cm. 3. Falešník Libor - kapr 53 cm. Za tato umístění byly rozděleny hodnotné ceny.

V 13.05 nám začalo pršet a tím pádem akce předčasně skončila.

28. listopadu jsme na Kačáku prováděli výlov, všechny ryby šly pryč a rybník zůstal vypuštěný, protože náš pan starosta sehnal dotaci z EU a ještě tuto zimu se bude opravovat levý břeh rybníka.

Na závěr bych chtěl poděkovat těm členům našeho spolku, kteří se podíleli na zvelebování Kačáku v minulém roce. Vážím si jejich práce a děkuji.

předseda - Stanislav Rumíšek ml.

Lesnické a zahradnické práce

Petr Němeček

Tel. 775 903 899

Email: peneme@seznam.cz

Veškeré lesnické a zahradnické práce

Kompletní péči o les i zahradu

Těžbu a přibližování dřeva

Sečení trávy a ochranu proti okusu

Dechová hudba Blatnička

Pomalů se všichni ohlížíme, co nám vlastně ten uplynulý rok přinesl, co jsme udělali a co jsme nestihli. Proto dovolte malé ohlédnutí z našeho pohledu, z pohledu Dechové hudby Blatnička. Začátek roku nás všechny zastihl v úplném omezení. Všechny kulturní akce byly zrušeny a ze zaplněné plesové sezony nebylo nic. A jak už to v naší kapele bývá zvykem, pořád se v ní něco děje... V rámci možností jsme dál pracovali a jako všichni jsme doufali, že bude líp. Uvolnila se spousta termínů, všichni měli najednou čas, a když jsme nemohli trávit čas s našimi příznivci na kulturních akcích, trávili jsme ho alespoň v nahrávacím studiu, abychom mohli potěšit všechny naše posluchače novými nahrávkami.

Za několik týdnů bylo hotovo - nové CD! Postupně se začala pandemická situace zlepšovat a najednou jsme nevěděli kam dřív „skočit“. Od Brněnska po Valašsko, každý víkend obsazen. Abychom toho náhodou neměli málo, přišla nabídka k natočení pořadu pro TV NOE. A protože podle rčení „Kdo je připraven, není překvapen“ byly nové nahrávky už hotové, zbývalo jen jediné – najít dva dny, kdy se může sejít dvacet lidí (kapela + natáčecí štáb), dobré počasí a vytvořit televizní pořad. Výsledek tohoto našeho společného díla jste mohli sledovat v září na programu televize NOE v pořadu, Muzikanti hrajte, kde toto CD a DVD s názvem Jede šohaj mělo svou premiéru.

S příchodem chladnějších dnů nás zhoršující se pandemická situace postupně začala opět značně omezovat, a tak nám hodová sezóna předčasně skončila. V naději na lepší čas jsme doufali, že odehrajeme alespoň přeložené vánoční koncerty z loňského roku. Bohužel i v tomto případě značná část se opět přesouvá na příští rok. I tak si myslím, že letošní rok byl pro nás úspěšný. Získali jsme další nové zkušenosti a pouhé dva volné víkendy od rozvolnění po další nové omezení nasvědčují, že dechovou hudbu Blatnička lidé rádi poslouchají. V novém roce 2022 vám přejeme hlavně zdraví, osobní spokojenost a třeba i krásné chvíle s dechovkou.

Za DH Blatnička kapelník Miroslav Zalubil

Jasenka, Jasani a dobrá nálada

Také rok 2021 se nesl v duchu pandemie, střídání různých opatření omezujících kulturní, společenské akce a činnost zájmových kroužků.

Přesto se nám v tomto roce podařilo začít po roční pauze s nácvikem. I když jsme se po prázdninách nesešli v plné sestavě (z menších dětí jen pět kluků a jedna holka), možná s o to větší chutí jsme se do toho pustili. Impulzem byly i Slavnosti vína, kterých jsme se zúčastnili, tentokrát jen v průvodu.

Doprovázeli nás naši začínající muzikanti Ríša Halík – housle, Adam Halík – basa, Tobi Kučera – flétna. Šlo se nám zvesela. Když před hlavní tribunou na náměstí kluci zahráli a my jsme zazpívali „Nad malú Blatničku...“, bylo to pro některé až dojemné.

Na Redutě, kde je zázemí Ostrožského mikroregionu, vyhrávala DH Blatnička a my jsme si spontánně zatancovali před podiem v mini tanečním prostoru. Přestože jsme letos na Slavnostech vína v programu neúčinkovali, byl to pro nás jeden z nejlepších ročníků.

Jasani se v červnu 2021 zapojili do vaření gulášů v Boršicích u Blatnice, v červenci jsme popřáli Monice Kučerové ke kulatým narozeninám. Jak je dobrým zvykem, bylo to opět stylové. Tentokrát byla naše gratulace laděna pracovně. Monika rekonstruuje dům v Boršicích, takže jsme se vydali na brigádu, vyzbrojeni nejen potřebným náradím, ale také dobrou náladou, stylovou písničkou a dárkem v podobě montérek, jak jinak než s folklorním motivem.

V srpnu jsme se zapojili do pořádání hodové zábavy v Blatničce. Tentokrát nás skvěle doplňovaly starší děti. Kluci se ujali přípravy palačinek, které šly na dračku, a děvčata pomáhala v bufetu.

Takže kromě toho, že se větší děti spojily v rámci zkoušek s Jasany a trénujeme teď společně, jsou skvělými parťáky i při společných akcích.

Úplně čerstvé je Vánoční koledování, které proběhlo 11. 12. 2021. Jak uvedl pan starosta Tonda Minařík, bývá v Blatničce tato akce vždy 3. adventní víkend již od roku 2006, s výjimkou roku 2020, kdy byly veškeré akce zakázány.

Tentokrát bylo Koledování jiné hned v několika bodech. Děti zpívaly a koledovaly před KD, scénu doplnil nádherný obrovský strom s barevnými světýlky. Děti byly bez krojů, bez doprovodu muziky, ale zvládly to na 1*. Diváků přišlo poskrovnu, což je velká škoda, ale dětem to neubralo na jejich výkonu, který byl opravdu parádní a hlavně od srdce.

Venku byl připraven svařák, čaj, chléb se škvarkovou pomazánkou

Zleva: Markéta Pančíková, před ní Julie Pančíková, Kamil Marek, Martin Matuška, Kateřina Mikésková, Luděk Halík, Zdeněk Mikéska.

Zleva: Účinkující děti Amálie Sečkařová, Kamila Marková, u mikrofonu Julie Pančíková, Natálie Sečkařová, Karolína Hluší, Daniel Marek, Radek Marek a za mikrofonem Kristián Hluší. Děvče a hoch vpravo jsou diváci.

a oplatky s medem. Všichni dostali krásně nazdobené perníčky, které nachystala Jaruška Minaříková. Po venkovním vystoupení dětí z Jasenky byl v KD program DH Blatnička spojený se křtem jejího nového CD a DVD.

Děkujeme všem našim příznivcům a přejeme pevné zdraví.

Markéta Pančíková

Vinařství Minařík

Blatnička

víno • ubytování
posezení • svatby

mob. 774 331 619

www.vino-minarik.cz

Kadeřnictví
Magda

Damské * panské * dětské

Magdaléna Okénková

mob. 724 846 953

Raději ať nás tu nikdo nepotřebuje

Vím, že jen málokomu něco řekne zkratka ČAP. Některé spolky mají sídlo na našem Obecním úřadě č.p.163. Kromě Mysliveckého spolku Blatnička má zde od roku 2016 zapsané sídlo taktéž i Česká asociace povinných (ČAP). Důvod je prostý. Pokud kterýkoliv spolek nemá vlastní nemovitost s číslem popisným, může požádat vedení obce o souhlas uvést své sídlo v budově OÚ. Dechová hudba je vedena u Pavla Marka na bytovce č. p. 166, a rybáři jsou vedeni pod Veselskou organizací.

Není spolku, který by se rád nepochlubil svou činností, obzvláště pokud se něco podaří, ať už jsou to rybáři, myslivci nebo dechovka. Domnívám se, že v rubrice „ze života spolků“ se najde místo i pro zapsaný spolek ČAP. Rád bych vám představil činnost tohoto spolku, který pro občany naší obce sice nemá patrně valného přínosu, ale jeho působnost je celorepubliková a tam si stojí velmi dobře. Česká asociace povinných je uskupení několika aktivistů, spolků, hnutí a zákonodárců. Spolek založil v roce 2016 Václav Hučík z Blatničky a až do konce roku 2017 byl prezidentem této asociace. Od tohoto roku je prezidentkou Bc. Denisa Rohanová LL.M. Kralupy nad Vltavou. Členové výboru jsou Josef Vičan z Valašského Meziříčí a Jiří Jiskra z Dolan nad Vltavou. Bylo naprosto nezbytné přenechat vedení asociace Denise Rohanové, která má patřičné vzdělání, ale hlavně „klíčky“ od obou parlamentů a všech potřebných ministerstev, a navíc má i osobní zkušenosti s lidmi v exekucích. Zcela bez nadsázky je advokátkou chudých a svým bojovným srdcem si vysloužila mezi poslanci přezdívku „Rohanka z Arku.“ Václav Hučík je již ve výsluze v čestné funkci Emeritního prezidenta asociace. Zakladatelem spolku ČAP jsem já, Václav Hučík. Osobně jsem čítankovým příkladem českého porevolučního dlužníka, pro kterého již není cesty z dluhové pasti. Není třeba mě litovat, byla to moje chybná rozhodnutí. Moje nevědomost.

Dům v Mikulčicích, který zásluhou tornáda musel k zemi. S majitelkou řešíme její prvotní bezmoc a beznaděj. Orientovat se můžete už jen podle toho vchodu do sklepa.

Obchod s chudobou je pro některé vyvolené velkým byznysem. Vůbec to neznamena, že všichni dlužníci jsou nepoctiví, přesně tak jako ne všichni věřitelé jsou slušní. A pro soudce i exekutory platí nemlich to samé. Vadilo mi, že novináři a televize se ve svých reportážích opírali pouze o informace, které měli od věřitelů a exekutorů. Hledal jsem proto cestu směrem k médiím a zákonodárcům k dosažení maximální publicity. Ale jak najít způsob přesvědčit novináře, aby dali možnost vyjádřit se i třetí straně problému, dlužníkům? Inspirovala mě reportáž z duhového pochodu Prague Pride, kde reportér hovořil s hercem a dabérem Jiřím Hromadou, předsedou sdružení této gay komunity, který vystupoval bez jakéhokoliv studu a zardění. To byl ten impuls pro mne. Když se nestydí on a vystoupí na veřejnosti, tak musím udělat totéž. Musím se i já přestat stydět za své dluhy a jít s vlastní kůží na trh a za nikoho se neschovávat. A to byla ta správná cesta jak se dostat k médiím. V té době již existovala Exekutorská komora a Česká asociace věřitelů. Nabízela se jediná možnost jak vytvořit protiváhu těmto dvěma uskupením. Nejdříve mě napadl název Asociace dlužníků, ale to mi připadalo hanlivé. Zkratka by byla ČAD. Použil jsem tedy místo slova dlužník slovo povinný, které se běžně používá v právním prostředí. Zkratka ČAP mi připadla docela příznačná, neboť nejobávanějším exekutorem byl v té době Vrána z Přerova. Není dlužníka, který by nezažil hrubost a bezcitnost jeho biřiců při vymáhání pohledávky. Tím začala krutá řež „čápa proti vráně.“ Nyní už pro nás není problém domluvit se s médii, i když teď převážně volají spíše reportéři nás než my je, protože se o nás už hodně ví. Možná jste zaregistrovali, že začátkem prosince běžel každý všední den na TV Barrandov náš vlastní pořad ZADLUŽENO, kde Denisa Rohanová radila přímo hostům pořadu, jak by měli postupovat dál.

Hlavním posláním asociace je rychlé prosazení legislativních změn s důrazem na rovnost práv povinných, aby došlo k vytvoření rovnováhy právní ochrany mezi věřitelem a povinným. Předkládat vlastní návrhy dílčích změn exekučního řádu a spolupracovat se státními orgány při přípravě a zavádění legislativních i dalších opatření v této oblasti. Prosadit výkon exekuce bez nedůstojného ponižování povinného. Docílit narovnání práv povinných, především rovnosti stran před zákonem, a prosadit právo na spravedlivý soudní proces.

Brno, září 2016, schůzka s tehdejší Senátorem Zdeňkem Škromachem za účelem podpory prosazení novely exekučního zákona. Dnes už je našim členem. Zleva: Václav Hučík, Jan Brezáni, Prezidentka asociace Denisa Rohanová, Zdeněk Škromach.

Pomáhat bezmocným lidem je moje dobrá vlastnost, prostě je to ve mně. Před Vánoci jsem chtěl pomoci jednomu páru bezdomovců ve Velké nad Veličkou. Bohužel někdy se to nepovede, tu ženu už jsem zachránit nestihl. Takových nešťastných příběhů je kolem mne spousta. Lidi, kterým den co den radím, pomáhám a někdy je i zachraňuji, vůbec nezajímá, kdo jsem, co jsem a jak jsem žil. Oni jsou mi vděční za to, že se z toho dostali. Zde se platí jen slovy „moc vám děkujeme.“ Když jsem se v podvečer na sv. Jána rozhlížel z Hruškovy vyhlídky směrem k Pálavě a viděl tu hůlavu, co se tam tehdy hnala, řeč je o tornádu, nemohl jsem ani tušit, co to v následujících dnech přinese do mého života. Ještě v ten večer, když jsem viděl první fotky a zprávy ze zasažených míst, tak mi z praxe od povodní ihned přišlo na mysl, co bude neprodleně následovat u postižených lidí, kteří jsou v exekuci. Ihned jsem volal Denisu Rohanovou, aby na sobotu svolala mimořádné zasedání asociace v Praze, kde jsme koordinovali jednotlivé body dalšího postupu pomoci lidem v oblasti tornáda. Jelikož je nám z minulosti dobře známo, co exekutoři v takovém neštěstí dovedou, nemohlo se s pomocí příliš otálet. Čtvrtý den po tornádu jsem se již na svém skútru proplétal ulicemi postižených vesnic a vyhledával jsem lidi v exekucích. Vylepoval jsem výzvy na kdejaký sloup, aby se povinní přihlásili. Kontaktoval jsem všechny

Poslední hodiny pracovní mise vojáků, kteří nemohli odjet dřív, než dokončili „vybojovanou“ demolici. Poté ihned nasedli do čekajícího autobusu a odjžděli.

starosty, kterým jsem vysvětloval, jaký problém nastane. A on opravdu do týdne nastal. Já jsem vedl svůj boj v tornádovdu s pomocí některých našich členů asociace z Mikulčic. Téměř den co den jsem vyrážel autem do zničených oblastí. Na kraji Lužic jsem přisedal na skútr, protože autem se tam ještě nesmělo a ani nedalo jezdit. Naše prezidentka Denisa Rohanová zase v Praze usilovala o okamžité schválení výjimky pro podmínky k získání státní dotace. Využila k tomu všechny „zbraně“ přes ministerstva a ministry. S podporou hejtmána JMK Jana Grolicha a Michala Haška, vedoucího krizového štábu, jednala přímo s panem Babišem. Nakonec se jí to během dvou dnů povedlo. Byla hrdinou toho dne.

Já jsem musel zasáhnout i tenkrát, kdy už tam byla armáda poslední den. Vojáci měli velkou techniku na bourání i odvoz sutin. Pokud demolicí provedli vojáci, bylo vše zdarma, včetně odvozu a uložení sutě na skládku. Bylo to hrazeno Krajským úřadem. Jenže úřady byly u naší klientky velmi laxní a její dům se nezboural, takže o den později už by si musela demolicí zařídit a zaplatit sama. Okamžitě jsem volal Denise Rohanové, která to vyřizovala přes Michala Haška a Hejtmána Jana Grolicha. Já jsem se nejdříve hádal na Obecním úřadě a pak na Stavebním úřadě v Hodoníně, aby ihned vydali demoliční výměr. Ztropili jsme s Denisou a novináři takový humbuk, že ještě v 16 hodin musela přijet armáda a dům srovnala se zemí. Paní plakala smutkem za domem, ale zároveň radostí, že se ještě stihlo dům zbourat. Teda já vám povím, byly to někdy hodně zapeklité příběhy a ne všechny se daly vyřešit.

Do dluhů může spadnout kdokoli. Mnozí dlužníci byli nejdříve věřitelé, ale protože se nedařilo v devadesátých letech pohledávky vymáhat, stali se následně dlužníky. Po nástupu soukromých exekutorů přešlo postupně v roce 2001 vymáhání do rukou exekuční mafie. Začalo se zneužívat falešných a smyšlených exekucí k vydírání seniorů šmejdy, k likvidaci podnikatelů i firem.

Dluh je jako rakovina. Pokud ho budete řešit hned na začátku, pak je léčitelný. Nepropadejte hned beznaději, převážně se řešení nakonec přece jen najde. Víím, o čem mluvím. Kdokoli z vás nebo kdokoli z vašich známých napříč celou republikou bude potřebovat naši pomoc, ozvěte se. Jsme tu pro všechny a rádi bezplatně pomůžeme. Pokud už vám zvoní exekutor u dveří a je to první návštěva exekutora u vás, volejte naši SOS linku, mob. 776 776 977. Poradíme vám po telefonu, co v této vypjaté chvíli dělat, i když bude exekutor stát vedle vás.

Václav Hučík

Chceš-li mít starosti, kup si koně...

Přesně toto mě říkával můj šéf ve Švýcarsku, svěřila se nám Kateřina Šuránková, koňařka srdcem i duší, no prostě celým tělem. No, a že jich teď mám... I koní, i starostí, ale hlavně radostí.

Na otázku, kdy Katka začala mít ráda koně, spustila. Nóóó, tak to začalo hodně brzo, od malička. V JZD v Blatnici byli dva tažní koně, jmenovali se Oskar a Minka. Vždycky když jeli orat do vinohradu, tak mě strýc, co s nimi oral, posadil jednomu koni na záda. Když jsem byla v sedmé třídě, to bylo asi v roce 1987, právě když byla mamka v nemocnici (naši byli proti tomu), jsem sebrala odvalu a šla jsem se přihlásit do dostihové stáje ve Veselí nad Moravou, která byla pod Státním statkem. Doma bylo tenkrát taky moc práce a naši mi ještě přidávali a doufali, že už nebudu mít sílu jezdit ke koním. Ale nevzdala jsem to. Někdy nebyly peníze ani na autobus, tak jsem sedla na závodku a jela do Veselí na kole. Rok jsem tam dřela jak Bulhar, než mě poprvé posadili na koně. Povodili mi čtyřikrát do kolečka a já jsem byla v ten moment ten nejšťastnější člověk na celém světě.

Mamka doufala, že mě to přejde. Po základní škole jsem chtěla jít na střední zemědělskou školu, ale naši mně to nechtěli dovolit, tak jsem skončila na Gymnáziu ve Strážnici. Po maturitě už jsem si do toho nenechala mluvit a šla jsem na zemědělkou do Brna. Při studiu jsem pořád jezdila do Veselí. Mezi semestry jsem jezdila na brigády do zahraničí i kvůli financím, protože jsem si školu z větší části musela platit sama.

Doma v Blatničce. Srdcem u koní.

Momentky ze Švýcarska

Dvakrát jsem byla v Německu v jednom JZD a pak mně vyšlo to Švýcarsko. A byla to vlastně náhoda. Zavolal mi jeden můj známý, který ve Švýcarsku pracoval u koní, že tam jedna paní marodí, protože spadla z koně, a že nutně potřebují někoho, kdo by narychlo pomohl, protože majitelka odlétá na dovolenou. Ve středu mi zavolal, že od neděle musím nastoupit. Ani jsem tenkrát nevěděla, do čeho jedu. Pak už jsem tam jezdila pravidelně v letním a zimním semestru. Po škole jsem tam chtěla jet na 1 až 2 roky sbírat jezdecké zkušenosti a pořádně se naučit němčinu. Tenkrát tam pevné pracovní místo nebylo. Protože se mnou byla tehdejší paní šéfová velice spokojená, dohodila mi tam dobré místo na

Závody všestrannosti(military) a parkury, které jsem absolvovala ve Švýcarsku

půl roku v jiné stáji poblíž. Jelikož jsem tehdy ještě nechtěla jet domů, říkala jsem si, že ještě rok nebo dva zůstanu venku.

Od března roku 2000 jsem se dostala k šéfovi panu Paulu Bürkimu, který měl sám čtyři koně. Bylo mu sedmdesát devět let a byl to bývalý plukovník švýcarské kavalérie, kde míval pod sebou dvanáct set rekrutů a dva tisíce čtyři sta koní, takže byl koňákem každým coulem. Ještě v osmdesáti šesti letech jezdil na koni a v devadesáti řídil auto. Zůstala jsem u něho, on vařil, já jsem se starala o koně. Jezdili jsme spolu na dlouhé vyjížďky a já taky na parkurové závody a military (závody všestrannosti). A z roku dvou se to protáhlo a jsem tam až dodnes. Měli jsme krásný vztah. Byl pro mě jako můj

děda. Ve svých 91 letech mě vedl na Antonínku k oltáři a rok na to, v den mých narozenin, zemřel. Zůstali po něm 3 koně, které jsem dostala na dožití (koňský důchod). Přivezla jsem si je s sebou do Blatničky. Jeden už pošel, dva ještě žijí.

Kateřino, jakým životem žije tvoje stáj?

Laik by řekl, že se koně jen pasou a čekají, až přivezeš něco k snědku.

No, zní to jednoduše, ale je to dřina 7 dní v týdnu, 365 dní v roce a je jedno, jestli má člověk čas nebo chuť, nebo jestli je nemocný, jestli je 30 plus nebo 20 mínus, jestli prší nebo

Pan PAUL BÜRKI

fouká silný vítr. Prostě je musíš ráno nakrmit, vyházet hnůj, nastlat, pak jezdit (trénink), pak vyvést koně na pastvu. Odpoledne je zase přivést do stáje, vyčistit, nakrmit a ještě jednou vyházet hnůj. A tak pořád dokola, a to nemluvím o sečení trávy, opravě ohrad a úklidu areálu. A proto je důležité mít kolem sebe dobrou partu lidí, aby na to člověk nebyl úplně sám. Mám 1 zaměstnance – Moniku a pak tam chodí pomáhat ještě pár známých a také děti od kamarádek. Děti učíme, že mít koně není jenom o tom, že si jde člověk zajezdit. Ale že 80 procent je práce okolo koní a ježdění tak 20 procent a někdy se přes samou práci člověk k ježdění ani nedostane. A musím říct, že jsou všichni velice šikovní. Je to dobrá parta a jsem ráda, že je mám, protože sama bych to nezvládla.

Ve stáji jsou jak naše koně, tak i pár od mých známých. Dva koně už jsou staří, jsou už v koňském důchodu. Máme jedno hříbátko a dvě se mají narodit teď na jaro. Pak máme tři koně po zranění, kteří jsou zde jen na zimu na doléčení a na jaře půjdou pryč. Jednoho koníka jsem zachránila před dva a půl lety, který žil v otřesných podmínkách zavřený ve chlívě v úplné tmě. Nesehnala jsem nikoho, kdo by si koníka vzal, a tak jsem jela pro koně i s veterinářem, abychom jej odtud dostali. Dnes má 5 let a je z něho krásný kůň. Pastva, čerstvý vzduch a stádo ho vrátilo zpět do spokojeného života. Teď jsme ho přijezdili (naučili mít sedlo a nosit jezdcu) a na jaro pojede do Švýcarska k mojí kamarádce. Pak jsem ještě od kamaráda, který už rušil chov, převzala nemocné hříbátko, které neměl kde mít. V době covidu nemohl sehnat nikoho, komu by ho dal. Řekla jsem si, jestli tu mám mít jednoho maroda nebo dva, tak tady budou aspoň spolu. Hříbě se z toho dostalo a vypadá čím dál líp a je velice vděčné. Ještě u mě zůstane tak rok a pak ho zase přijezdím a najdu mu někoho, u koho se bude mít dobře.

Šéf mi vždycky říkal, že musím mít s koňmi trpělivost, trpělivost, trpělivost a pak ještě jednou trpělivost a jednou mi to ten kůň vrátí... A to platí...

Před třemi lety jsem si udělala licenci jako trenér dostihových koní, abych si své koně mohla trénovat sama. Jezdili jsme na dostihy a někdy se i zadařilo...

Naši koně na dostizích ve Slušovicích a v Bratislavě (3 a 1 místo)

Teď si dáváme s tréninkem rok pauzu, protože jeden koník je zraněný a druhý je na dostihy už moc starý. Za rok už budu trénovat i to mé hříbě. Tak snad se bude dařit.

Teď, když máme víc času, protože netrénujeme na dostihy, jezdíme na delší vyjížďky. Někdy se nás sejde i 12 na koních a to je pak sranda. Nedávno jsme byli v Kuželově, v Hroznové Lhotě, na Antonínku. Vždycky někde zastavíme, něco si opečeme, popovídáme si a pak hurá zpátky do sedla a domů. Jsou to nádherné chvíle...

Nadarmo se neříká, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu...

I když já už jsem šťastná, když můžu koníky pozorovat na pastvině, jak jsou spokojení a veselí.

Chodí vám někdy cizí lidé sami do výběhů ke koním?

Cizí lidé nesmí vstupovat do výběhů, protože by si chtěli pohladit koníčka. Problém je, že je to stádo. V momentě, kdy se dostanou lidé mezi koně, mezi koňmi vzniká konkurence a v tom okamžiku se koně začnou vzájemně odhánět a lidé jsou mezi nimi. Když kůň uskočí před druhým koněm, v ten moment může někoho nechtěně srazit na zem. Cizí lidé by tam vůbec neměli vstupovat, protože neznají tyto koně a ve stádu může být i nedobrá kůň - a hned je průšvih. To bych si ani já nedovolila vejít do cizího výběhu mezi koně, které neznám - a to jsem koňák.

Relax ve výběhu

A to stejné je s krmením. Koně mají velmi komplikované trávení, a i když to lidé myslí dobře a přinesou jim třeba jablka, nikdy toho nesmí být moc, protože pak to koním ve střevech začne kvasit a nafoukne je to. Mají strašné bolesti a křeče, a pokud to člověk hned neřeší, umírají ve strašných bolestech. Proto když chce někdo dát něco mým koníkům, řeknu mu, ať mi to radši přinese do stáje a dá jim to přede mnou, nebo ať mi to tam nechá a já jim to dám postupně. Nebo to, co by jim ublížilo, jim prostě nedám vůbec.

A co na to manžel?

No, Patrik je myslivec, já jsem koňák. Já akceptuji jeho a on zase mne, nám to tak pasuje. A když je ve stáji něco potřeba, tak mi pomáhá. Každý máme svoje zájmy, a tak to doma i lepší funguje.

Člověk by se neměl pro druhého vzdávat svého koníčka a toho, co ho naplňuje, protože pak už to není on a myslím si, že ani nemůže být šťastný... A toho já se držím.

„Já jsem si s koňmi splnila svůj sen,“ řekla Kateřina Šuránková na úplný závěr.

Kateřina Šuránková, Václav Hučík

Momentky z Blatničky

Sklep Miculka

**Specialista na firemní akce a večírky.
Ubytování, víno a relax v srdci jižní Moravy!**

mob. +420 608 782 228 www.sklepmiculka.cz

**Prodej přírodní hojivé
kosmetiky a mýdel**

Helena Těthalová

Blatnička 174
mobil - 603108683
helen.tethalova@seznam.cz

**Osvědčené výrobky na bolesti
zad, kloubů, kyčlí, otoků, zlomenin,
revmatismu, popraskané kůže, ztvrdlých pat,
kožních plísňí, křečových žil, ekzémů,
oparů, akné, proleženin, spálenin, jizev.
Mýdla - norkové, levandulové, koupelové.**

František Minařík v penzi ruce do klína nezaložil

*Chovatel František Minařík
s plemenným králíkem Hyla*

Před čtyřmi lety jsem si pomyslel, co já v tom důchodu budu jenom dělat? Nikdy jsem žádné králíky předtím nechoval. Jednou mi ale Stanislav Rumišek vyprávěl o svém chovu králíků. Nabídl mi, jestli to chci zkusit, že mě vezme do Rohatce na burzu, abych si koupil na chov nějaké masité plemeno. Dovezl jsem si březí samici, ale ten vrh se nepovedl. Ale přesto mne to neodradilo a zkoušel jsem to dál. Pak jsem potkal při setkání chovatelů muže, se kterým jsem se dal do řeči. Během naší debaty mi sdělil, že chová čtyřtisíce hybridních králíků plemene Hyla, a zeptal se, jestli je nechci zkusit chovat. Tak jsme si na to plácli.

On právě rušil kotce a pořizovali nové typy z Itálie. Nabídl mi ty jeho stávající kotce a já jsem je od něj koupil. Jsou to speciální kotce určené pro výkrm a pro samice a mladé. Zároveň jsem si od něj koupil hybridní samičky Hyla a samce italského plemene Hyla Lord a Hylaparents. Je to typ králíka určený k rychlému výkrmu, který dosahuje své jateční váhy kolem tří kilogramů už po osmdesáti až devadesáti dnech. Samice má sedm až osm vrhů do roka a v každém je šest až dvanáct mláďat. S chutí a s nadšením jsem se do toho pustil. Chov je neskutečně náročný na hygienu, protože kotce se musí vypálit a v létě každé tři týdny dezinfikovat vnitřní prostor proti mouchám a komárům. Proti moru očkuji třikrát do roka a proti myxomatóze dvakrát ročně, vždy v březnu a v srpnu, kdy se líhnou komáři, kteří tu nemoc mohou přenášet. Takto ale očkuji pouze chovné králíky, jateční ne.

Jakmile se samice okotí, tak na desátý den je nejlepší ji nechat znovu připustit. A tak to jde stále dokola. Když se zapouští samice, musí se nechat samec dvakrát připustit a po čtrnácti dnech už v ní nahmatám takové kuličky o velikosti lískových oříšků a to vím, že za dalších sedmnáct dnů budou mít mladé. Jak se samice okotí, tři dny je nechám spolu s mladými v hnízdě a po třech dnech zavírám hnízd, aby byla samice oddělená od mladých. A pak po dobu dvaceti dnů probíhá řízené kojení. To znamená, že ji ráno pustím do hnízda, ona nakojí mláďata, a jakmile sama vyleze z hnízda, tak už jsou nakojená a zase zavřu hnízd. Další kojení je zase až na druhý den ráno. Po dvaceti dnech už pustím mláďata k samici a tam už sama žerou a pijí od ní, kolik chtějí. U maminky jsou do třicátého pátého dne. Potom už se odstaví na výkrm. Tento přechod není bez rizika - v prvním měsíci samostatnosti musím opatrně přikrmovat granulemi s trochou topinambury, která zamezuje průjmu, nadýmání a jiným nemocem. Po šedesáti dnech už přikrmuji víc a víc až do devadesátého dne, kdy už jsou králíci vhodní na porážku. V tom čase je z nich i nejlepší kvalitní mladé, krátké, šťavnaté maso, které neobsahuje cholesterol. Proto je z těch velkochovů berou rodiče pro své děti, ale hlavně doktoři, kteří je i doporučují.

Pohled na odchov králíků u Františka Minaříka, italského masného plemene Hyla.

Kromě pečeného králíka na pivu si děláme z toho masa ještě šunky, paštiky, klobásky a různé rolády. Králíci jsou moje radost a můj koníček. Úspěchem je pro mne, že se mi ten chov daří. Pokud se podíváme, tak od Maďarska až po Polsko i tady všude dokola je mor, všude řádí i myxomatóza, ale já jsem neměl žádný úhyn. Je důležité, aby se o ně člověk staral a hlavně dodržoval hygienu. Ani s krmivem to není jednoduché. Zdálo by se, že ano, když mi až před barák přijdou různé firmy prodávající krmné směsi, že jen vyběhnu z vrat a přinesu si domů, kolik potřebuji. Ale není tomu tak. Bohužel tato krmiva nejsou pro můj chov vhodná, a tak si jezdím sám do Uherského Brodu pro namíchané směsi speciálně pro toto plemeno. Králíci pak dobře žerou, dobře rostou, prostě všechno chce své. Ani nákup nových chovných králíků pro oživení chovu není zrovna nejlevnější. Za některého se platí i dva tisíce. Životnost chovné samice nebo samce je kolem tří let. Sem tam se mě někdo zeptá, jestli mám mezi nimi nějakého oblíbence, nebo jestli mají jména? S láskou k nim to zase tak nepřeháním, já je mám rád všechny stejně, králík jak králík. To by se mně potom s těžkým srdcem zabíjeli. Co si víc si mohu přát? Snad jen ať to zůstane aspoň takové, jak to je nyní, a ať se z toho mohu ještě nějaký ten pátek radovat.

František Minařík a Václav Hučík

A kdo se ještě chovem králíků baví? S. Rumíšek, S. Žufánek, A. Vašíček, C. Minařík, J. Minařík, J. Kubica, F. Janás, S. Chmelář, S. Maňák, A. Míšek, R. Němeček, J. Matuška, F. Pančík, L. Šimčíková.

Hledám dům holubí...

Holubář, ale více včelař Josef Cícha ml. nám vysvětlil, jak to s těmi holuby na jejich střeše chodí.

Holubi k tomuto domu patří od roku 1941. Přišli sem se strýcem Janem z Louky, který byl svobodný a pomáhal tu svému bratrovi, dědovi Hudečkovi, s hospodářstvím. A od té doby tu ti holubi jsou. Takže letos už tam jsou přesně osmdesát roků. Možná mi to neuvěříte, ale ani pro mne, ani pro mého otce chov holubů není žádnou velkou zálibou. Ti holubi tam byli, jsou, a dokud já budu žít, tak je tam nechám. Zkrátka se tam holubům dobře dařilo, tak tam zůstali.

Cíchův krásný holub s třásněmi z peří na nožkách.

Je pravdou, že některý rok už se zdálo, že je jim konec, ale jak byly někde závody, přilétli sem cizí holubi a už se jim od nás nechtělo odletět. Když jsem se v osmdesátém druhém roku vrátil z vojny, zůstal v holubníku už jenom jeden starý pár. Tenkrát jsem dělal v JZD na sušce a tam měli holubi „poštáci“ svá hnízda. Tam jsem vybral jeden nebo dva páry. Přinesl jsem je domů a od té doby se sem zase začali stahovat i cizí holubi. Ti měli holoubata a tak se znovu namnožili. Jednou k nám přiletěl velký holub plemene King a pak i Texani. Holubi se nám tak pokřížili, že z dvaceti dekových mláďat máme nyní půl kilové.

Když byla ještě dcerka malá, přilétl jednou takový moc pěkný bílý holub. Měl ozdobné třásně na nohou a byl hodně krotký. To se mu ale asi stalo osudným, zkrátka ho něco chytlo a pak už jsem z něj našel jen peří. Poslední dva roky tu řádí jestřábi a krahujci. Jednou jsem byl na dvoře a najednou rachot - všichni holubi se snažili, jako když do nich střílí, schovat někam do chléva, pod zástřešek nebo jinde. Za zády jsem viděl sedět jestřába, jak drží holuba. Prostě se ti dravci nebojí vletět

na dvůr, i když tam jsem.

Máme holuby jen pro potěchu oka a pro vnoučata, když přijdou, aby na dvoře něco bylo a aby vnuci věděli, jak holub vypadá. Když tenkrát před osmdesáti lety sedával děda Hudečků s Janem na dvoře, dívali se na střechu a pozorovali je. „Dívej sa, ten kapratý holub, co teď doletěl, to není náš, to je cizí!“ Když potom děda postavil dům u zastávky, tam kde dnes bydlí Staník Hruška, měl tam holuby až do své smrti. A pak se holubi nějak vytratili. Mohl bych klidně chovat prase, kolik to sežere. Když žila ještě moje matka, tak se holubi nadívali, tedy jejich mláďata, a vesměs se různě konzumovali. Ale po jejím skonu už tady není nikdo, kdo by si s tím dal tu práci. Kdo ví, jak to bude s holuby za pár roků, ale to už mi bude asi jedno.

Josef Cícha a Václav Hučík

Já to mám pro potěchu oka

Jiří Holas, myslivec a holubář v jedné osobě, zavzpomínal, jak se v Močidlách holubařilo za jeho útlého dětství, a rozpovídal se.

Tenkrát, to jsem ještě nebyl na světě, když otec koupil tento dům a kdy si sem pořídil i holuby. Takže to bylo tak po třicátém roku. Nejlepší byl poštovní holub. Je velice chytrý, nikdy neudělá to, aby sousedům létal po střeše. Přesně ví, která je ta jeho střecha. Tenkrát tu u nás byli jenom poštovní holubi a my jsme je posílali i na závody. Jenže v Blatničce nebyly registrační hodiny, tak se musel ten pléšek, plomba se tomu říká, zdělat z holuba hned, když přiletěl. Brácha Slávek ho na kole vezl do Blatnice, kde měl ty hodiny jeden holubář. Ale než tam bratr přijel, tak už bylo pozdě – „Pane Holas, hodiny už jsou plné“. Tam se vešlo zaregistrovat asi jen třicet holubů a v Blatnici byly ty hodiny bohužel jen dvoje. Později si někteří Blatničané koupili takové hodiny ve Vídni, když jsme tam byli z družstva na zájezdu, a propašovali je v autobuse domů. Do Blatnice se vozili holubi i košovati (v přepravní kleci – v koši na přepravu holubů). Ten koš si brácha dal na nosič kola a jel. To mohlo být v letech čtyřicet osm až padesát dva. Pamatuji si jako kluk, jak jsme čekali na holuby, až přiletí.

Ještě tu byli i jiní holubáři, například Tonda Prajza. Ti byli lepší, ale nejlepší byl Tonda Hána. Jeho holubi nejlépe létali, protože si kupoval drahé holuby až z Moštěnic. Jeho holub se někdy i umístil a byl dokonce uvedený i v ročenkách v holubářských časopisech.

Ve dvaapadesátém už jsme přestali závodit a i ostatní skončili. My už jsme Blatničanům nestačili. Když začalo JZD a muselo se chodit do práce, tak toho mnozí nechali. V Blatnici bylo před revolucí 1989 sedmnáct holubářů, dnes tam jsou už jen tři. Dnes už se musí jezdit košovati do Uherského Ostrohu. Hradištsko je dodnes bašta holubářů v republice, je tam sedm set chovatelů poštovních holubů.

Hradištsko bylo rozděleno na tři oblasti. Jednička bylo Staré Město, Uherský Ostroh byla dvojka a trojka byl Uherský Brod. Tenkrát se holubi vozili dráhou, dnes mají na holuby auto za pět milionů. Největší chovatelé jsou ale v Belgii a Holandsku. Kam se já hrabu! Já mám nyní čtrnáct holubů a nemysli si, já je nemám na jídlo. Mám je jen na podívanou, ať něco chodí po dvoře. Já si nechávám tak pět párů. Něco se ztratí v poli, ten pár se tím rozbije, a proto se mi holubi nepřemnoží. Každý rok tu chytinu několik kun. A jak se kuna dostane do holubníku, vybije všechny do jednoho. Kdyby si chytila jen jednoho a utekla s ním pryč, ale ona zabije a okouše všechny.

S otcem jsme tenkrát jezdili i na burzu do Uherského Hradiště a holub se tam prodával po pětikoruně. Zajeli jsme tam, pojedli guláš, pobesedovali s ostatními. Otec je všechny znal, ale to už byli dědáci, Strážnický z Otrokovic, Smetana z Uherského Brodu – měli fajfky s těmi okrasami. Vydělali jsme dvacet korun, ale utratili jsme stovku. Ale to nevadilo, to byla zábava.

V naší dědině bylo hodně holubů – Maňáci na Kůtě, Jagošé, Oldřich Mičulka, bůh mu odpusť, Hudečci, Poláché, Kuřiné, Nezvalé, obojí Chabičé. Skoro v každém domě byli holubi, ale většinou ti skřivani a pštrosi. No, a potom začala ta nová móda. To už nebyl ani normální spolek, protože přešel pod Svaz pro spolupráci s armádou – Svazarm. Musely se vést takové karty, holubi patřili státu, armádě, museli se zachovávat. Vojáci měli na ně pojízdné holubníky. Stěhovali je všude možné po frontě a holubi všude doletěli, vždycky trefili.

Jiří Holas a jeden z jeho poštovních holubů. O čem si spolu asi tenkrát povídali?

Já pustím holuby a dívám se, jak krouží nad barákem. V JZD je těch holubů ještě asi sto. Když se mě někdo zeptá, co mám za holuby, tak říkám „Zdivočelé domácí holuby.“ To je můj chov. Dnes už jsme tu zůstali jenom tři. Tož tak dopadli holubáři. Tenkrát nebylo jiné zábavy, ale dnes všichni sedí u počítačů. Podívej se navrch, holubi létají jak blbci. To je tak pro jestřáby, ti chytanou holuba i na dvoře. Jestřáb a krahujec je největší nepřítel holubů, ale u krahujce jen samice, ta je větší. Teď je tu krahujců hodně, vždyť tu neuvidíš ani jediného drzého kosa, všechno to ti dravci zdecimovali. Už mě žena volá k obědu, tak hlavně zůstat zdravý.

Jiří Holas a Václav Hučík

Poznámka z redakce:

Jak dopadli holubi nejlepšího holubáře Antonína Hány? Onoho neklidného roku 1975, kdy musel Hána rychle prodat dům a vystěhovat se z obce do Břeclavi, zde zanechal asi padesát holubů novému majiteli. Nový hospodář neměl k holubům vztah, a tak nabídl klukům v sousedství, Dušanovi Trojákovi a Václavu Hučíkovi, ať si ty holuby vezmou. Klukům, tenkrát devátákům, se radostí rozjiskřily oči a hned věděli, co s těmi holuby udělají. Naložili je do Trojákovy Wartburgu a Dušanův otec Vladislav je zavezl v neděli na chovatelský trh do Hradiště. Kluci prodávali holuby velmi levně, a aby šel kšeft rychleji, tak je prodávali jako chovné páry. Co na tom, že to někdy byli i dva samci. Rychle prodat, rychle pryč. Jedinou podmínkou prodeje bylo, že když si holuby kupovali třeba cikáni, tak nám museli slíbit, že je nemají na jídlo. Důvod byl prostý. Holubi už byli staří, a kdyby je snědli, tak už by se nám na Hánovu střechu nevrátili. Sice ne všichni, ale většina do týdne přiletěla zpět. A tak se další neděle ráno opět nakládalo do Wartburgu. Myslím, že jsme trh v Hradišti otočili jen třikrát, pak už jsme neměli odvahu. Nový majitel střechu a holubník zbouřil a udělal na domě rovnou střechu. Těžko říct, ke komu přeletěla zbývající hrstka holubů, co se ještě vrátila.

Václav Hučík

Strongman – Dominik Jahoda

Pro ty, kteří neznají tento druh sportu, tak v překladu znamená silný muž. U nás není tak populární jako fotbal nebo hokej a podobné sporty. Je to obrovská škoda, protože patří k nejtěžším sportům na světě. V různých sportech se připravuje na maximální zvednutou váhu na jedno opakování nebo určitou vzdálenost. Tady jde o to udělat co nejlepší čas s velkou váhou na určitou vzdálenost, anebo co nejvyšší počet opakování za minutu zase s váhou. Nejde jenom o zvedání, u tohoto sportu musí mít člověk komplexní sílu a kondici, protože udýchat tu jednu minutu není jen tak a bez kondice se to ani nedá.

Strongman je rozdělený na kategorie začátečníci, amatéři a profesionálové. Ve zkratce je začátečník ten, kdo začíná s tímto sportem a chce vyzkoušet první závody. Pak může, kdykoliv bude chtít, přejít do amatérů, ale už by neměl závodit v začátečnických. Do amatérů může taky ten, kdo nezávodil, ale už má disciplíny natrénované. A do profesionálů se dostane ten, kdo buď vyhraje závody, kde je kvalifikace, anebo dostane pozvánku závodit s profesionály. Ale pak už nemůže závodit v amatérech.

U nás se teprve snaží tento sport dostat mezi lidi a zviditelnit ho, protože podívaná na tento sport je určitě super, když vidíte chlapy zvedat opravdu těžké předměty například auta na speciální konstrukci, tahat za sebou nákladák, zvedat betonové koule do určité výšky nebo chodit s pultunovou ohradou v rukách na určitou vzdálenost. Těch disciplín je určitě hodně. Dají se určitě dohledat.

Já jsem o tom taky věděl málo, spíš jsem se o to moc nezájmal. Až do té doby, než jsem vlastně přidal své video z posilovny na sociální sítě, na které mi odpověděl nějaký chlap.

Dominik Jahoda při maximálním výkonu u jedné z disciplín.

Psal o závodech v kategorii Strongman začátečník. Tak jsem samozřejmě hned potvrdil účast, abych si konečně zkusil nějaké závody. Byly tam kategorie do 80 kg, do 100 kg a nad 100 kg. Já jsem šel do kategorie do 100 kg. Závodilo se ve Štětí. Jel jsem přes celou republiku na první závody, abych si je jenom zkusil. Bylo tam 5 disciplín, 3 byly na nejrychlejší čas, 2 na maximální počet opakování za minutu. Jel jsem tam s tím, že si to jen vyzkouším, takže mi bylo jedno, jak se umístím. Povedlo se mi vyhrát, což jsem nečekal a určitě jsem měl radost. Takže první závody a hned 1. místo z cca 24 závodníků.

Další závody byly ve Šternberku. Byl jsem přihlášený, ale ještě týden před závodem jsem nevěděl, jestli vůbec pojedu. Nakonec jsem jel, nebylo to na kategorie, takže žádný váhový limit, což znamená, „OPEN,“ ůůů. Tady jsem skončil na 5. místě z 27 závodníků a byl jsem velmi spokojený, protože to byly teprve mé druhé závody a z 5 disciplín jsem jel 3 poprvé.

Na své třetí závody jsem jel do Prahy. Tam jsem se přihlásil na poslední chvíli, tak dva týdny před začátkem. Tři disciplíny byly pro mne nové. Účast tu byla opravdu velká, 41 závodníků. Tady se mi podařilo skončit na 1. místě, což bylo nečekané, a měl jsem obrovskou radost.

Čtvrté a poslední závody tohoto roku byly v Ostravě. Závody měly super organizaci, byly parádně zařízené, takže klobouk dolů před pořadateli. Sem jsem jel jenom kvůli jedné disciplíně, abych si ji vyzkoušel. Bylo to tahání 10 tunové taty. Závody se taky povedly, skončil jsem na 2. místě z pěti borců v kategorii do 105 kg. Celkově bylo 5 kategorií: ženy, do 80 kg, 90 kg, 105 kg a nad 105 kg. Takže jsem si poslední závody užil. Jen mě mrzelo, že jsem neskončil na prvním místě.

Dominik Jahoda.

**KOMPLETNÍ
STŘECHY**

JANÁS
KLEMPÍŘSTVÍ
REKONSTRUKCE STŘECH

plechové krytiny
608 033 253

 Klempířství Janás

Strojové vyšívání

Strojové vyšívání
Libuše Minaříková
Obchod s
dárkovým zbožím

mob. 608 764 438
libaminarikova@seznam.cz.
www.vysivky.7x.cz.

TRUHLÁŘSTVÍ
Václav Vaněk

Výroba kuchyní, interiérového nábytku.
Výrobky z masivu - schody, dveře, vrata.
Zahradní nábytek pergoly, přístřešky, altánky.
mob: 608 261 259

Nevyhrajete, pokud se nenaučíte prohrávat!

Blatnička může být hrdá na našeho spoluobčana dvaceti čtyřletého Dalibora Dulu, kterému se podařilo vyhrát pokerový turnaj v Las Vegas, (Nevada USA), označovaný jako „Olympiáda pokeru.“ Jak se to stane, že chlapec z naší obce z domu u potoka se stane držitelem trofeje – náramku pro vítěze nejprestižnějšího pokerového turnaje? Tak na to jsem se zeptal přímo Dalibora Duly. Dalibore, gratuluji k tak velkému světovému úspěchu a musím říci, že celou Blatničku to mile překvapilo.

Dalibor Dula se v Las Vegas, mohl právem pyšnit hlavní trofejí zlatým náramkem pro vítěze vysoce prestižního pokerového turnaje.

Jezdíš po celém světě. Jaká je tvoje angličtina? Domluví se, s kamarády se přátelsky pobavím a spolu si rozumíme, ale není to na nějaké odborné úrovni.

Od kdy se tomu věnuješ? Od druháku na gymplu, takže asi od sedmnácti roků. Kamarádi z gymplu se tomu už věnovali a ti mě k tomu přivedli.

Čím je pro tebe poker? Je to sport, je to určitě sport, i když tady v Česku se to třeba tak nebere. Je to sport, který mě živí, kterému se naplno věnuji, studuji tu hru, přistupuji k tomu tak jako každý jiný vrcholový sportovec v kterémkoliv jiném sportovním odvětví.

Dnes jsi na začátku své úspěšné kariéry. Jaké je tvé nynější aktuální jmění? To se neříká (úsměv), je to začátek kariéry, takže je to vzrušující v tom, že ten potenciál je obrovský.

Je to především hra. A tak jako každá hra může přinést i prohru a bankrot, jak velké je to riziko? Ne, není to tak, nefunguje to takto. Když má člověk nějaké jmění, musí mít i zodpovědnost. Nestává se, že by se hráči vystavovali nějakému obrovskému riziku. Lépe řečeno, hráč se vystavuje plánovanému riziku a to riziko navíc rozprostírá. Zodpovědným lidem se to nestává.

Jakou roli v tomto sportu hraje štěstí? Tak jako všude jinde a ne jen ve sportu. Ačkoliv přece jen u pokeru je náhoda významný faktor. Může se lehce stát, že i dobrý hráč může mít sérii proher za sebou, a proto je to docela těžké na psychiku. Proto to nemůže dělat každý, protože v tomto je hra velmi stresující. Dobří hráči se s tím umí rychle vyrovnat a v jejich dlouhodobé bilanci jsou vítězové převážně právě oni. Odhaduji, že konkrétně u mě to je asi třicet až čtyřicet procent o štěstí a zbytek musím mít srovnáno v hlavě.

Dá se poker považovat za sport například jako šachy? Jo, to je dobré přirovnání, máto hodně společného. My třeba

i podobným stylem studujeme tuto hru a strategii. Šachisté se na počítači dívají, jak hraje šachy počítač a učí se. My děláme to samé, sledujeme, jak počítač hraje poker, a z toho se učíme a inspirujeme se tím. Pokud se hraje naživo v kasinu, tak kasino poskytuje jen ten prostor a zaměstnance, kteří hráče obsluhují. My nehrajeme proti kasinu, kasino není našim soupeřem. Kasino je jenom budova k tomu určená tak jako zimní stadion, kde hrají hráči proti sobě. A tak je to i se mnou. Mým soupeřem je každý hráč, který sedí u stolu, a já se ho snažím porazit.

Jaké musí mít začínající teenager předpoklady, aby se stal dobrým hráčem pokeru? Obnáší to nějakou chytrost, nějaký intelekt a ze začátku i analytickou, matematickou schopnost a pak to obnáší i obrovskou trpělivost a psychickou odolnost, protože člověk je hodně pod tlakem, hlavně když prohrává.

Trénuješ nějak na zápasy? Ano, ale jen málo lidí ví, že tato hra se dá studovat a že je neskutečně komplexní a strašně složitá. Čím víc ji studuji, čím déle hraju poker, tak zjišťuji, že toho vlastně vím strašně málo. Je to strašně složitá hra. Sleduji počítač, jak umělá inteligence hraje poker, a podle toho se učím. Tam jsou neskutečná kvanta informací, neskutečné množství možností, jak můžou přijít ty karty. Neučím se to nazpaměť, jakby si možná někdo myslel, ale pouze se snažím pochopit, jak si ta umělá inteligence staví strategii, a snažím se za tím vidět nějaké vzorce a tak.

Běžný den Dalibora Duly? Nejspíš sednu na kolo, když jsem zrovna doma, hodinu a půl až dvě hodiny jezdím na kole, abych si vyčistil hlavu, a pak si dám dvě hodiny studia pokeru. Pak se jdu projít a večer opět zasednu k počítači a pět hodin hraji a pak jdu spát.

V kolik stáváš? Kolem deváté hodiny.

Takže pražské časové pásmo? Ano, poker se hraje převážně v noci. Normálně chodím spát tak kolem druhé, ale pokud člověk postoupí a vyhrává, tak se hraje i do pěti do rána.

Jaké byly tvoje začátky? Byla někdy krize, že jsi s tím chtěl seknout? Ne, ne, ne, mě to vždycky bavilo tolik, že jsem s tím nikdy nechtěl seknout. Začátky byly na gymplu, kdy jsem začal hrát s kluky, byli jsme skvělá parta, bavilo nás to.

Byls někdy ve finanční tísní, kdy sis nemohl dovolit vsadit do hry tolik, kolik bys chtěl, anebo nebyly peníze na cestu na nějaký důležitý turnaj? Ne, začátek byl samozřejmě docela těžký, to když jsem se rozhodl, že začnu profesionálně. Byl jsem tenkrát teprve půl roku na Karlově univerzitě a potom půl roku jsem se rozhodl, že chci hrát poker, že nechci nyní studovat. Začátek byl těžký, tehdy jsem měl málo peněz, ale zároveň jsem věděl, že mám kolem sebe lidi, kteří mi věří a kteří mi třeba poskytnou prostředky na hru a pomůžou mi. V pokeru je důležitá komunita lidí, o kterých víte, že vás vždycky založí, že vám vždycky pomůžou. Tak se není čeho bát, ten strach tam vůbec není.

Laik by řekl, že se dá tento sport dělat i do devadesátí let, je tomu tak? Není to tak. Jde to hrát, ale ne na vysoké úrovni. Řekněme, že toho mentálního vrcholu dosahuje člověk někde kolem třiceti. Pak už to začne stagnovat, člověk se učí pomaleji, není schopný přemýšlet na tak vysoké úrovni. Ti hráči, co jsou na vrcholu, tak jsou zhruba kolem pětatřiceti.

Kde najdeme Dalibora Dulu v šestatřiceti po ukončení profesionální kariéry? Ve vinohradě? Myslím, že ne. To budu na vysoké škole a teprve začnu studovat. Nemyslím si, že budu hrát poker tak dlouho. Myslím si, že to budu hrát tak do třiceti. Tam jde o to, že by mě to už třeba tolik nebavilo, kdybych to nemohl dělat na vrcholové úrovni. Baví mne to, když vím, že se nyní dostávám navrchol, že můžu docílit ten maximální potenciál sama sebe. Ale časem už to pak začne třeba stagnovat a myšlení nebude v hlavě tak rychlé, už se nebudu moct tak rychle učit, protože poker se taky strašně rychle vyvíjí – ta strategie, která byla před rokem aktuální, dneska už aktuální není. Je to velmi dynamické prostředí, a proto možná by mne to už nebavilo, kdybych to nestíhal, kdybych cítil, že už jsem pozadu. Myslím si, že už bych z toho neměl tu radost a nestálo by mi to za to, ale kdo ví. Ale jak říkám, po skončení kariéry se chci vrátit dostudovat vysokou školu na Karlově univerzitě, dvouoborové studium – kombinace Arabistika a dějiny a kultura islámských zemí, proto jsem se učil arabsky, persky a do toho jsem studoval dějiny, kulturu a náboženství.

Tvoje dosavadní úspěchy? To jako v pokeru? Tak byla to určitě ta poslední výhra v Las Vegas, pak jsou to nějaké podobné výhry na internetu, ale to čtenářům Občasníku asi nic neřekne. Byly to nějaké větší peníze a byly to výhry, kterých si považuji.

Výhra v Las Vegas, můžeš nám to přiblížit? To bylo před pár týdny v Las Vegas, vyhrál jsem tam dvě stě tisíc dolarů a hlavní trofej – náramek, který se velmi cení, protože ve Vegas se tomu říká pokerová olympiáda. Když někdo vyhraje tento náramek, tak jde spíše o jeho prestiž než o finanční hodnotu. Jezdí tam hráči celý život a zkouší ten náramek vyhrát a třeba se jim to za celý život nepodaří. Já jsem měl to štěstí a vyhrál jsem ho. Jsem teprve třetím Čechem, co ho takto ve Vegas vyhrál.

Kde bude mít náramek své čestné místo doma? Asi nikde, jednáme o pronájmu náramku do evropsky prestižního kasina v Rozvadově. Majitel tam má vystaveny právě takovéto trofeje, tak uvidím.

Jak hluboko v srdci máš Blatničku? Nejhlouběji, poslední rok jsem kvůli pokeru hodně cestoval, ale vždycky se těším domů. Mám to tu strašně rád, protože člověk si tu může vyčistit hlavu, může se jít projít. Já chodím každý den, je tady krásná příroda, mám to tu hodně rád, hodně rád se sem vracím. Neumím si představit, že bych třeba žil jinde než tady. Nakonec se sem vždycky rád vracím, sem jedu domů, zde je můj bod na zeměkouli.

Jakou máš podporu z domu? Výbornou, naši mi prostě fandí a podporují mne, seč mohou, za to jim moc děkuji. Je to tak od samého začátku a v tom mám právě štěstí, protože mám kamaráda z vietnamské komunity, kterému je třicet, je úspěšný, vyhrává, ale musí to před rodiči stále tajit. Proto jsem zato rodičům strašně vděčný.

Čím je pro tebe otec, manažerem nebo trenérem? Taxikářem! Vyřekl otec Dalibora z druhé strany stolu. Ano, taťka nás vozí na Ukrajinu, k Balatonu, do Vídně a tak různě.

Jak covid celosvětově ovlivnil konání pokerových turnajů? Většina toho, co se hraje, se odehrává na internetu, a tak tomu bylo i v době, kdy nebyla pandemie. Paradoxně musím říct, že to nejlepší období jsem zažil během corony, protože strašně moc lidí asi nemělo co dělat, tak začali hrát poker. A najednou ty turnaje na internetu byly hrozně velké, bylo to moje nejlepší pokerové období. Pro mě to bylo hráčsky strašně pozitivní období.

Jak si plánuješ svůj osobní život? Prozatím žádnou partnerku nemám a ono by to nyní ani nešlo skloubit s tím, že věnuji pokeru veškerý čas. Někdy ve třiceti, jak skončím, bych si chtěl založit rodinu.

Povedeš syna k pokeru? Bylo by mi jedno, jestli by chtěl hrát poker, ale určitě bych ho to chtěl naučit, protože to přinese velmi cenné lekce do života. Hraní pokeru je velmi dobrá věc. Bylo by mi jedno, jestli by hrál poker jako já a vybudoval si na pokeru kariéru.

K čemu je poker dobrý do života? Naučí člověka prohrávat. To jak moc prohrává v pokeru, i když je dobrým hráčem, ho naučí, že se s tím musí smířit! Musí se naučit prostě prohrávat! To se nikde jinde v životě nenaučí. O tom poker je a bývá to někdy velmi hořké, a proto se tím živí tak málo lidí, protože snést tohle je nesmírně těžké.

Kde bys chtěl s manželkou a rodinou žít? Určitě tady v Blatničce. Já bych to asi preferoval. Jak říkám, já si moc neumím představit, že bych žil někde jinde.

Úspěch se v Česku neodpouští, jsi na to připraven? Nepřipouštím si to. Chápu, že pokud se člověk věnuje jenom pokeru, lidé to vnímají tak, že nevytvářím žádnou hodnotu. Doktor léčí lidi, prodavačka nám prodává jídlo, kdežto já, když já jdu hrát poker, jen obírám druhé lidi o peníze nebo se obíráme navzájem a nevytvářím žádnou přidanou hodnotu. Jenže každou výhru musím zdanit v Česku. Gott měl dar hlasu od Boha, Jágr má talent na hokej, no a mě Bůh obdařil nadáním tolik potřebným při hře pokeru. Tak tu šanci přece nezařadím! Na druhou stranu člověk může s těmi penězi vytvořit nějaké hodnoty. Já třeba nemám potřebu kupovat si nějaké drahé auto, nebo drahé oblečení, nic takového mě neláká. Já prostě vím, že v budoucnu s těmi penězi, až je nebudu potřebovat na hraní, protože teď během kariéry musím mít vybudovaný kapitál do hry, mohu udělat spoustu dobrých věcí. Třeba můj kamarád Vietnamec má životní cíl - postavit ve Vietnamu školu ve vesnici, kde se narodil. A já mu řeknu, tak jo, já jdu do toho s tebou. Cokoliv mě napadne dobrého, budu moci vrátet této společnosti. Peníze nejsou všechno a já mám spoustu ušlechtilých ideálů.

Jeden obecní zaměstnanec komentoval tvůj úspěch slovy, „To je haluz z takovéto malé díry z Blatničky a zrovna vyhraje turnaj ve Vegas a ještě náramek, to je nemožné.“ Slyšels to už? Ještě ne, tak to je super, to rád slyším. Ve Vegas nastala i úsměvná situace. Uprostřed haly byla velká tabule, kde běžely výsledky turnajů. Jednou za čas se tam objevilo, že jsem já vyhrál ten turnaj a tam bylo mé jméno, město a pak země. Tak poprvé dali Blatničku do USA. Blatnička a vedle americká vlajka. Podruhé dali Blatnička pomlčka NV a vedle vlajka Česka. To znamenalo, že Blatnička byla v Nevadě, ale pod českou vlajkou. A do třetice bylo v tiskopisech uváděno Czechoslovakia. To školství je tam v Americe strašně špatné, oni nejsou moc vzdělaní v zeměpisu.

Babička se určitě snažila vychovat tě v křesťanské víře, jak moc se jí to povedlo? Já to řeknu takto, nebudu to rozvádět, ale věřím silně v boha a jsem mu vděčný za to, že mě dovedl tam, kde jsem, jsem pokorný. Víra je ale pro mne dost důležitá, pomáhá mi překonávat obtíže. Babička je pokorná v tom, že pokeru nerozumí, ale respektuje mne, věří mi a drží mi palce.

Když se vrátíš domů, s kým prožíváš své úspěchy nebo prohry v pokeru? Dřív jsem tu hrával před naším s vrstevníky fotbal, ale od chvíle, kdy mne pohltily karty, tak všechny svůj čas věnuji studiu pokeru. Dnes už jsem od kluků z Blatničky úplně odstřižený, ani nevím, co dělají. Můj nejlepší kamarád je z gymplu a parta kolem něj.

Nejbližší turnaj, na který se nyní připravuješ? Za týden jedu na Rozvadov, pokud se opatření nezpřísní.

Dalibor Dula ml. a Václav Hučík.

Dalibor Dula musí velmi pozorně sledovat hru protihráčů a rychle vyhodnotit různé kombinace hry.

Jak jsme utužovali kolektiv aneb muzikantský ovárek potřetí

Prase v trokách, zpěvačky u kotlů, kapelník u výdeje proviantu. Tak to má vypadat, když to ladí.

Skončila plesová sezona, vlastně ani žádná nebyla. Muzikantům bylo totiž zakázáno hrát a pořadatelům tyto akce pořádat. „Chlapi, toto už není možné, musíme stým něco udělat. Co tak udělat si zabíjačku a pohladit trocha žalúdky? Pěkně teplý ovárek, dozlatova vyškvařené oškvarečky, voňavé jelítka, atd., no a samozřejmě točené a pálené k tomu,“ prohlásil jeden z klarinetistů. Ovárek a to ostatní zabralo a chlapům se hned začaly dělat chutě. Takže otázka zněla, kde to bude a hlavně kdy. „My máme doma ve chlívku několik prasátek, stačí si jen vybrat,“ řekl Janek. „Výborně, takže je to jasné, bude to u Janka. Ale kdy?“ „No počkejte, první musí prasátko narůst,“ pokračoval Janek. „A kdy naroste? Když ho budu dobře krmit, tak bych to viděl tak na květen.“ Do rozběhlé debaty konečně vstupuje rozesmátý kapelník se slovy: „Já myslím, Janku, žeš právě dostal jednomyslně všeobecnou důvěru, ale nezapomeň - průběžně budeš podávat hlášení o přírůstkách na váze.“ Týdny plynuly, k radosti nás všech prasátko utěšeně přibíralo. „Šak ho krmím aj kozím mlékem,“ hlásil Janek. Nadešel den s velkým D a my jsme se začali po ránu scházet u Janka na dvoře.

Výstupní kontrolu prováděla „svatá trojice“ degustátorů a sommeliérů v jednom. Zleva: Pavel Šimčík, Pavel Marek a Michal Janás.

Pod kotlem už hořelo a na stole, jak už to na takových akcích bývá, se začaly shromažďovat vzorky, jak vína, tak slivovice. „No tak, kapelníku, ulej, ať víme, cos donésl.“ „Tak chlapi, ať to dobře dopadne. Na zdraví!“ nenechal se zahanbit kapelník. „Chlapi, je potřeba rozdělit úkoly. Jeden podrží přední nohu, druhý štraněk, ostatní budou lúpat cibulu a česnek, šak to neděláte po první. No a já idu narazit tú bečku.“ Kapelník se chtěl z toho vyzut. Všecko klapalo, jak má. V kotli už to vřelo a za chvíli i prasátko viselo rozpůlené. Však jsme si také zavolali profíka řezníka Petu. „Takže za 10 minut budu táhat z kotla, nachystajte talěrky,“ hlásil řezník Petu. „Výborně, na to čekáme,“ ozvalo se od pergoly. „A co aperitiv. Dáme?“ „No, co sa vůbec ptáš, to je snád' jasné.“ „Tak je to tady... Ovárek!!!“ Libá vůně se nesla nejen k nám, ale i přes plot k sousedům, kterým se také dělaly chutě. Podbradek se na míse třepal jedna radost, líčka se jen rozpadala, jazýček, ledvinky, no mňam mňam. Konečně nastalo chvíli ticho. Všichni hltali a mlaskali. „Chlapi, já sa nemožu ani zdvihnút, jak sem sa najedl,“ pronesl křídlovák. „Nejsi sám,“ připojili se další a začal první problém. „Kdo to půjde dodělat?“ „Šak máme řezníka, né? Na co sme ho volali, šak věděl, do čeho ide a hlavně s kým.“ Řezníka na chvíli obilil smrtelný pot z pocitu, že to bude muset dodělat sám. Chtě nechtě jsme se museli přemoci a jít to dokončit. Dělal se tlačenka, a jak už to tak bývá, pro někoho byla málo slaná a pro jiného až moc. Oškvarky byly pro někoho veliké, pro někoho malé, ale hlavně, že všem dobře šmakovalo a tato akce se dobře vydařila. Až na ten rozbítý květináč...

Pavel Marek

Obecní suška

To vám bylo tenkrát, když se psal rok 2021. Toho dne bylo krásně a slunečno, byl nádherný podvečer a v kalendáři u tohoto čtvrtku bylo jméno Jan. Vyjel jsem si na Vyhliďku za Blatničku a rozhlédl se po dalekém kraji. Když zapadá slunce a je čistý vzduch, je zřetelně vidět dokonce i vzdálená Pálava (70 km). Jenže tentokrát vidět nebyla, protože byla schovaná za zlověstnými bouřkovými mraky u Břeclavi. „Tam to někde fest húkne,“ pomyslel jsem si a jel jsem domů. Po cestě domů jsem si všimnul dvou mladých stromů ořešáků, které byly plné ořechů. Tak jsem u nich zastavil. Proč? Už asi dva roky tomu nazpět nám začala likvidovat ořechovou úrodu taková jedna mrcha moucha – Vrtule ořechová. Ořechy zčernají a jádra jsou nevzhledná. A tak to lidi jen shrabou a vyhodí. Já jsem si vzpomněl, že když jsem chodil do školy, kupoval jsem si sáček proslazeného kandovaného ovoce a někdy tam byl i ořech. Už jako desetileté dítě jsem spekoval nad tím, jak to, že ten ořech není odporně fernetově hořký a jeho skořápka není tvrdá, ale naopak byl moc chutný. Při pohledu na obsypané ořešáky se mi toto mé dětské bádání vrátilo zpět pod mou kůru mozkovou. Postavil jsem skútr na stojan s úmyslem, že si utrhu hrst ořechů a doma to zkusím nějak prosladit. Ořechy se trhaly neskutečně dobře, protože větve byly až po zem a rychle mi jich přibývalo. Nakonec jsem jich měl během chvíliky vrchovatou igelitku. Po cestě domů jsem se ještě stavil v hospodě, co je nového v dědině. Mezitím se zvedl vítr před bouřkou, tak jsem rychle pelášil k domovu. Přišla strašná húlava a před domem padaly kroupy velké jako vejce, ale jako velké vejce!!! Nikdy jsem tak velké kroupy nezažil. Po hodině už se objevovaly na internetu první fotky z řádění tornáda.

Ale zpět k ořechům. Našel jsem si na webu, jak se dělá „Svatojánský oříšek“, a pustil jsem se do díla. Po proslazení jsem je sušil na pečícím plechu a ofukoval topným ventilátorem. Dílo se povedlo. Byly jich čtyři pečící plechy a během týdne jsem je všechny na mou duši „sežral.“ Miluji kandované ořechy. Začal jsem koketovat s myšlenkou, že si udělám velkou sušku na ovoce a příští rok si těch ořechů nasuším aspoň tunu. No co, mají se pak na podzim shrabat a vyhodit? Takto z nich bude aspoň chutný užitek. Nejdříve jsem spekoval, že tu sušku udělám ze dřeva, ale pak mě napadlo použít starou vyhozenou vysokou lednici. Svěřil jsem se vedoucímu našeho sběrného dvora, který měl pro mne příjemnou zprávu, že zrovna takou lednici má v akční nabídce za „odváženou“ cenu. A opravdu byla tam, krasavice. Přesně podle mých

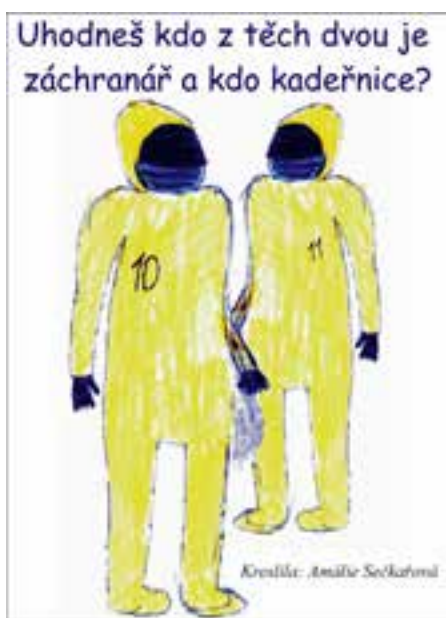
Suška na ovoce ještě není dávno, čekala na svůj „pohřeb“ ve sběrném místě. Není mi známo, komu tu v Blatničce za života sloužila jako lednice s mrazákem? Třeba se někdo ozve. Nedám!

ky. Pro druhé balíčky si za mnou přišel osobně sám Mikuláš, aby je rozdál dětem. Dokonce ani při rozsvěcení stromečku u OÚ nechyběly moje – naše „sušenky.“ Na koledování jsem je přinesl Jasence jen tak na chuť v krabici od másla. Ovšem nejvíce všem chutná „proslazená papája“ a „kandované mango“. Chvilku nechávám lidi přemýšlet nad tím, kde asi Hučík mohl sehnat takové drahé exotické ovoce. Počkám, až to polknou, a pak jim jen oznámím, že právě pozřeli Míškovu dyňu. „Co že?!?! Fakt?“ „Ano!“ Mám pocit radosti a štěstí, když mohu obdarovat lidi a udělat jim obyčejnou drobnou radost. Kdo by chtěl vidět tento technický skvost na vlastní oči a okořtovat sušené ovoce, tak se klidně kdykoliv zastavte na adrese Hučíkova poustevna č.e. 1, Blatnička sever.

představ. Doma jsem jen udělal dole otvor pro topný ventilátor a nahoře otvor pro odvětrání a suška byla hotová. Začal jsem pokusně sušit všechno, co se dalo. Zkusil jsem dýni a ta se mi hned napoprvé povedla. No, a už to jelo ve velkém. Nasuším si dýni pro sebe, abych měl na celou zimu, bylo mé mínění. Bohužel, všechno jsem rozdál - známým, kamarádům, sourozencům a synovcům. Až jsem si najednou uvědomil, že to nebude špatný artikl jako dárek, nebo pozornost pro různé akce, co se budou konat v obci. Když píší dárek, tak tím myslím, že za to nebudu požadovat peníze. A proč taky? Lednici, vlastně sušku, jsem odcizil obci ze sběrného dvora. Dýně, co byly na hromádce za Míškovým plotem, byly na obecním pozemku, takže obecní. Když nebyly ničí, šup s nimi pěkně do auta. Jablka jsem pokradl pod státním stromem vedle cyklostezky na Blatnici. Takže suma sumárum, suška a dýně patří obci a jablka státu, nakonec je to tedy všechno nás všech. Blatnička tak rozšířila svůj majetek o obecní sušku na ovoce. Pokud si kdokoliv nachystá ovoce na sušení, může si ho přinést a já mu ho rád usuším jen za elektriku. (Pro představu asi 50,- Kč) Kdo by měl zájem, dám okořtovat a přidám i mé vlastní prověřené recepty, jak na to. Moje první darované sušené ovoce dostaly Ludmily u kapličky.

Václav Hučík

Děti kreslí vtipy

**MALÍŘ NATĚRAČ
CYRIL MINAŘÍK**

**Blatnička 64
Mobil: 606 873 256**

Maliřské a natěračské práce,
malování bytů, domů,
kanceláří, hotelů i škol
včetně stěrkování.
Nátěry oken, dveří, fasád,
kovových konstrukcí a hal.

Jak k nám do kostela doputovalo Pražské Jezulátko...

Každá kaplička, Boží muka a kříž stojící u cesty má svůj příběh. Nikdy nevznikly náhodně a bezdůvodně. Nejčastěji byly stavěny z vděčnosti. Také Pražské Jezulátko, které bylo v našem kostele požehnáno při nedělní hodové mši svaté, si nese svůj vlastní příběh.

Když jsem ho poprvé uviděla v poutní prodejně na Velehradě asi před dvěma lety, něčím nevysvětlitelným poutalo mou pozornost. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že se souhrou dalších událostí ocitne jednou v našem kostele.

Čas běžel a jednou po mši svaté mě oslovila místní věřící žena s dotazem, jestli bychom mohli mít také v našem kostele sošku Pražského Jezulátka. Že ona se k němu už mnoho let modlí a jezdí ho uctívat i do Prahy. Její mnohé prosby byly vyslyšeny a ať to prý projednám s Otcem Zdeňkem Stodůlkou. Dokonce popsala i místo nad křtitelnicí, kde by mohlo být umístěno.

Krátce na to jsem se dozvěděla, že budu po 11 letech babičkou. Vše probíhalo hladce a na vnoučátko jsme se moc těšili. Pak ale nastala komplikace a náš vnouček Antonín se narodil o 2,5 měsíce dříve.

A jak už to na malé dědině bývá, lidé se zajímali o jeho zdravotní stav a přitom mi vyprávěli své dojemné příběhy, jak přišli o dítě. Mladí z Blatničky už to neví, ale my starší si pamatujeme, že tady na hřbitově byl vpravo u bočního vchodu prostor, kde se pohřbívaly malé děti. Kdyby se narodily v dnešní době, většina by jich přežila, jako to bylo v našem případě.

Volba byla jasná. I když byla prodejna na Velehradě kvůli lockdownu zavřená, volala jsem kamarádce z Velehradu, ať se podívá okénkem, zda tam to Pražské Jezulátko ještě je.

A Pražské Jezulátko, které si přálo být u nás v kostele, tam čekalo. V tichosti jsme ho zakoupili a 3. března nad křtitelnicí umístili. A tam čekalo až do 15. srpna, kdy ho při slavnostní hodové mši požehnal páter Petr Bulvas, biskupský delegát pro pastorační mládež z Olomouce.

Kromě paní, na jejíž podnět byla soška zakoupena, na ni přispěly ještě další 4 osoby. Nyní je Jezulátko oblečeno do bílého, zlatem vyšívaného roucha. Časem bude Jezulátku ušito další oblečení, které se mu bude oblékat dle dané liturgické doby.

A u nás v kostele bude připomínat všechny zemřelé děti, které jsou pochovány v Blatničce na místním hřbitově.

A závěrem ještě jedna prosba! Kdo najde doma fotografii, na které by se nacházel dětský hřbitov, přineste ji, prosím, na obecní úřad. Děkuji.

Jarmila Hrušková

Zleva: Martin Matuška s Antonínem Hruškou v náručí, Luděk Chovanec, Cyril Minařík, Monika Minaříková, Tereza Bártková.

Spodní řada: Kristýna Michalčíková, Kristýna Chovancová, Mikuláš Chmelař, Dominika Chovancová a Mariana Chmelařová.

Pouť za papežem Františkem

Ano, zase za to mohla ta doba „covidová“. Zákazy střídala různá omezení, a tak se stalo, že nikdo z Blatničky se nechystal na Slovensko do Šaštína, kde měl 15. 9. 2021 zavítat papež František.

Až s jeho blížícím se příjezdem ve mně začalo hlodat svědomí. Zatím jsi nevynechala žádnou návštěvu papeže v ČR a Šaštín-Stráže jsou „za humny“. Papež František ve svých 85 letech váží cestu až z Vatikánu a ty budeš doma?

Zjistila jsem, že cestovní kancelář Veligrad z Uh. Hradiště vypravila autobus, který je již zcela obsazen. Neuniklo mně však, že tam stále pracuje moje známá. Daly jsme hlavy dohromady a v neuvěřitelném čase se nám podařilo naplnit další autobus. Byl to doslova husarský kousek, protože vstup do vyhrazených sektorů byl pouze pro očkované 2 dáv-

Papež František přijíždí do Šaštína

Naše poutnice. Zleva: Marie Mičková z Hrubé Vrbky, Jarmila Hudečková, Jarmila Hrušková a Marie Míšková.

kami a certifikát EU musel být předem odsouhlasen pro místenku na Slovensku.

V autobuse s námi na pouť cestoval i děkan z Uh. Hradiště P. Josef Říha. Po příjezdu do Šaštína na odstavné parkoviště autobusů, kde jich už stálo 220, nám bylo jasné, že se musíme rozdělit, protože bychom se v těch proudících davech poztráceli. Nějak spontánně jsme utvořily 4 ženy skupinku, která se držela pohromadě. Byly jsme to my, 3 účastnice z Blatničky - já, Marie Míšková, Jarmila Hudečková a její „svatka“ Marie Mičková z Hrubé Vrbky. Čekala nás 4 km dlouhá pěší pouť ve svižném tempu, protože sektory se měly uzavírat už v 8 h. To jsme ještě netušily, že nás čekají další fronty při vstupu do areálu, kde probíhaly přísné bezpečnostní kontroly.

Před zahájením mše svaté, která se konala v 10 h, objížděl papež František v papamobilu některé sektory. To už měla naše čtyřčlenná skupinka vydobyté perfektní místo, kde jsem předpokládala, že bude papež projíždět. A tak se stal papež František už mým třetím papežem v životě, od kterého mě dělila jen ochranka. Na mém autentickém snímku nám papež František žehná a já podvědomě vnímám, že to požehnání patří celé Blatničce i těm, kteří tu už s námi nemohli být.

Jarmila Hrušková

Zkuste prohlédnout rodinné fotky a podělte se o ně

Možná máte doma „poklad“ a ani to nevíte. V nedaleké Ostrožské Lhotě se téměř před 120 lety narodil (ne)obyčejný muž – Antonín Šuránek, který dnes patří mezi čtyři kandidáty na blahorečení v olomoucké arcidiecézi. Obrovský kus poctivé kněžské práce vykonal na Svatém Antonínku, občas vypomohl v Blatnici, ale v Blatničce prožil kus života a přirostla mu k srdci. Během 2. světové války u nás pomáhal o velkých svátcích. První byla doba vánoční na přelomu roku 1941 a 1942. V jednom ze svých „kukátek“ vzpomíná, jak tehdy dva dny obcházel celou Blatničku, vykropoval domy „tříkrálovou“ svěcenou vodu, okušoval kadidlem a nad každé dveře napsal K+M+B 1942.

Druhé působení už bylo delší a intenzivnější. V letech 1970–1975 byl v Blatničce výpomocným knězem a z toho období je mezi námi ještě řada pamětníků.

Jeho současníky oslovil Šuránkův příkladný život natolik, že již krátce po jeho smrti začali sbírat materiál na případnou

Zleva: Páter Antonín Šuránek, Božena Frantová, Josef Vaněk, Božena Vaňková – maminka dětí, Anička Švrčková a Anežka Vaňková – babička. Před Vaňkovým rok 1971

beatifikaci. Mnoho lidí napříč republikou si i dnes jeho osobnost automaticky spojí se Slováckem a možná ho znají i více než my a platí zde ono přísloví, že „pod svícem je největší tma“.

Čas od času se na Matici svatoantonínskou obrátí někdo s prosbou o dobové fotografie poutního místa, ale i o fotky a další materiál, týkající se P. Antonína Šuránka (1902–1982). O to víc, když se blíží některé z jeho výročí! (V roce 2022 uplyne 120 let od jeho narození a 40. výročí jeho úmrtí.)

Je pochopitelné, že dříve se nefotilo tak často jako dnes a P. Šuránek určitě nepatřil mezi ty, kteří vyhledávali místo v hledáčku fotografů. Prosíme o zapůjčení, popř. o naskenování fotografií, které třeba již někdy byly zveřejněny, vytištěny. Získáme tak vlastní a kvalitnější kopie. Může jít o snímky např. ze svatby, křtu, 1. svatého přijímání, ze školy, z rodinných a soukromých setkání, o momentky. Rovněž budeme vděční i za fotky a jiné upomínky, dokreslující období jeho života.

O prohlédnutí domácích archivů prosíme zvlášť rodiny těch, jejichž předkové byli s P. Šuránkem v užším kontaktu. Uvítáme i fotografie těchto jeho spolupracovníků.

Obzvlášť prosíme ty z vás, kteří máte nějakou věc, upomínku, kterou vám či vašim příbuzným P. Šuránek věnoval, anebo je s P. Šuránkem nějakým způsobem spojena.

Všechny zapůjčené materiály budou vráceny.

Děkujeme všem, kdo se touto formou rozhodnou zavzpomínat na staré časy.

O svých „pokladech“ nás můžete informovat na telefonním čísle: 731 402 196, e-mail: Maticesvatoantoninska@seznam.cz.

Alena Skřenková

**KOMINÍK
JAROSLAV SIDON**
Blatnička č. 148
Telefon: 732 612 493

**Čištění komínů,
pravidelné kontroly
a revize komínů,
předběžné posouzení
stavu komína před
napojením spotřebiče.**

**Potřeby pro
dům a zahradu**

domácí potřeby, drogerie,
papírnické zboží,
dárkové zboží, elektro zboží,
substráty, hnojiva, postřiky,
semena, krmiva, květináče,
vinařské potřeby,
montérky, ochranné pomůcky

**Ing. Jana Vašíčková
mob: 607 145 654**

Jak to tenkrát bylo? Čím žil náš kostel před 80 lety?

Byl leden roku 1941, válka neměla konce a Blatnička neměla doposud svého kněze. Harmonium se vlhkem rozklížilo a v kostele chyběla ještě spousta potřebných věcí. Arcibiskupská konzistoř zaslala farnímu úřadu v Blatnici pod Sv. Antonínkem dne 2. ledna přípis přidělení P. Vyoralu do Blatničky. Konečně jsme měli svého kněze. Filiálnímu kostelu v Blatničce byl přidělen dp. Alois Vyoral z Jevíčka, kde se léčil v sanatoriu. Byl však ještě hodně churav, a tak se jeho nástup ještě oddálil.

Arcibiskup olomoucký Leopold zaslal 14. ledna induct – povolení ke konání služeb Božích v našem kostele na dobu deseti let. „My Leopold z Boží a apoštolské Stolicе milosti arcibiskup Olomoucký...“ Povolil konání mší svatých v neděli dvakrát do měsíce a ve všední den taky jen dvakrát do měsíce. To proto, aby naši věřící museli ještě stále chodit na nedělní mši do Blatnice. Jenže do Blatnice jich nepřišlo tolik jak tady doma. V neděli a svátky povolil, aby mohl kněz sloužit mši i s kázáním.

Valná hromada Jednoty sv. Antonína Paduánského v Blatničce se konala 2. března v sále Družstevního hostince za účasti 42 členů a dvou protektorů. Jedno z usnesení bylo, že P. Aloisi Vyoralovi poskytnou byt i jeho zaopatření. Pokladník František Ustýnek z čísla 14 podal zprávu, že příjem v minulém roce byl 12 000,- výdaje 9 500,- a hotovost v pokladně byla 2 500,-. Teprve nyní byly uzavřeny všechny faktury za náklady na stavbu kostela. Stavba kostela stála 154 699,70 k. Pak si zvolili nové funkcionáře. Předsedou zůstal i nadále Antonín Mičulka z č.p. 95. (Dědeček Antonína a Petra Šuránkových).

Pohled do uličky od mostu ke kostelu. První řada uprostřed je Antonín Kubica č. 4. Velmi lehce rozpoznatelná tvář léty téměř neměnná s věrným otiskem do svých synů.

Velikonoce letos vyšly na půli března, a protože P. Vyoral nebyl ještě zdrav, přijel na svátky P. Antonín Šuránek. Stavil se v konsistoři v Olomouci, aby si zde vyzvedl svolení, že zde mohou být konány všechny obřady svatého týdne. Na to ale pan Kubica č.p. 70 namítal: „Vždyť ničeho nemáme, ani Boží Hrob! Ani baldachýn, paškál, triangl, ani bílý pluviál.“ „Toho se nebojte“, pravil P. Šuránek, „něco se určitě shledá. Vždyť Pán Ježíš ví, že máme dobrou vůli, ale velké nedostatky“. Nakonec se všechno potřebné opravdu shledalo. Boží Hrob zřídili pod kůrem ze stolů a prostěradel. Těžší už to bylo s „nebesy“ baldachýnem. S tím ženy překvapily i samotného P. Šuránka. Sehnaly dva ubrusy. Jeden zlatožlutý vespod a na vrch bílý. Sešily je, ozdobily je dokola snítkami krušpánku, vespod zeleným věnečkem. Udělaly se pěkné hůlky

lipové, no bylo to něco krásného. Jen to počasí zlobilo. Celý týden byla zima, dul severák a poletoval sníh. V den Vzkříšení bylo už krásné slunečné počasí. Byl to skutečný triumfální pochod vzkříšeného. Vždyť i starosta Pavel Hnátek se zúčastnil a nesl kříž. (Pozval ho osobně P. Šuránek, neboť ještě před válkou nebyla politická strana, za kterou byl Hnátek starostou, stavbě kostela příliš nakloněna). Po Velikonocích každý věřící říkal, „jó pater Šuránek, to je kněz!“

Konečně jsme se v Blatničce dočkali našeho prvního kněze. Tato radostná událost se odehrála 23. června. Připravili jsme pro něj pěkné přivítání, hudbu, kroje, občerstvení. Jen aby byl u nás zdravý a spokojen.

První den v říjnu byly objednány varhany u firmy Kloss za 48 tisíc. Následně byla objednávka rozšířena o jeden manuál a cena se tak vyšplhala na 63 tisíc. Byla válka a peníze ztrácely na hodnotě, „proto nás to nebude bolet,“ zapsal pan Kubica do kostelní kroniky. Varhany byly přivezeny začátkem prosince a 21. 12. se konala v kostele krásná slavnost, svěcení varhan.

Papírový betlém byl jen takový chudobný, a tak 26. prosince koupili pěkný nový dřevěný za 1000,-k. Ano, ten klanící se černoušek už se nám tu letos na Ježíše Krista narození klaní po osmdesáté. Vánoce byly krásné, a protože už tu byl náš kněz, tak se nemuselo jít do Blatnice. Všechny svátosti proběhly doma v našem kostele.

Zdroj: Kostelní kronika. Připravil Václav Hučík

Půl století tomu nazpět, píše se rok 1971

Rok 1971 byl rokem nového socialistického rozkvětu a blahobytu, začala pátá pětiletka. Gustav Husák byl zvolen tajemníkem ÚV KSČ. Narodila se modelka Tereza Maxová a hokejista Martin Ručinský. Zemřel hudebník Jiří Grossmann a bývalý prezident SSSR Nikita Chruščov. Plavec František Venclovský překonal kanál La Manche a na hudební scéně vstupuje skupina ABBA a Michael Jackson. Firma Sharp vyrobila první kapesní kalkulačku. V Modřicích u Brna se začal licenčně vyrábět „imperialistický“ nápoj Coca-Cola. Otevřel se první úsek dálnice D1, dlouhý 26 kilometrů. Byla ukončena výroba tříkolového Velorexu, hadraplánu. V Kvasínách zahájili výrobu škody 110R kupé a z Ruska se začaly dovážet první „luxusní“ Žigulíky. První kdo v Blatničce jezdil v tomto „fáru“ modré barvy na výlety byla rodina Šimčíkova č. 132. Zápis v obecní kronice začínal větou, „Výnos kukuřice na zrně byl velmi nízký v důsledku dlouhotrvajícího sucha.“ Inu i toto bylo poplatné své době. Kroniku v té době psala soudružka ředitelka školy Hedvika Sečkářová, která nemohla mít o činnosti Jednotného zemědělského družstva (JZD) ani páru, proto každý rok započala zápis do kroniky tím, že do ní přepsala výroční zprávu hospodaření JZD v daném roku. Věnovala tomu celé tři strany. Na druhou stranu není se čemu divit. V té době pracovalo v družstvu 135 lidí, tedy převážná většina z naší obce. Na jaře byly polní lány poprvé práškovány a stříkány letadlem Z37 Čmelák z JZD Vracov. Když tu byl poprvé, startoval od Háje a v ten den byly krátké, ale husté sněhové přehánky, které hned tály, takže nemohl chvílemi ani létat. Když prováděl postřiky, tak na jednom i na druhém okraji pole stály ženy s rozřízlým igelitovým pytlíkem na hlavě, aby mu vytýčily, kde má stříkat. Jakmile pro-

To je ona Ká Bé dvojka. V té době to byl velký pomocník, ale uměla i zranit, Cyril Minařík st. přišel při obsluze stroje o čtyři prsty na ruce. Zleva: Vladislav Pančík a František Minařík chystali v létě 1970 KB2 na sezónu.

letěl, žena popošla dalších padesát kroků. Naproti tomuto technickému pokroku se kukuřice stále ještě sklízela kombajnem KB2. Ká Bé dvojka, jak se jí říkalo, sklízela jen po dvou řádcích. A hnůj se na poli ještě pořád skopával ručně z vlečky tažené traktorem. Naše JZD v Praze dokončilo adaptaci a zahájilo provoz vinárny „Zlatý jelen.“ Přidám jednu vzpomínku. „Ale už sa pakujte, tady v objektoch nemáte co dělat!“ Dodnes mě zní v uších toto varování od strýce Jedničkového, když mne, Jaru Kuřinového a Viťu Bachanového zahlédl v JZD, jak jsme tam něco lúšňali. Stalo se to vícekrát. Bylo tam pro desetileté kluky tolik neznámých věcí, které bylo potřeba prozkoumat.

Předsedou JZD byl Antonín Minařík č. 1. Předsedou Místního národního výboru (MNV) byl Jaroslav Šimčík č. 132, který tříměsíce před volbami odstoupil. V listopadových volbách byl zvolen Jaroslav Hu-

deček č. 13. Knihovnicí se stala učitelka Helena Minaříková. Budova MNV, dnes OÚ, ještě stále nebyla omítnuta. Volby do zastupitelstva obce proběhly 26. listopadu. A jaká jména se sešla na volební listině? Pro mladé to je asi středověk, ale pro nás dlouhožijící to byli naši rodiče, strýčci a pro Jirku Holase i spoluzaměstnanci. Jmenovitě: Jaroslav Hudeček, Anežka Valešová, Josef Chabiča 123, Marie Šrubařová, Jiří Holas, Antonín Míšek, Zdeněk Krábek, Vladimír Varmuža, Antonie Rybníkářová, Antonín Blatný, Vratislav Šuránek, Ing. Eva Pípalová, Bohuslav Hapka, Jaroslav Lekeš, František Minařík, (Kopeček), Antonín Marek 91, Antonín Hána, Jaroslav Maňák, Anna Hánová 138, Hedvika Sečkářová. Zvoleno bylo 13 poslanců, z toho 8 komunistů a 5 bezprizorních. 4 ženy a 9 mužů. Účast 99,47%. Vždy se našel někdo, kdo jim to „pokazil!“

Žáci ZDŠ byli v červnu na školním výletě na Vranovské přehradě, na hradě Bítov a v Lednickém zámku. Spali jsme v kempu Apollo u Lednice a podvečerní koupání v Mlýnském rybníku bylo nezapomenutelné. Pro náš ročník 1961 to byly poslední dny ve škole v Blatničce před odchodem do Blatnice. Ze školní činnosti žáků - osmkrát rozhlasová relace, třikrát besídka, dvakrát sběr druhotných surovin. Škola za to utrhla 680 Kčs., jako by dnes dostali 11 000 Kč. Do školy byl zakoupen klavír. Do mateřské školy chodilo 25 dětí.

Byl to mimořádně teplý rok a zima byla mírná. Koncem října někdo ukradl v kapličky tři dřevěné sošky a železný křížek. Pachatele se do dnešního dne nepodařilo dopadnout.

Václav Hučík

Limitovaná nabídka

Rychlý a stabilní Internet **HD**

jen teď
od 249 Kč
měsíčně

O₂ TV v ceně

Alena ceny platí pro příslušné síťové služby. Omezení rychlosti Internetu HD ve vybraných lokalitách naší obce. Úplné podmínky platby, včetně výčtu tarifů a vybraných lokací, pro které jsou platby, naleznete na www.o2.cz.

O₂

NA PEVNÉ SÍTI **CETIN**

www.vino-janas.cz

Vínárství Marcela Minaříková
Blatnička č. p. 102
Mobil: 602 788 962
minarikova-vinarstvi@seznam.cz

Výroba a prodej
kvalitních odrůdových,
prívlastkových vín.

Pořád si ještě zpívá, texty nezapomněla

Zleva: Růžena Minaříková, Jana Minaříková a Bohuslav Maša, v období kdy děvčata zpívala s dechovkou Maloblatničkanka.

Kdyby se mělo napsat o nějaké osobnosti z Blatničky a měla by to být žena, ať se to střídá, kdo by to měl být? Takovou otázku jsem položil několika lidem od starosty až po chlapy v hospodě. Všichni dlouho přemýšleli a z každého druhého vypadlo – Hrušková. Ale zrovna o Jarce ještě psát nechci, její čas teprve přijde. Pár jiných jmen sice padlo, ale nakonec jsem zůstal u mé prvotní volby - u Růže Ratajské. Neberte to nikdo jako posměšnou, nebo hanlivou přezdívkou. Protože zde žije na tři desítky žen s příjmením Minaříková, takže lidé logicky používají různé přídomky předků nebo čísla domů k lepšímu určení totožnosti. Růžena byla Minaříková za svobodna i po svatbě. Před dvěma měsíci oslavila osmdesátiny (8. 11. 1941). Narodila se jako poslední třetí dítě po Hynkovi a (GDPR). Dnes žije Růžena v domově důchodců ve Zlíně. Každý jsme ji viděli svými očima a znali ji po svém. Žila tu s námi a my s ní. Když jsem se narodil, měla Růžena rovných dvacet let. Proč chci právě já psát právě o ní a proč je pro mě osobností? Protože ona je osobností a psala tučným písmem historii naší dědinky. Chodil jsem snad do druhé třídy a soutěžili jsme ve sběru papíru. Jednoho krásného dne byla nějaká sláva před školou u památníku padlých z první světové války, tenkrát pomník stával ještě u školy. Dostávali jsme za ten sběr nějaké diplomy a dárky. Předseda MNV Šimčík nejprve vedl nějaký proslov a pak za námi přišel Jakubíček a tetička Růža. Oba pracovali v kanceláři v JZD. Jakubíček držel velkou papírovou krabici, v níž byly dárky, a Růžena nám každému pogratalovala, potřásla rukou a předala diplomy a dárky. Tetička, no tetička? Bylo jí sice jen dvacet sedm, ale už byla čtyři roky vdanou paní. Tetička gratulovala

i mně, vidím to jako by to bylo včera. Její ruka byla hřejivá a hebká, upřeně jsem pozoroval její krásně upravené, vlnité blondaté vlasy, jiskřivé oči, přející úsměv a cítil vůni parfému. Hltal jsem její slova podbarvené jejím typickým zinkově měděným hlasem. „To sú hodná tetička,“ pomyslel jsem si, když mě pohladila po hlavě. Byl to pro mne velmi silný zážitek plný emocí, proto mi zůstal v paměti.

Když vznikla dechovka Maloblatničkanka v roce 1972, kdo myslíte, že tam nechyběl? Růžena! Spolu s Janou Minaříkovou zpívaly v začátcích tohoto, dnes už padesátiletého uznávaného hudebního tělesa. Po pěti letech Růženu vystřídala sestra Jany Minaříkové, Marie, asi tak na pět let, než se vdala. Potom už s dechovkou nikdy žádná zpěvačka z Blatničky nezpívala. Tím chci poukázat i na tuto Růženinou výjimečnost, proto, že moc zpěvaček v dědině nebylo. Byla jí plná dě-

Na fotce vlevo je Růžena třetí zleva a jak vidíte, slušel jí i bílý plášť Červeného kříže. Fotka vpravo je z rekreace ve Špindlerově mlýně 1973. Růžena zábavu nikdy nezkazila.

dina, Růžena byla všude, kde se něco dělo. Pomáhala připravovat besídky, plesy, hody, kostel na vánoce, bývala gejírem zábavy na jezeďáckých zájezdech. Když bylo potřeba, tak reprezentovala Blatničku na společenských i politických událostech. Mohli jste ji potkat s děvčaty v bílých pláštích červeného kříže. Byla hybnou páteří ve Sboru pro občanské

*V tomto složení začínal kolektiv vývařovny na KD v roce 1976 pod Růženi-
ným vedením.*

Zleva: Růžena Minaříková, Josef Minařík, Alžběta Horňáková - Suchov, Marie Minaříková 111, Marie Minaříková 146, Marie Minaříková 8. Kdyby domy neměly čísla, tak by ty poslední tři Marie byly Hynková, Bachanová a Ratajská.

záležitosti. Vysvětlení pro mladé pod třicet, to byla skupinka převážně žen při MNV, které chodily přát jubilantům. Bylo jí třicet pět let, když se otevřel kulturák a ona se stala vedoucí kuchyně. Nehrála si na žádnou velkou dámu. Když byly žně a bylo potřeba každé ruky, naložila si várnice s obědem do dodávky značky Žuk a už frčela po strništi za kombajnisty. Tou dobou ještě nebylo běžné, aby žena řídila auto, natož dodávku. To přišlo až v osmdesátých letech. Růžena uměla Blatničkou žít.

Růžena se ráda obklopovala dětmi a byla na nás všechny moc milá. Který rok byla fotografie pořízena, se dá usoudit podle mladého myslivce ze sousedství. Patrně rok 1975. Zleva: Radek Mišek, Jana Mišková a Růžena Minaříková.

Říká se, že děti jsou Božím darem. Bohužel, právě tímto darem ji Bůh neobdařil. Jako by tíha proseb a motliteb k jejich kříži, který stojí před „Kopečkovým“, dolehla i na její manželství. Kříž, jak je na něm uvedeno, nechali na své náklady udělat právě Ratajští před sto padesáti lety, kteří nemohli mít děti.

Když jsem se po dvaceti letech vrátil do Blatničky, byla Růžena již čerstvou důchodkyní. Kolik z nás se za ní a za jejím manželem zastavilo, když seděli na lavičce před svým domem. Bylo tam k poslechu nekončné množství příběhů, co vyprávěli. Věděli o všem, co se kde událo. Na koho jste se zeptali, přesně věděli o každém, jaký je a jaké jsou jeho hříchy. I oni dva měli se Stanislavem na stará kolena své „hříchy“, dnes už nám přijdou úsměvné. Dokud Růženu a Staňu smrt nerozdělila, byli spolu na mnoha akcích. Naprosto nezapomenutelné jsou jejich pravidelné vyhlídkové okružní jízdy, kdy se jejich zelená Felicie, která nikdy nepřesáhla rychlost spěchajícího chodce, pohybovala na trase - kostel, obchod Marková, kroje a za humny zpátky domů. My Růženě nyní v jejím světě nechybíme, ale ona nám v paměti stále zůstává. Přejme jí k tomu jubileu hlavně zdraví a ať si ještě dlouho prozpěvuje. Mnozí z nás se sem tam zeptají Dalibora Duly: „Libore, a co Růža?“ „Co by,“ odpoví Dalibor: „pořád si ještě zpívá, texty nezapomněla.“

Ještě v létě jsem chtěl udělat skupinové foto jejího ročníku osmdesátníků, co tu v obci ještě žijí. V jejich ročníku byli Bohuslav Maša, Antonie Pfeiferová, Jarmila Kuřinová, Marie Cíchová. Ještě v létě žili Miloš Valeš - Praha, Josef Kuřina - Hluk, Josef Polášek - Uherský Ostroh, Růžena Minaříková - Zlín, Zdeněk Krábek, Oldřich Mičulka. Poslední dva jmenovaní nás náhle opustili. Dnes už by na skupinovém fotu byl jen sám Stanislav Chmelař.

Václav Hučík

Kluk z Blatničky navázal folklórní přátelství na Slovensku už roku 1956

Antonín Marek je v horní řadě přesně uprostřed ten nejmenší.

Když jsem se učil strojním zámečnickem ve Strážnici, tak jsme jako učni uváděli lidi na stadión při slavnostech. Potom nastala vojenská služba. Narukoval jsem v roce 1955 do Bechyně. Pak nás několik převezeli na druhý konec republiky na Slovensko do Šahů. To je u samých maďarských hranic. Tam nás dali na deset měsíců do školy a tam jsme se také učili Morseovku. Mě to dobře šlo, chytil jsem nejvíce písmen, tak jsem dostal opuštěk domů.

Vzpomínám, jak došli do kasáren muži z jedné dědiny. Byli z tanečního souboru a potřebovali vybrat k děvčatům šest partnerů. Vybrali vojáky ze Slovácka a já byl také mezi nimi. Byla to dědina Hontianské Tesáre. Začali jsme tam nacvičovat a jezdit vlakem pár zastávek, také přes stanici Dudince, kam se jezdí na rekreaci a kde jsme se my tam také zastavili okoupat. Mě hodili do velikého bazénu a já jsem se začal topit, protože jsem neuměl plavat. Pak mě zachránili. Ve vlaku průvodčí chtěl po nás jízdenky. Protože jsme měli s sebou na cestu flašku, tak si dal průvodčí do každé nohy, aby nechroumal. Tak jsme jezdili pokaždé dvakrát za týden a nacvičovali s děvčaty tanec.

Vrchol byl takový, že budeme vystupovat na slavnostech ve Východné pod Tatrami. Ty bývají každý rok, jako u nás ve Strážnici. Nastal ten den a my byli v Hontianských Tesárech připraveni na cestu. Každý voják spal u rodiny tanečnice, se kterou měl vystupovat. Ráno jsme jeli autobusem do Východné. Tam, převlečení do jejich krojů, jsme šli v průvodu

na stadion, kde jsme potom vystupovali. My jsme měli velký potlesk. Měli jsme cikánskou kapelu a cimbál. Potom jsem se převlékl do vojenských šatů a procházel jsem se mezi lidmi. Zastavil jsem se u stánku, abych si něco koupil. Vedle mne něco kupoval voják. Pohlédl jsem, jaké má výložky, a v tom velká náhoda - tolik lidí a já se zrovna tady setkám se Slávkem Holasem od nás z Blatničky. On se došel podívat na slavnosti, byl tam na vojně. Po slavnosti jsme jeli „dom“. My vojáci do kasáren. Zůstala jen vzpomínka... Po kurzu Morseovky jsme byli odveleni na letiště do Českých Budějovic. Já jako starší radista. Měli jsme na starosti přelety letadel přes republiku. Šťěstí, že tehdy neletalo tolik letadel jak dnes.

Vzpomíná Antonín Marek, důchodce 85 let.

Na fotce druhý zleva.

Marie Šurýnová

16. 12. 1950–22. 2. 2021

Naše maminka se narodila do dělnické rodiny v Chomutově, kde vyrůstala se svými dvěma bratry Stanislavem a Václavem, kteří byli jejími ochránci. Vždy spolu měli krásný vztah, jako i se svými rodiči, které bezmezně milovala a kteří ji vedli k účtě a pokoře, kterou měla v krvi. Nejstaršího bratra Josefa nikdy nepoznala, protože zemřel, ještě než se narodila.

Ten nejšťastnější rok se psal 1965, kdy se náš tatínek Josef Šurýn s maminkou seznámil jako učeň ve Válcovnách trub a železa právě v Chomutově. Nikdy to neměli lehké, bylo jen na nich ukázat všem, že jsou si souzeni, byť vzdálenost od jejich rodišť byla více jak 400 km. Jen oni to věděli a žili jeden pro druhého. Z jejich lásky se narodila dcera Marie a syn Marek, kteří vyrůstali v milující rodině a v účtě ke svým předkům.

Maminka žila vždy jenom pro svou rodinu, které se naprosto oddala. Narodila se jí vnoučata Adam, Barbora a Matěj, která jí dělala jen radost a vždy ji ctěla. Nebýt dne, kdy nás opustila, místo posledního rozloučení bychom slavili zlatou svatbu, na kterou se tolik těšila. Díky mamince, která dala prostor nám všem a naopak ona byla v pozadí, z nás vyrostli slušní, pracovití a spolehliví lidé, za což jí budeme do konce našich životů vděční.

Byla v našich srdcích a pořád je, nejlepší maminka na světě, bez které už pozemský život nebude takový, jaký byl.

Marie a Marek, děti.

František Škodák

23. 3. 1934–21. 6. 2021

Narodil se v Tasově Janovi a Marii Škodákovým a měl čtyři sourozence. Vystudoval, jak sám říkal, poštáckou školu a celý život pracoval na poštách. Do důchodu odcházel z pošty v Uherském Ostrohu, kde pracoval mnoho let jako vedoucí. V důchodu chodil rád vypomáhat v Blatničce do zemědělského družstva.

V posledních letech byl velkou oporou své manželce, snažil se jí ulehčit v její nemoci. Jako velmi milá vzpomínka nám zůstaly dopisy svázané v knihách, které si se svojí Pepinkou, jak ji s láskou v dopisech oslovoval, psali po dobu svého „chození“.

Prožil spolu s rodinou hezký a smysluplný život. I když stáří přináší nemoci a strádání, měli se s manželkou rádi až do dne 21. června 2021, kdy ve věku 87 let zemřel.

Josefa Škodáková

10. 3. 1936–16. 11. 2021

Začátkem března 1936 se začal psát životní příběh paní Josefy Škodákové roz. Minaříkové. Narodila se jako druhé dítě Anežce a Josefovi Minaříkovým v Blatničce. Mládí před válkou i během ní bylo o stálé práci na zemědělské usedlosti. Vyučila se cukrářkou a moc rádi vzpomínáme na úžasné zákusky a dorty, kterými byla vyhlášená. V květnu 1958 se provdala za Františka Škodáka a začala se psát jiná kapitola jejího života. Žít a pracovat začali v Boršicích u Blatnice, kde až do odchodu do důchodu pracovala jako poštovní doručovatelka skoro 40 let. Často mně známí říkají, že se podle mamky mohly řídit hodinky - pošta byla vždy včas a v pořádku. S manželem vychovali 2 děti, syna Františka a dceru Květoslavu, a společně prožili 63 let společného života, který byl naplněn nejen, jak už to bývá, starostmi a prací, ale i vzájemnou láskou a tolerancí. Měla ráda své děti, vnuky i pravnoučata, vždy měla o celou rodinu starost a ráda pomohla, kde bylo třeba.

Po odchodu do důchodu se natrvalo vrátila i s manželem do Blatničky do rodného domu. Stáří přineslo i nemoci a v posledních letech života i vážnou nemoc, kdy své děti, vnuky i pravnoučata už nepoznávala. Zemřela 16. 11. 2021 ve věku 85 let. Na mamku a taťku s láskou vzpomínáme.

Snacha Anežka Škodáková

Zdeněk Krábek

23. 9. 1941–16. 11. 2021

Tatínek se narodil v Býšovci rodičům Janu a Josefe, roz. Ondrové. Měl ještě tři sourozence. Nejstarší byl Jan, potom Anežka, Zdeněk a nejmladší Marie. Od šesti let chodil až do páté třídy do obecné školy v Býšovci. Základní školu v Nedvědici pod Perštejnem navštěvoval od šesté třídy. Po Základní škole se vyučil v n. p. TOS Kuřim. Vyučil se jako strojní mechanik s maturitou. Po vyučení odešel na vojnu na Slovensko. Když přišel z vojny, pracoval v Nedvědici ve svém oboru.

S nastávající ženou Marcelou Krábkovou, roz. Blatnou se seznámil na kopci Antonínku. Po svatbě se přestěhoval do Blatničky, kde si se svou ženou koupili dům, který si postupně opravovali. Zbytek života pracoval v železárnách ve Veselí nad Moravou jako technik a mistr odborného výcviku a měl také funkci kontrolor bezpečnosti práce. Spolu se svou ženou Marcelou vychovali 3 děti, Radka, Miroslava a Marcelu. Mnohému nás naučil a byl nám vždy příkladem a oporou. Tatínek byl velmi pracovitý a domácí kutil. Měl rád přírodu, koně a psy. Jeho snem bylo stát se letcem. Tchán Antonín Blatný ho naučil lásce k vinohradnictví. Nikdy se nebránil tomu, aby se něčemu přiučil a naučil. Pro svou rodinu udělal vše. Udržoval rodinné vztahy a tradice i po odchodu synů z domova. Měl rád svá vnoučata. Byl ke všem srdečný, laskavý a velmi ochotný nám všem vždy pomoci i poradit.

Tatínku, děkujeme ti za vše, nikdy na tebe nezapomeneme, moc nám chybíš.

Dcera Marcela

Oldřich Mičulka

3. 12. 1941–20. 11. 2021

*Mám na zahrádce včely,
to je moje hobby.
Rád je tam pozoruji,
jak každý den pilně pracují...
O. M.*

Dědeček se narodil v Blatničce č. 20 jako mladší ze dvou dětí, jeho sestra se jmenovala Jarmila. Po skončení základní školy studoval na střední zemědělské škole ve Strážnici. Pak nastoupil do JZD Blatnička jako mechanizátor. V letech 1960 až 1962 byl na vojně v Písku. Po vojně si dodělal maturitu a od roku 1968 pracoval u České pojišťovny. Následně učil v STS Veselí nad Moravou jako mistr odborného výcviku. Posledním jeho pracovištěm byla Oseva Bzenec na pozici bezpečnostního technika. Od roku 1990 začal soukromě podnikat.

V roce 1969 se oženil s Marií Pavelčíkovou z Vlčnova. Narodili se jim dva synové Robert a Vilém. Po odchodu do důchodu se věnoval vnoučatům Tomášovi, Martinovi, Sabině a Jakubovi. Měl spoustu zájmů, choval včely, pečoval o sad, pomáhal pěstovat a zpracovávat hlívu ústřední. Rád fotografoval, tvořil brožury s vlastními texty, psal a sám

si i vázal knihy, vedl obrazovou kroniku života v obci, skládal básně, hrál na harmoniku, zpíval v mužském sboru v Blatnici.

Dědeček byl člověk, který mne v životě v mnohém inspiroval. Duchem podnikavý a nezáhlčivý hrdý rodák a srdcem básník. Starostlivý, neváhal mne napomenout, abych se vyvaroval přešlapu v životě, do kterého jsem se zrovna řítíl. Nemalou snahu projevoval pro přežití kulturních tradic a zaznamenal tisíce našich okamžiků štěstí na fotkách. Zpíval v pěveckém sboru, sám se naučil ve stáří hrát na akordeon, hrál na něj lidem a rozdával tak radost. S napětím a obavou sledoval politickou situaci v republice i ve světě, aby lidé z neznalosti neopakovali bolestivé chyby z časů uplynulých. Záleželo mu na krajině a přírodě, která nám dává všem život. Proto nemohl nečinně přihlížet a stal se včelařem.

Domnívám se, že přece dědečkovi nejvíce záleželo na tom, abychom my, vnoučata a mladší generace, nesešli na scestí v životě, neztratili hodnoty, které jej a desítky generací před ním životem vedly.

Vnuk

Josef Symerský

9. 8. 1937–27. 12. 2021

Tatínek se narodil v Zarazicích manželům Antonínovi a Anně, roz. Kudeřkové. Pocházel ze sedmi sourozenců a byl z chlapců nejstarší. Do obecné školy chodil v Zarazicích a pak na chlapeckou měšťanku ve Veselí nad Moravou. Vzpomínám si, jak mi říkala babička zarazická, ještě když jsem byla děcko, že si přála mít ze svého milovaného Jožulky velebníčka. Ale osud chtěl jinak, a tak se tatínek vyučil ve strojním učilišti Zbrojovky Vsetín v oboru strojní zámečnick.

Po vojně začal pracovat ve Veselí nad Moravou v komunálu, pak přešel do JTT (nynější Železárny) a nakonec přešel pod Hutní montáže Ostrava, kde jako předák montérů s partou opravářů sjezdil celou republiku a opravoval i takové stroje, jako je chodící rypadlo K2 na povrchovém dole v Úpici.

Díky svému kamarádovi panu Cíchovi se v Blatničce seznámil s Josefkou Žufanovou, a protože se mu líbila, byla v srpnu 1962 svatba. O rok později se narodil nejstarší syn Jaroslav a po něm do mladé rodiny přibyli ještě dcera Jana a syn Petr.

I když se tatínek do Blatničky přizemil, myslím, že velice dobře „zapadl“ mezi místní. Zapojoval se do dění v obci – akce „Z“ na zvelebování obce, úpravy hřbitova, budování JZD, ale hrál i v místním fotbalovém družstvu. Náš tatínek všechno uměl, se vším si dokázal poradit, nebál se žádné práce. A v dědině kde kdo věděl, že stačí jen strčit za vrata tupou kosu,

srp, motyku nebo nepojízdné kolo a že strýček Symerský to spraví.

Je tolik krásných vzpomínek na milovaného tatínka, že by je papír ani všechny nepobral. Miloval nás, obětoval nám všechno. Dal nám svůj čas, práci svých rukou. Vychoval nás, a když jsme dospěli, byl nám pořád oporou. Byl tady pořád pro nás, vždycky připravený pomoci radou, skutkem. S narozením vnuček Terezky a Alžbětky nebylo šťastnějšího dědečka pod sluncem. Děvčata byla jeho velkou radostí a pýchou a ten krásný oboustranný láskyplný vztah mezi dědečkem a jeho milovanými vnučkami provázel tatínka až do poslední chvíle.

Drahý tatínku, děkujeme Ti za všechno, za tvou velkou lásku k nám. Navždy zůstaneš v našich srdcích.

Dcera Jana

BLATNIČKA s.r.o.

Robert Mičulka
mob. 775 630 711

**PĚSTOVÁNÍ
HLÍVY ÚSTŘIČNÉ**

ÚČETNICTVÍ

Petr Symerský
mob. 777 079 230
e-mail: symap@seznam.cz

**Vedení účetnictví,
a daňové evidence.
Účetní poradenství.**

Marie Mašová

Zlatá svatba

Antonín Míšek

Antonín: „Já sem si ju našel velice snadno, ještě jako děcko, když jsme vyšli ze školy. Tož jak sa chodilo bruslit na Kačák, tam sem viděl takovou krasobruslařku, která sa mě začala líbit. Tak sem jí skoval rukavice, aby jich hledala, aby sa nepohnáhla dom. No, a tak to začalo a pokračovalo až do vojny. Potom sme jezdili do Veselá na ty filmy do letního kina.“

Marie: „Já sem jezdila do Svitú do učení a on do traktorky, a když sme sa dostali k sobě v autobusu, tož sme sa drželi za ruky.“

Antonín: „Další budova, která nás sblížila, bylo tady Kino. Moc tam nebyvalo lidí a dycky nám to vyšlo, že já sem seděl za ňú, to už bylo tak vypočítané.“

Marie: „To mě už bylo tak sedmnáct pryč, tak už k nám začal chodit dom, jako za mnú. Potom v devatenácti rukoval aj s Vitú Stodolákovým do Jihlavy a my sme za něma jeli s jejíma mamkama na přísahu. To už já v tých osmnácti jsem jela jak když za svým galánem. Na téj vojně toho moc nebylo. Jednú dojel dom na opuštěák a zrovna byla sněhová kalamita. Jela jsem na odpolední směnu a enom sem ho zahlédla v autobusu. Náš autobus večer ani dom nejel, to byly hrozné zámety, tak jsme spali na nádraží. Ale on už na druhý deň odpoledňa musel jet zpátky. Takže přes tú vojnu sme si posílali spíš enom ty dopise. No, šak ještě nekde sú skované.“

Antonín: „Krásné dopisy, ty sa nevyhodily, to ne.“

Marie: „V říjnu došel Tonda z vojny a v jedenasedmdesátém v lednu jsme sa moseli brat. Panenko jediná, nikdy sem nechtěla svatbu v zimě no a zrovna nám to tak vyšlo.“

Antonín: „Jak sa zhodila uniforma, nebylo zábrany.“

Marie: „Eště sme byly malé slečny, asi sedmačky. Jak došly ty první školní lásky, tak jsme si s Ankú Šimlíkovú vykládaly. Ona že si vezne Tondú a já že budu mět Jožku. Ale mě sa dycky líbil enom Tonda, tak sem ju nechala přitom. Už tenkrát to Anka plánovala- ty budeš bývat na vrchu a já dúle, Míšci měli štokáč.“

Antonín: „Veliké plus bylo, že nám naši koupili Pionýra a my jsme mohli jezdit za galánkama.“

Marie: „Oni měli toho Pionýra a tak s nama trochu pojezdili, jako dycky s někerú. Oni byli cosi, že ho měli. Jak už měl Tonda motorku, tak vím, že jsme jeli v nedělu na zmrzlinu do Hluku. A tož já na sobě jen halenku, víš jak v létě. A jak ňa to ofúklo, zimú mě cvakaly zuby. A fčílkaj zastavil Tonda v Huku u cukrárně a koupil mě zmrzlinu. Já sem na ňu neměla vůbec chuť, mě byla tak strašná zima.“

Antonín: „Ty bys potřebovala spíš teplú gulášovku.“

Marie: „Byla to taková děcká láska ze začátku, ale pěkné to bylo a strašně to tych pět rokú namlouvání utéklo.“

Manželé Míškovi a Václav Hučík

Božena Škopíková

Zlatá svatba

Petr Chabiča

Zlatou svatbu oslavili manželé Chabičovi. Srdečně blahopřejeme!

Novomanželé 2021

Martin Stodolák a Hana Ševečková

Ivo Peterka a Ludmila Janásová

Jana Matušková a Petr Nedoma

Všem třem novomanželským párům blahopřejeme a přejeme jim ve společném životě hodně lásky, porozumění, vzájemné tolerance a velkou kupu dětí.

Šedesátníci

Myslím si, že v mnoha domech by se našly fotky rodičů, dnes už spíše babiček, na nichž je vyfocený některý ročník, když měli padesáté nebo šedesáté kulatiny. Stáli v hloučku u vchodu do školy, když ještě fungovala. Nevím, který ročník se tam fotil naposled. Vlastně ani na tom nesejde, jen jsem chtěl napsat, co mne inspirovalo.

Chtěl jsem vyfotit osmdesátníky, sedmdesátníky a šedesátníky, kteří ještě žijí tady v Blatničce. Když jsme v roce 1976 vycházeli ze školy, bylo nás šestnáct. Dnes nás v Blatničce žije ještě, anebo už jen, devět. Než jsem všechny spolužáky pozval k focení, měl jsem opravdu obavy, že někteří nebudou chtít. Jedni tuto možnost přivítali, někteří trochu kličkovali, ale v inkriminovaný okamžik jsme se opravdu všichni sešli na kulturáku. Udělali mi velkou radost, že moje snaha nevyšla vniveč. Navzájem jsme si popřáli, abychom se tu i za deset let sešli ve stejném počtu. Navážou na naši výzvu i jubilanti, kteří budou slavit po nás? Nebyla by to špatná tradice z hlediska Historie obce.

Zprava: Dušan Troják, Ing. Vojtěch Vašíček, Josef Cícha, Ing. Antonín Minařík, Dalibor Dula - přišel se ze Vnorov, Václav Hučík, Stanislav Minařík.

Dole: Anna Maňáková, Hana Šimčíková, Marie Kotačková.

Spolužáci, kteří nežijí v Blatničce: Božena Vaňková - Hodonín, Antonín Macháň - Strážnice, Hynek Minařík - Příbram, Zdeněk Vykoupil - Vyškov.

Spolužáci, kteří nás už navždy opustili: Jaroslav Pavlíček (20), Ladislav Křivák (34), Vítězslav Minařík (40), Anděla Mikésková (41), Jaroslav Kuřina (50).

Václav Hučík

Jubilejní 85. narozeniny oslavili

Marie Minaříková

Antonín Marek

Jubilejní 80. narozeniny oslavili

Stanislav Chmelař

Růžena Minaříková

Jubilejní 70. narozeniny oslavili

Zleva: Antonín Marek, Ludmila Pančíková, Marie Šuránková, starosta Ing. Antonín Minařík, Anežka Marková, Božena Šuránková, Bohuslav Salák.

Zdravotní stav oslavenců nedovolil vedení obce osobně pogratulovat k dožitému životnímu jubileu 85 let Josefě Škodákové a 80 letům Zdeňku Krábkovi.

POZVÁNKA NA POSEZENÍ SE SENIORY

Středa 27. 10. 2021 v 15.00 hodin
Kulturní Dům Blatná

prýže se zveřejnilo, neboť se jedná o pozvánku
a zveřejnění se o slevách v oči v prázdné ruce

Průběh Mgr. Běláček Mládež a proměnou kůle a kůle "Ti vstáv"

Chátrník zvláštní, včetně občerstvení ve městech vstáv.

Seznam Vše zveřejnilo Obec Blatná

Zadní řada zleva: Josef Marek, Vladimíra Valášková, Antonín Vašíček, František Pančík, Petr Chabíča, Josef Minařík, František Minařík, Antonín Minařík, Josef Matuška, Vlastimil Ondra, Antonín Marek, Oldřich Mičulka, úplně vpravo Anna Žufánková.

Prostřední dvouřadí zleva: Marie Petříková, Jana Sídlová, Anežka Marková,

Ludmila Poláková, Emílie Minaříková, Marie Saláková, Jana Gálová, Antonín Marek, Ludmila Holasová, Antonín Mišek, Emílie Maňáková, Jaroslav Maňák, Marie Marková, Marie Šuránková, Jarmila Hudečková, Marie Mišková, Božena Mičulková, Ludmila Pančíková, Jaroslav Nezval, Ludmila Nezvalová, Marie Dulová, Jiří Dula.

Sedící zleva: Ludmila Mičulková, Božena Vaňková, Marie Minaříková, Marie Macková, Ludmila Maňáková, Ing. Antonín Minařík – starosta, Miroslav Hudeček, Stanislav Žufánek, Marie Žufánková, Anežka Kubicová, Jan Kubica.